

ORIZONTURI

ISSN 2343 – 9807

ISSN-L 2343 – 9807

PENTRU CĂ NE IMPLICĂM

100%
„Anghel
Saligny”

ADOLESCENT

Un sunet, o mie de sentimente

Pentru ca și ceilalți să fie fericiți

DE LA ANTRENAMENT LA PERFORMANȚĂ

Olimpiada națională a sportului școlar

Suntem
adolescenți

Avem probleme, pe care doar noi le înțelegem. Râdem, glumim, facem haz de necaz. Suntem fericiți, iubim, dezamăgim și suntem dezamăgiți.

Suntem răniți de oameni pentru care ne-am da sufletul. Plângem, ne punem încrederea și speranțele în persoane nepotrivite, suferim. Punem la suflet orice lucru mărunț, ne simțim trădați și abandonați.

Trăim fiecare moment la maxim și repetăm greșelile fără să ne dăm seama.

Punem sentimente în orice lucru pe care îl facem și suntem luați peste picior de către persoanele mai mari.

Suntem adolescenți și avem probleme. La un moment dat nici tu nu mai știi ce simți. Doar respiri și ești, nimic altceva. De multe ori ne asemănăm unor actori grozavi, ziua suntem fericiți, iar seara ne închidem în camerele noastre și plângem.

Așa suntem noi, adolescenții...

Cancea Nicoleta , clasa a X-a F

Învățăm din ieri,
trăim pentru azi și
sperăm în mâine .

ORIZONTURI

Nr 2/2014

LICEUL - INSTITUȚIE DE ÎNVĂȚĂMÎNT SAU UN HAOS TOTAL?

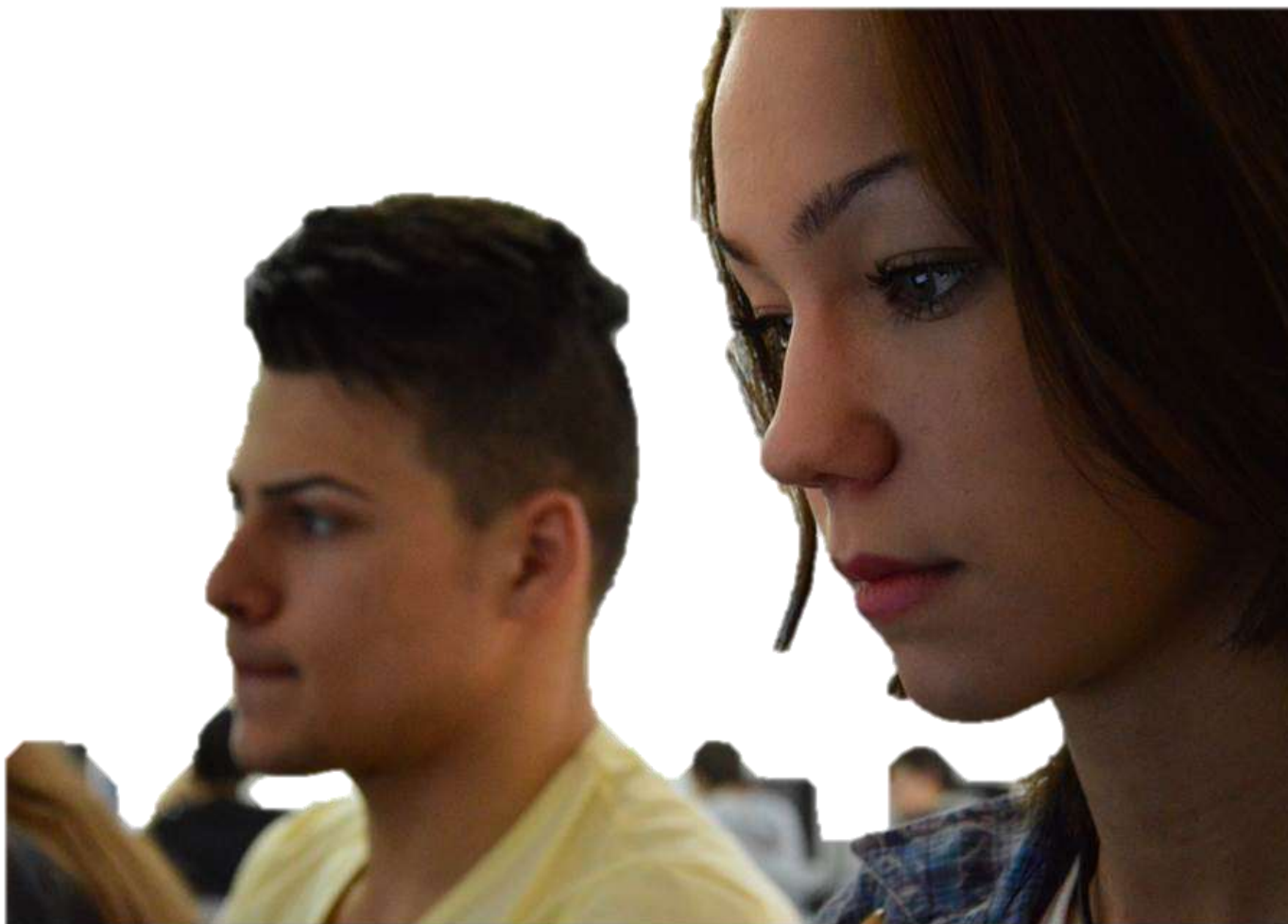
Ana Corliceanu

Ce m-a motivat cel mai mult să scriu în revistă a fost lectura unui articol foarte frumos al unei colege de clasă. Era vorba despre încrederea în sine și m-am regăsit foarte mult în acel articol.

Cred că dacă am avea răbdare să discutăm mai mult între noi și să fim mai deschiși, am învăța foarte multe lucruri importante.

Intru pe poarta liceului într-o dimineață încețoșată. Mulțimea de elevi se îmbulzește pe ușa din termopan aflată la intrarea în clădire. Sau cel puțin așa credeți voi... băncile aflate în curte emană un nor negru de fum de țigară. Ce fel de liceu este acesta? Intru în clasă, privesc în jur, jumătate din colegi nu sunt prezenți. Profesoara de fizică îmi aruncă o privire rece cu subînțeles. Mă așez alene în banca mea, îmi scot caietul puțin șifonat, ridic privirea derutată, ceea ce văd mă îngrozește. O energie

negativă înghite aerul din jurul nostru, lumea este tensionată, țipetele vocilor răgușite provoacă o zarvă insuportabilă. Venele profesoarei sunt evidențiate pe măsură ce zgomotul provocat de elevi, colegii mei, își mărește volumul. Este incredibil cum un singur grup de copii, un grup mic de altfel, poate face asemenea dezastru. Unde sunt respectul și rușinea vremurilor îndepărtate? Oricât aș încerca, nu mă pot adapta noului colectiv. Oare aș putea face ceva? Eu, de una singură, să schimb un liceu întreg?

Clopoțelul, de-a dreptul ciudat, răsună pe holurile dezastrului, cobor scările puțin înguste, căutând cu disperare un colț de liniște. Biblioteca. Am găsit. Niciun elev nu frecventează acest minunat loc magic. Mă las îndrumată de instinct, trec cu degetul arătător, lăsând o urmă de praf pe cărțile frumos aranjate, oprindu-mă pe interesantul volum „Tu poți schimba lumea”. Ochii îmi trec peste fiecare cuvânt cu înțelese. Orele trec. Când am terminat cartea, am simțit că mi se deschide o cale, că văd o lumină la capătul tunelului. Puteam. Simțeam că pot schimba ceva în bine.

A doua zi dimineața, mă grăbesc spre liceu cu paginile doldora de cuvinte. Alerg spre biroul doamnei directoare în speranța că mă va asculta. Apăs nerăbdătoare pe clanță. E încuiat. Curajul meu parcă se stinge. Emoțiile au pus stăpânire pe picioarele mele, făcându-le să tremure necontrolabil. Îmi repet discursul în minte, în

timp ce ascult cu atenție tocurile ce alunecau pe gresia rece a liceului. Tremurul îmi cuprinde acum întregul corp. Sunt invitată să iau loc și îmi prezint problema cu calm, fără tulburări.

Atitudinea doamnei director m-a surprins complet. M-a ascultat cu atenție și subînțeles, având deja rezolvări. Căutând activități și noi reguli în scopul convingerii elevilor să se prezinte la cursurile școlare, am realizat că oricine poate inspira lumea, indiferent de vârstă, sex sau statut.

Nu știu dacă am reușit să schimb ceva, dar știu că eforturile mele nu au fost în zadar, pentru ca mi-au dat o satisfacție teribilă.

Cât despre mine, am coordonat echipa de dans a școlii și am reușit noi, elevii din „Anghel Saligny”, prin muncă, perseverență și imaginație creatoare, să facem parte din programul Balului și al Serbărilor care se obișnuiesc pe la noi.

Boroș Alina, clasa a XI-a G

De ieri și de azi

În ultima vreme s-au produs multe schimbări de mentalitate, comportament și caracter. Știu și am învățat de la părinții mei că un om, un individ, trebuie să aibă "cei șapte ani de acasă", dar mai nou mă întreb dacă mai există așa ceva. Teoretic da, practic mai puțin sau aproape deloc. Am întâlnit fel de fel de oameni, fel de fel de caractere, care sunt trecuți prin viață, dar care, regret că trebuie să spun, n-au pic de jenă! E posibil ca din cauza problemelor cotidiene și a situațiilor grele prin care au fost nevoiți să treacă în viață să-și fi pierdut amabilitatea, dar chiar mi-e greu să cred că unii sunt atât de nonșalanți față de semenii lor. Oare de ce nu se pot obișnui cu ideea că vine o vreme în care, vrând-nevrând, trebuie să te retragi și să-i lași pe alții în loc? Sunt genul de oameni care nu acceptă sugestii, idei din partea altora și cred cu tărie că ideea lor sau tot ceea ce fac ei e la superlativ absolut! Nu, nu-i așa, dar nu are nimeni curajul să le-o spună! Le e frică și repercusiunile pentru niște adevăruri spuse pot să apară în orice clipă. Sunt genul de oameni care, atunci când intră într-o instituție, așteaptă să fie impus respectul fără să-l fi câștigat.

Gică Andrei, clasa a-XI-a G

Dar din păcate, mai nou, așa e toată societatea din ziua de astăzi, societate în care diplomele universitare, masterele sau doctoratele obținute în fugă suplinesc "cei șapte ani de acasă". Cei care conduc infrastructura pe diferite niveluri sunt politicieni sau în relații cu politicienii. Se schimbă partidul, se schimbă și directorul. Competența de pe hârtie, lasă de dorit în practică.

E societatea în care dacă nu ești oportunist, mori de foame, și în plus ți se spune că nu ești bun de nimic! Când nu mai ai timp să privești o frunză, să reflectezi în familie după o cină comună, când trebuie să ai „caterinca” la tine să înoți printre semeni. Îți arăți mușchiul, relația sau banul. Faci scandal la nevoie, dai din coate să urci și mai ales să nu fii bun, pentru că ești luat de fraier.

De unde învățăm? Părinții își dau silința să alerge după bani și nu mai au timp să ofere o educație solidă. Ultimii părinți, crescuți în două lumi, cea comunistă și cea post, chiar dacă sunt convingși că mergem pe drumul cel bun, au primit altă educație și nu știu cum să educe pentru această lume oportunistă la extrem. Marketingul e la modă, managementul schimbă look-ul la orice, ambalajul contează, cumpărăm eticheta și facem reclamă gratuit când o purtăm pe noi. Manipulare pe sute de canale, în toate formele pentru turma umană.

Însă conflictul principal este acela dintre tinerii care nu au prins multă parte din istoria recentă și evenimentele istorice care au schimbat ultimele generații. Conflictul constă în principal în înfruntări, jigniri, afirmații nefondate. Tinerii din ziua de astăzi, ajutați și de tehnologie, critică, jignesc acei oameni care pentru istorie sunt ca niște izvoare umane. Ei preferă să-i facă pe aceștia comuniști, neștiind ce comori istorice au lângă ei; cum spune și proverbul, "Dacă nu ai un bătrân, să-l cumperi". Nu neg nici faptul că și aceștia greșesc față de tineri, și ei putând a se ajuta de aceștia prin diverse tertipuri moderne, pentru a-și face bătrânețile mai frumoase.

Respingerea e reciprocă, despre care toleranță învățăm la școală? Poate despre cea care ar trebui să fie sau ceva schițat se întâlnește în Occident, ori într-o civilizație asiatică, africană, acolo unde respectul pentru cei născuți mai devreme este uriaș, vital pot spune, și fără de care n-ar mai funcționa societățile respective.

Așadar vremurile au început să se schimbe mai ales în favoarea tinerilor, iar ideea aceasta parcă îi scâncie pe cei mai în vârstă. Cu toții ar trebui să se înțeleagă pentru o lume mai bună și pentru o societate cât mai plăcută și fără probleme.

Protest

Nu știm să apreciem nimic. Suntem copii, suntem tineri, nu trebuie să ne facem griji pentru nimic. PROSTII! Toți am fost învățați că totul o să ni se ofere și să nu dăm nimic în schimb. Am fost intrigăți din cauza predicilor ținute. Obişnuți să nu apreciem ceea ce fac alții pentru noi și în schimb suntem nemulțumiți mereu. Trebuie să ne evidențiem calitățile, asta e tot ce contează.

Sunt sportivă, muncesc și mă chinuiesc din răspuțeri ca să pot avea un viitor mai bun. Poate că de multe ori îmi doresc să fiu un copil normal, să am și eu o copilărie lipsită de griji, dar asta nu m-ar ajuta să văd cum sunt greutățile vieții, cum să faci compromisuri, eforturi și mai ales comparația și diferența dintre oameni. Să știu să fac diferențe între ce e bine și ce e rău. Sunt multe tentații acum când ești copil, dar trebuie să trecem peste. Lipsa bunului simț și a respectului față de celelalte persoane sunt scandaloase la generația de adolescenți din lumea de azi.

E frustrant să vezi cum copiii din ziua de azi nu mai au ambiție să se depășească, să reacționeze, să înfrunte viața fără a mai fi împinși de la spate de către părinți.

Poate că unii nu știu cât de greu e sa-ți fie tulburat somnul de griji și probleme pe care părinții noștri le poartă în permanență cu ei. Poate că mulți îi "atacă" în ceea ce spun sau poate se simt vinovați, dar am și eu limitele mele, când mă trezesc într-o zi în care ia naștere în mine sentimentul nedreptății, și atunci simt o repulsie față de felul în care sunt tratate foarte multe persoane care nu merită asta, ci merită respect, iar unele din aceste persoane sunt chiar părinții noștri.

Ne vom trezi într-o zi în care vom avea de înfruntat greutăți și nu vom ști ce să facem. Întotdeauna vom avea nevoie de ajutor, dar trebuie să știm și în ce măsură să cerem, trebuie să muncim pentru a obține ceva și să cerem ajutor pentru a ne perfecționa.

Și eu sunt copil ca și voi, iubesc, trăiesc, râd, plâng, am defecte, calități, fac greșeli și am și reușite, am o zi bună, dar și una mai proastă. Dar asta mă determină să vreau mai mult de la mine și să apreciez din ce în ce mai mult tot ce e în jurul meu.

Vreau să deschid ochii generației din prezent, să se trezească la realitate fără să fie prea târziu, să nu ne trezim dintr-o dată că am crescut și că nu suntem pregătiți pentru a ne maturiza și a înfrunta viața. Vorbele părinților mei m-au ambiționat să îmi doresc mai mult de la viață, să pot ajuta cât mai multe persoane. Respectă pentru a putea fi respectat.

Îmi iubesc părinții și am să-i respect întotdeauna pentru tot ce mi-au dăruit până acum și pentru eforturile pe care o să le facă de acum încolo pentru a mă pregăti să înfrunt viitorul. Dacă vom începe treptat să ne maturizăm vom putea să trecem peste toate.

Doar cu respect, muncă și ambiție putem reuși.

Memorablele ore de curs

Elevii grăbiți se înghesuie la ușa. Vrem să fim punctuali, căci ușa nu așteaptă toți întârziatii. Ușa se închide repede precum ușile RATB-ului. Transportul în comun ne forțează să întârziem la ore, nu că am vrea noi sau că nu am fi gata la timp!

Fericiți că am scăpat de agitație, ne îndreptăm spre clase. Dornici de pauze și de noi povestiri ne așezăm care mai de care în băncuța lui. Somnoroși și încercănați, unii din cauza excesului de timp liber, împreună cu prietenul Facebook, iar alții din cauza meciurilor și competițiilor.

Viața noastră de elev nu e așa ușoară cum spun sau își amintesc bunicii noștri. Cu toate că vremurile se schimbă și împreună cu timpul care trece ne trecem și noi și ne călim precum o legumă, noi chiar luptăm. Ei bine, unii dintre noi luptăm, visăm, creăm și obținem un viitor mai frumos.

Începe ora de istorie. Tăcere absolută. Vlad Țepeș începe lupta! Picturile frumos ilustrate mângâie pereții cabinetului de istorie, ne fac o mai

frumoasă imaginație. Cred că fiecare se imaginează pe un tron. Dacă nu putem ajunge așa sus, măcar să încercăm să fim oameni buni, cinstiți și să ne amintim că ceea ce facem pentru noi dispare, dar ceea ce facem pentru alții rămâne pentru totdeauna.

Printre autori, povestiri și poezii ce ne înconjoară, ne strecurăm cu grijă în ora de română. Visăm cu ochii deschiși la romane. Descrierile atât de realiste și încântătoare ale profesoarei ne fac să dorim mai mult. Însetați de nou și de cunoaștere, dorim să aflăm totul într-o oră.

Se aude clopoțelul. Ieșim în pauză. Unii cu gânduri răvășite, iar alții cu amintirea lecturii. Cu bune, cu rele, dorim note mari, dorim o mai bună strategie personală și ne îndeplinim câte dorințe putem. Minoritatea își dorește iar cei mai buni pun în practică și reușesc. Nu oricine este făcut pentru această luptă. Dacă toți ar fi pe covorul roșu, cine ar mai aplauda? Ora se termină repede, dar nu la fel de repede precum pauza bine meritată.

Urmează ora de sport. Pregătirea Sportivă Practică. Fluierul ne dă startul, după ordinele profesorului, noi executăm. O sală mare de sport. Clasa noastră, a-XI-a G, este plină de sportivi serioși și hotărâți, stimulați de o dirigintă puternică. Pot spune cu mâna pe inimă că în timpul alergării m-am gândit la ce-aș putea scrie. Asta e dovada clară, demonstrată, că sportul ne dezvoltă și pe plan psihic, nu numai din punct de vedere fizic.

Storși de vlagă precum portocalele ne îngrămădim în vestiare, apoi fuguța la laboratorul de biologie. Această materie ne ajută să ne cunoaștem propriul corp. Vrem să știm de ce ne

doare și cum să ne tratăm, cum să acordăm primul ajutor. La sportivi, accidentele apar des și e mai bine să prevenim decât să tratăm.

Ziua s-a sfârșit, iar fiecare își urmează propriul drum. Atâta timp cât suntem la școală suntem precum piatra unui inel, șlefuiți de către profesori; noi alegem dacă ne transformăm în diamant sau în pietre.

Viața e un cerc cu multe uși ! Ne învârtim fără nicio scăpare! Este de datoria noastră să ieșim din monotonie, să căutăm ușa ce ne ajută să evadăm. Nu drumul scurt este cel bun, ci acela lung, plin de suișuri și coborâșuri.

Bacul

Fericiți că școala s-a terminat, au reușit și ei să treacă examenul maturității.

“Examenul maturității” – cum e denumit de mulți oameni, pentru mulți este greu, pentru alții ușor. Eu țin să cred că este doar un test mai greu decât cele obișnuite, dar de care depinde viața pe care o voi duce după acest examen. Mulți prieteni pe care îi întreb dacă or să dea bacul îmi răspund că nu știu. Răspunzător pentru acest răspuns cred că este un factor psihologic. Ei se gândesc cu frică la acest examen și își zic întruna că nu are rost nici să mai încerce, iar unii care se încumetă totuși, o să îl pice din cauza fricii.

Până să intru la liceu nu îmi dădeam seama că o bucată de hârtie în care scrie că am fost admis la examenul de bacalaureat o să conteze atât de mult în ceea ce privește salariul, locul de muncă și orele de

muncă pe care le voi avea. Ca un exemplu, un prieten care nu a reușit să treacă examenul de bacalaureat s-a angajat la o firmă de pază și protecție câștigând un venit mic. Dacă era absolvent de bacalaureat câștiga triplul sumei pe care o primește acum și ar lucra cu mult mai puțin.

Și mie în acest moment mi se face frică de acest examen, gândindu-mă că de el va depinde întreaga mea existență și viață de familie pe care sper să o întemeiez la un moment dat, dar mai este mult până la acest moment și ar trebui să mă concentrez pe examenul maturității care se apropie cu pași repezi.

Limba și literatura română este disciplina cea mai grea pentru noi cei de la vocațional, care suntem oarecum avantajați de modelul acesta de bacalaureat - după părerea mea - deoarece sunt multe lucruri de învățat și memorat. Majoritatea titlurilor de cărți, poezii, basme și povești le-am memorat, dar conținutul lor este mai greu de ținut minte, fiindcă dacă uiți o secvență mică poți pica examenul. Mai e și faptul că materia de pregătit cumulează cei patru ani de liceu și nu mai este timp să recuperezi în ultimele luni de școală...

Istoria pentru mine este mai ușoară decât limba și literatura română, dar în același timp și dificilă din cauza mulțimilor de date, războaie și evenimente petrecute de-a lungul anilor, care au marcat lumea, au schimbat țări, economii și oameni. Să luăm războaiele de exemplu. Dacă americanii nu voiau un mijloc de comunicație rapid și funcțional pe distanțe mari nu apărea internetul și computerul.

Geografia nu este o materie foarte grea deoarece conținutul este cam același în fiecare an, exceptând faptul că aflăm câte ceva nou despre tot ce am studiat până acum. Geografia totodată este o materie importantă deoarece trebuie să învăț despre ceea ce se află în jurul nostru, despre lume și despre țara în care trăim.

Oricât aș vrea eu ca școala să dureze mai puțin sau eventual să dispară, îmi dau seama pe zi ce trece că fără școală nu o să pot face nimic în viață și nici nu voi putea să schimb ceva legat de asta. De aceea voi încerca să lipsesc mai puțin de la școală și voi învăța aproape la fiecare oră, pentru a încerca să trec examenul de bacalaureat și să pot obține tot ce îmi doresc de la viață.

Tepușă Alina, una din absolventele fericite, care a reușit să ia bacalaureatul, ține discursul final în numele clasei XII F, promoția 2013

Orban Silviu, clasa a XI-a G

Ultimul clopoțel va fi unul din momentele neuitate, care va stârni mereu un fior în inimile noastre, fiind acoperit de lacrimi ce ne vor apăsa regretul anilor ce s-au dus, în toți anii care vor veni.

Ultimul clopoțel

Și iată am ajuns la sfârșitul anilor de liceu..., ani în care am trecut prin etapele cele mai frumoase ale vieții...

.....clasa a-IX-a, un an de acomodare, când eram „un copil fără minte”, amuzată de tot ce se întâmplă în jurul meu. Stagiul cel mai distractiv, în care nu realizam prea multe, dar totuși eram atrasă de tot ceea ce înseamnă liceu.

..... amintiri amuzante pe care cu siguranță nu le voi uita: momentul când plângeam din cauza primei note mici, când eram un copil zăpăcit vrând să atrag atenția, stând în curte pe băncile școlii, sau serile când plecam de la școală amuzați și „plini de viață”, povestind toate „nebuniile” întâmplare pe parcursul zilei.

Au urmat stagii din ce în ce mai grele și peripeții păstrate în suflet, dar cu același „suflet de copil” pentru viața liceului. Timpul s-a dus, acum am devenit un alt om, mai matur, dar la fel de entuziasmat.

Precum o înghețată topită la soare, timpul s-a scurs și fiecare ne alegem drumul în viață. Porniți împreună toți „ca o floare”, zburăm pe drumuri diferite, fiecare petală la drum de toamnă și sfârșit.

Ajunși în ultimul an, în care emoțiile și regretele sunt mari, totul se schimbă. Realizăm că timpul nu poate sta în loc. Refuz să accept că băncile școlii pline cu amintiri și „sentimente” lăsate în urma noastră ne vor părăsi de parcă visul s-ar prăbuși.

La revedere, liceu!

Niciodată nu vom uita liceul și amintirile din această perioadă pentru că au fost clipe minunate petrecute alături de colegi și profesori. Am fost ca o familie mai mare care a crescut împreună, iar acum fiecare își caută rostul în viață. Și am vrea să le dăm un sfat celor care vor ajunge și ei la liceu: să profite de această perioadă, să se bucure de acești ani, să se distreze cât pot ei de mult, dar totodată să și învețe pentru că la sfârșit le va părea rău că nu mai au timpul sau ocazia să descopere lucruri noi. Și să iubească liceul la fel de mult cum l-am iubit noi, ca atunci când vor fi supărați să se gândească la această perioadă și la multele amintiri pentru a zâmbi!

Pentru noi cei din clasa a XII-a, liceul a însemnat foarte mult. Timp de patru ani, liceul a fost „viața noastră”. Acum, când se apropie terminarea lui, ne amintim cu drag de prima noastră zi de liceu în care ne-am văzut, ne-am cunoscut, ne-am împrietenit... Ne amintim primul clopoțel când ieșeam în pauză și toți erau așezați pe grupulețe.

Apoi am început să ne cunoaștem din ce în ce mai bine și am devenit o clasă unită, intram și ieșeam toți în același timp pe poarta liceului. Am trecut împreună peste problemele de la școală sau de acasă.

Ne amintim de clipele minunate petrecute împreună și ne dăm seama cât de frumos a fost la liceu și cât de repede a trecut timpul. În liceu am învățat ce înseamnă o prietenie, ce înseamnă să iubim persoanele de lângă noi și să le respectăm, ce

înseamnă distracție și viața fără griji. Liceul pe unii dintre noi îi plictisea, dar pe unii îi făcea să se simtă mai bine decât în oricare alt loc.

Din păcate aceasta a durat doar patru ani, unii ne-am maturizat în acest timp, unii au rămas aceiași copii de 14 ani. Am râs, am plâns, ne-am certat, ne-am împăcat, ne-am respectat, am ținut unii la alții, ne-a păsat unii de alții, iar toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu ar fi existat liceul.

Liceul este cea mai frumoasă perioadă a vieții, iar noi am profitat de ea din plin. Nu vom uita niciodată aceste clipe sau acest loc, căci am lăsat o parte din viața noastră aici. Am vrea să le mulțumim profesorilor, oamenilor din această instituție pentru că au fost drăguți, respectuoși, înțelegători cu noi ca și cum am fi fost copiii lor.

O "întâmplare" fericită

Un zâmbet, o strângere de mână, o vorbă caldă însumează O ÎNTÂMPLARE ... oare?

Mă întâlnesc adeseori pe holurile școlii cu anumiți elevi care mă salută, mă opresc pentru a-mi reaminti ceva din acele zile... în care nimic nu a fost întâmplător. Cei mai mulți dintre ei sunt elevi pe care nu-i cunosc. Dacă m-ar întreba cineva cum se numesc sau din ce clasă anume sunt, nu aş răspunde decât că ea e Flavia sau Maria sau Ana și atât. Și totuși... parcă ne cunoaștem dintotdeauna, empatizăm din priviri, știm că ceva deosebit ne-a apropiat pentru totdeauna. Dar asta știm numai noi, e micul nostru secret, e acel ceva care nu poate fi

Anul acesta echipa și-a desfășurat activitatea sub bagheta magică a coordonatorilor:

BACIU ȘTEFAN, GĂNESCU DANIEL, IGNAT IONEL, LASCĂR ROXANA, MARINESCU LAURA, OLTEANU GHEORGHİȚA, PĂUN GABRIELA.

O ÎNTÂMPLARE CULTURAL-ARTISTICĂ, Dec 2013

împărtășit altora.

Întâmplarea despre care vă scriu se numea în fiecare an SERBAREA DE CRĂCIUN. În acest Decembrie 2013 „întâmplarea” s-a numit altfel, pentru că noi, profesorii și elevii implicați în pregătirea ei, am dorit să devină de neuitat. Pentru profesorii, pentru elevii invitați, pentru conducerea liceului a fost O ÎNTÂMPPLARE CULTURAL-ARTISTICĂ, în pragul sărbătorilor de Crăciun. De fapt, pentru cei care nu știu, o asemenea „întâmplare” nu se întâmplă pur și simplu, ci se numește DĂRUIRE, PASIUNE ȘI MUNCĂ. Unii ar spune că nu e nimic deosebit în „chestia asta” și că trebuia făcută, pentru că așa e

obiceiul. Așa am crezut și eu, când eram doar spectator. Ba chiar mă simțeam îndreptățită să critic ceea ce nu-mi plăcea. De anul trecut, cu un curaj pe care nu mi-l bănuiam, am pășit în spatele cortinei, pe scenă, unde „m-am mutat” cu elevii selectați pentru a deveni peste noapte componenți ai „trupe de actori”. Exuberanța micilor „actori”, spiritul de glumă care făcea ca totul să pară o joacă, vulcanul emoțiilor de care se lăsau cuprinși în timpul repetițiilor, dar și perseverența, seriozitatea, dorința lor de a-mi dovedi că-și merită „statutul”, m-au convins că asemenea activități extrașcolare PENTRU EI CONTEAZĂ. Au fost dornici să învețe și altfel ceva nou, să se implice, să fie luați în seamă și apreciați de profesorii școlii, care i-au văzut într-o altă formă

de relaționare, de manifestare a ceea ce au ei de dăruit.

Dar asta s-a întâmplat anul trecut... și totuși... elevii nu uită că o zi din viața lor a fost SPECIALĂ, că profesorii și colegii le-au văzut pentru o clipă „zborul sufletelor”, că i-au încurajat să se implice într-o astfel de DĂRUIRE. Este oare alta misiunea unui profesor decât aceea de a „vedea” în sufletele lor și de a le susține zborul spre lumină? Sau aceea de a sădi în conștiința lor plante firave, semințele cunoașterii, ce vor prinde rădăcini puternice?...

O „întâmplare” fericită i-a unit și anul acesta pe anumiți elevi și anumiți profesori. Fie că s-a numit COLINDE, PLUGUȘORUL, CAPRA, DANS SPORTIV, DUET MUZICAL, SCENETĂ, MONOLOG, DANS MODERN, DANS DE SOCIETATE, ILUZIONISM sau altfel, nu vă voi dezvălui detalii din culise, din timpul orelor de repetiții. Munca și răbdarea tuturor celor implicați, precum și sprijinul tehnicienilor de la „MEDIA AS” au fost răsplătite nu numai prin aplauze și aprecieri verbale, dar mai ales prin trăirea sentimentului unic, acela că doar ÎMPREUNĂ, PROFESORI ȘI ELEVII, SUNTEM DEOSEBIȚI.

Deși ne-am reluat activitățile școlare, acest sentiment îl retrăiesc elevii și profesorii care nu se întâlnesc din „întâmplare”, ci pentru că îi leagă ceva minunat: PUTEREA DE A DĂRUI.

Pentru că noi SIMȚIM ALTFEL, RESPIRĂM ALTFEL, adică TRĂIM TOTUL PENTRU CĂ OFERIM TOTUL !

NOI SUNTEM ECHIPA CELOR CARE VĂ BUCURĂM SUFLETELE!

CEL MAI FRUMOS CADOU

Deși pot fi numite clasic "Centrul de plasament" sau "Adăpost pentru copiii orfani", ele au același înțeles banal de "acoperiș deasupra capului".

Eu sunt Alexandru și nu sunt orfan. Am părinți iubitori, iar povestea vieții mele de-abia începe. Însă acest lucru nu se întâmplă și cu acei copii care sunt privați de ocrotirea, bunătatea și dragostea părinților și care au o poveste de viață mult mai dureroasă.

Alături de prietenul meu Adi, de alți elevi ai școlii, dar și cu sprijinul unor profesori deosebiți, am vizitat acest adăpost al orfanilor. Donațiile strânse din partea școlii și a părinților au fost oferite unor copii speciali pentru a le face o surpriză cât mai plăcută.

Drumul cu autocarul ne-a încărcat de emoții și întrebări fără răspuns. Știam doar că trebuie să ne adaptăm acestei provocări și de aceea ne trebuia un plan prin care să ne depășim emoțiile în fața zecilor de ochi ațintiți asupra noastră și mai ales asupra sacului Moșului. În curtea bisericii se afla căminul. Într-o încăpere anume m-am deghizat în elf, iar prietenul meu în Moș

Crăciun. Pentru a nu fi

văzuți și pentru a ne

face o intrare

deosebită, am

urmat

indicațiile

preotului,

care ne-a

făcut

semn când

să apărem în

fața celor care

ne așteptau

nerăbdători.

Venise

clipa

cea

mare.

Ne-am

ocupat

locurile

într-o

cameră unde copiii erau așezați cu spatele pentru a fi surprinși de această "apariție". La vederea noastră, și mai ales a "Moșului" Adi, copiii și-au manifestat cele mai sincere trăiri. Pe fețele celor mici se zăreau lacrimi de bucurie de această dată și, împletite cu alte sentimente trăite numai de ei, exprimau multă emoție.

Venirea Moșului e un prilej de bucurie pentru fiecare dintre noi, indiferent de vârstă și, uitându-mă la colegul meu, am fost cuprins și eu

de veselie generală. Ceea ce nu știau copiii era că Moșul din povestea noastră avea un costum unicat, format din bocancii vechi ai tatălui meu dați cu un strop de cremă neagră, în contrast cu noul și totuși tradiționalul costum roșu al acestuia. Nu lipseau cureaua de piele lată pentru a-i susține atât pantalonii cât și burta, ochelarii ușor rotunjiți (și parcă aburiți) și căciula ce lăsa să se vadă plete blonde, în loc de albe. În schimb, copiii au știut că această apariție în adăpostul lor modest trebuia răsplătită. Cuprinzându-i pe toți cu privirea blândă și rostindu-le cuvinte de încurajare, Moșul a luat fiecare copil pe picior, ascultând poezii recitate de aceste făpturi care păreau că nu-și doreau decât să prelungească acest moment unic în viața lor. Eu l-am ajutat pe Moș să-și golească sacul cu daruri, având astfel ocazia să văd de aproape scurta fericire întipărită pe fața acestor copii. Și astfel ... s-a sfârșit! Moș Crăciun și elful lui au dispărut ca prin magie. Despărțirea nu a fost ușoară, încercam să plec, dar parcă ceva mă ținea în preajma copiilor, poate sclipirea din ochii lor sinceri, poate zâmbetele de pe fețele lor micuțe și delicate. Sau poate sentimentul plăcut că sunt fericit și că această fericire s-a născut din dorința de A OFERI. Mulțumesc profesorilor care m-au implicat în această activitate deosebită, prin care mi-au apreciat calitățile și mi-au oferit șansa de a evolua moral și spiritual.

MOREANU ALEXANDRU, clasa a XI-a E

Pentru ca și ceilalți să fie fericiți

La inițiativa doamnei profesoare Ioana Zlătoianu și a altor cadre didactice ale Colegiului Tehnic „Anghel Saligny”, s-a decis să se facă o faptă bună înaintea sărbătorilor pascale. S-au strâns bani pentru mai multe lucruri care au fost cumpărate, iar pe lângă acelea, au mai fost strânse și din partea elevilor câteva hăinuțe, jucării, iar din partea unui elev al liceului nostru a fost o adusă și o unitate PC - și multe, multe alte lucruri pe care cei cărora le erau destinate ar putea să le folosească și de care ar putea avea nevoie cu adevărat.

Într-o zi, doamna profesoară a adunat un grup de elevi care au început să aranjeze cadourile pentru copilași. După aproximativ o oră s-au terminat aranjamentele necesare pentru a putea pleca și a se putea începe împărțirea cadourilor copiilor de la centrul de copii.

Am plecat de la liceu și, ajunși după un drum destul de greu -, am avut o mare bucurie, deoarece acolo se aflau copii cărora trebuie să li se împartă toate cele pregătite. Acei copii ne-au întâmpinat cu o mare căldură sufletească. Preotul centrului de zi

ne-a vorbit despre ceea ce avea să ni se prezinte. A fost un

spectacol foarte frumos și plin de dedicație despre mântuirea Domnului nostru Iisus Hristos. Copiii aceia s-au dedicat chiar foarte mult pentru a ne impresiona și au reușit pe măsura eforturilor. În acei copii zac comori care nu sunt exploatate de către oamenii care au puterea să îi ajute cu adevărat dacă ar vrea. Cei care au o situație materială nu foarte bună, se bucură pentru ceea ce au și cât primesc, spre deosebire alte persoane care au o situație materială înfloritoare și niciodată nu se mulțumesc cu ceea ce au și mereu doresc mai mult.

După acel spectacol extraordinar am ieșit afară în curtea centrului pentru a putea împărți copiilor cadourile pregătite pentru ei. Copiii se uitau la pungile în care se aflau dulciuri, câte un cozonac și fructe. Privirile copiilor au însemnat pentru noi mai mult decât orice altă mare satisfacție, noi știam că acele priviri erau din suflet și erau ale unor copii cu nevoi neacoperite. Văzând toate acestea, realizăm că dacă ei nu au o situație foarte bună, se bucură de ce au,

chiar și de acel puțin oferit de noi, pe când noi ne dorim mereu ceva mai bun și mai mult de la viață, niciodată mulțumiți, nicodată oprindu-ne la aprecierea lucrurilor pe care le avem. Copilașii aceia se pot bucura și se mulțumesc cu ce au, fără pretenții de lucruri scumpe și de altele care nu le-ar fi de prea mare ajutor. Copiii aceștia sunt de laudat pentru felul lor de a fi și pentru cum gândesc și pentru cum se implică în ceea ce fac, pentru ca și ceilalți din jurul lor să fie fericiți.

Burcă Cristian, clasa a X-a E

Calculatorul - prieten și adversar

Calculatorul sau computerul datează de zeci de ani dar atribuțiile lui au fost schimbate odată cu avansarea în domeniul tehnologiei, acestea fiind foarte numeroase.

În prezent, se află cel puțin un computer în aproape fiecare locuință, la scară mondială. Lăsând la o parte faptul că cu ajutorul calculatorului ne ocupăm timpul liber, Comisia Europeană estimează că în curând aproximativ 90% din slujbele existente pe piața muncii vor necesita competențe digitale.

Deținerea unui calculator aduce multe beneficii dar și dezavantaje; în continuare îmi voi exprima opinia personală despre acestea.

Cu ajutorul computerului, foarte multă lume are acces la o bază foarte mare de informații, astfel putem mult mai simplu să ne potolim setea de cunoaștere. Pot fi studiate limbi străine cu ajutorul internetului și implicit al calculatorului, sau domenii ale științei.

Cu ajutorul programelor educaționale, copilul poate învăța foarte mult sub formă de distracție și acumulând informații involuntar, care se vor păstra mai mult în memoria acestuia.

Trăim într-o eră a tehnologiei, aparatura ne ușurează munca, ne delectează, ne ajută să comunicăm cu persoanele din viața noastră, chiar să cunoaștem oameni și probabil că nici un alt instrument de lucru nu a intrat atât de rapid în viața noastră precum a făcut-o calculatorul, care, folosit cu măsură, este un bun prieten.

Comunicarea se realizează rapid, eficient, spontan! Socializarea este un foarte mare beneficiu de care ne bucurăm cu ajutorul computerului.

Se întreabă cineva de ce copiii nu au aceeași imaginație pe care au avut-o generațiile anterioare? Personal, sunt într-o continuă stare de revoltă, datorită a ceea ce se difuzează în prezent pe canalele de la televizor pentru copii: nu este ce trebuie, copiii au nevoie de desene animate nu numai pentru relaxare, desenele animate au rolul important de a dezvolta creativitatea și imaginația copilului, iar în prezent copiii nu prea mai au imaginație din această cauză, iar această tragedie se poate îndrepta cu ajutorul computerului.

În timp s-au dezvoltat modalități de plată a facturilor prin intermediul computerului, făcându-l pe

Costescu Cătălin, clasa a-XI-aF

cel care utilizează această modalitate să economisească timp și energie care ar putea fi folosite în alte scopuri.

Prin toate tipurile de comunicare cu ajutorul calculatorului, noi putem să facem reclamă, să vindem sau să cumpărăm bunuri, să găsim ceea ce ne interesează fără a pierde timp mai mult căutând prin magazine.

Ca și avantajele, numeroase, sunt și dezavantaje, dacă computerul nu este folosit cu măsură și raționament !

Sunt riscuri ale sănătății , precum scăderea calității vederii - atunci când stăm în fața calculatorului avem tendința de a clipi mai rar, iar globului ocular i se usucă mucoasa - , sau afecțiuni ale sistemului osos - contează foarte mult poziția pe care lumea o adoptă atunci când stă la calculator; acest risc se accentuează la copii, pentru că nu sunt dezvoltați complet și pot crește anormal - , de asemenea, la multe cazuri de obezitate contribuie calculatorul!

Multe persoane sunt influențate de jocuri, aceștia dobândind un caracter violent în viața reală de zi cu zi, deci calculatorul poate stimula negativ.

Folosirea excesivă poate duce la reducerea celorlalte activități, care sunt strict necesare, precum mișcarea.

Revenind la copii, dacă aceștia au acces la anumite materiale sau informații pe care nu ar trebui să le cunoască, riscă să își piardă o parte din copilărie, aceste informații făcându-i să gândească mai matur decât trebuie și să uite de activitățile pe care ei ar trebui să le presteze la o vârstă fragedă, precum joaca în aer liber.

Pot fi dezavantaje economice, deoarece individul poate deveni obsedat de anumite jocuri, sau domenii virtuale, făcându-l să investească sume de bani care nu sunt necesare pentru ca el să se poată distra.

Fiind o pradă ușoară, adolescenții uneori încep să trăiască virtual, uitând de adevăratele bucurii ale vieții, a avea prieteni reali, tind să se izoleze de aceștia și chiar de familie, și din nou întâlnim afecțiuni ale sănătății, uită cum să iubească, să socializeze în realitate, să gândească natural și nu cu ajutorul calculatorului.

Explorări interioare

Voi începe prin a trece în revistă lucrurile de care sunt absolut sigur că le știu despre mine, iar primul ar fi faptul faptul că țintesc foarte sus, chiar dacă este foarte greu să ajung acolo, la prima privire poate chiar imposibil; al doilea lucru ar fi că îmi place să cheltuiesc banii pe prostii, dar în același timp mă gândesc constant și la o modalitate, la o... soluție, pentru ca data următoare să pot avea și mai mulți decât prima dată, și, în al treilea rând, îmi plac animalele - în special câinii -, muzica, jocurile video și baschetul.

Este important să ne cunoaștem pe noi înșine? Eu aș spune că da, este! Ne va oferi mai multă încredere în noi și siguranță, când vom vrea să facem ceva, sau să vorbim cu cineva, știind exact până unde putem ajunge și cum! De asemenea, este important pentru liniștea noastră interioară să știm cât mai multe despre noi înșine.

Probabil, ca mulți alții înaintea mea, mi-am pus niște întrebări, în propriul stil, pe care le-aș transpune în universul meu sub forma unor stâlpi foarte înalți și groși, cu felinare a căror lumină strălucește aproape orbitor în vârf - întrebări de genul:

- "Oare am un scop pe acest pământ?"
- Cât de mic sunt în acest infinit?

- Ce voi lăsa în urma mea, după ce mă voi stinge din viață?
- Voi reuși să realizez tot ceea ce mi-am propus?
- Ce este bine și ce este rău?"

Poate nu voi obține răspunsul niciodată la aceste întrebări, dar un lucru este clar, trebuie să ne trăim viața așa cum ne place, cu cât mai puține regrete, și să ne dedicăm idealurilor noastre, iar pe măsură ce parcurgem drumul vieții presărat cu întâmplări și oameni care ne vor pune la îndoială determinarea, ambiția, hotărârea, poate vom obține și răspunsurile dorite.

Multă lume mi-a spus că pentru a avea succes, trebuie să mă pregătesc înainte de un pas serios, să îmi fac un plan, lucruri cu care sunt de acord într-o oarecare măsură... dar sunt de părere că odată ajuns aproape de realizarea aceluiași pas, mă voi gândi încă o dată ce și cum să fac atunci, cel puțin asta cred în momentul de față. Da, planuri de viitor am, dar sunt planuri generalizate: "Vreau să îmi termin studiile, să fac facultatea x, să îmi iau mașina x, vreau să ajung în punctul x, iar de acolo să mă zbat și să ajung și mai sus", care se vor desfășura pe o perioadă destul de mare din viața mea; numindu-le "reper" cred că ar fi mai ok!

Este loc pentru îmbunătățiri cu privire la comporamentul meu, caracterul, aspectul sau modul de

a gândi? Bineînțeles! Se spune că omul cât trăiește învață și întodeauna este loc de mai bine. Când eram mai mic, nu înțelegeam în totalitate sensul acestor vorbe, dar acum că am ajuns la nivelul în care pot începe măcar să îmi pot face o părere despre cum arată lumea și în ce direcție se învârtă, mi-am dat seama de adevărul acestor vorbe!

atât de mare încât sunt gata să trecă peste orice obstacol și știu că la final, va merita.

A photograph of four people standing in a row, each holding a sign that asks a question. From left to right: a person in a dark shirt holds a yellow sign; a person in a white shirt holds a red sign; a person in a red shirt holds a yellow sign; and a person in a blue shirt holds an orange sign.

**Cine voi
fi eu?**

**Cine mă
influențează
?**

**Ce las în
urma
mea?**

**Mă
cunosc ?**

Nu puține au fost dățile în care am cugetat la propria-mi persoană. ”Oare s-ar fi desfășurat situația altfel dacă mai lăsam de la mine? Oare unele probleme de comunicare sunt din pricina mea? Sunt cei din jurul meu de vină pentru ceea ce nu merge conform dorinței mele, sau eu sunt cel care trebuie să se schimbe?” Acestea sunt puținele întrebări ce mi le adresez mie însumi și mă întreb dacă s-a schimbat ceva de când mi le-am adresat ultima oară. Orgoliul, mândria... este în regulă să le ai, dar asemeni vorbelor unui puternic luptător, ”cei care au curajul să își bage sabia înapoi în teacă sunt excepțional de rari”, trebuie să știi când să lași de la tine, pentru binele tău, de cele mai multe ori, dar și pentru al celor din jur.

În urmă cu ceva timp, eram foarte sigur pe mine că voi reuși să realizez ceea ce mi-am propus fără a fi nevoie să cedez în fața nimănui, dar pe măsură ce timpul a trecut, am realizat că îmi va fi aproape imposibil. Se spune că un om deștept își scuză mijloacele pentru a-și atinge scopul... dar oare câtă lume poate să se prefacă inferior în fața cuiva față de care, în mod evident nu este, sau să fie de acord cu cineva, chiar dacă metodele sale diferă precum Soarele și Luna? Doar acei a căror ambiție și determinare este

Ceea ce vreau să spun este că dacă am învățat un lucru de care sunt sigur, este că viața este grea, iar pentru a reuși voi fi nevoit să trec peste multe persoane mai puternice decât mine, iar asta nu se va întâmpla dacă te vei război cu ele, ci doar dacă ești destul de isteț să le faci pe plac și să îți dai seama că sunt doar niște trepte pe care trebuie să le urci pentru a putea ajunge unde îți dorești.

În ton de încheiere, vă mai pot spune despre mine că mi-am dat seama, de curând, că prin simpla prezență a unor persoane simt că sunt mai puternic, că sunt mai sigur pe mine decât în mod normal... pur și simplu am sentimentul de siguranță. Nu este rău să ne bazăm pe persoanele apropiate câteodată, iar prin asta nu mă refer la a pasa responsabilitățile tale altora, ci la faptul că nu trebuie să cari o sarcină sau o povară grea de unul singur.

Ideea de final pe care vreau s-o transmit este că nu luptăm singuri. Persoanele dragi, care țin la noi, vor fi întodeauna acolo pentru noi, iar prin ajutorul lor, puțin câte puțin, vor contribui și ei la aceasta explorare interioară, în care poate multă lume se aventurează.

Descoperiți-vă pe voi și veți fi cu un pas mai aproape de pacea interioară și o viață mai fericită!

Adolescența

Unii spun că adolescența este cea mai frumoasă perioadă din viața noastră. Ei bine, în cazul meu nu este chiar așa frumoasă, cel puțin nu în societate.

Cine sunt eu? Sunt o fată ca toate fetele, un om ca toți oamenii. Sunt un punct atât de mic în lumea noastră mare, ca o stea printre milioane de stele. Deși suntem mulți, fiecare avem câte o poveste diferită, iar atunci când vom muri, acolo sus pe cer o stea va străluci pentru noi.

Sunt genul de persoană care urăște singurătatea, dar în același timp preferă să stea singură. De ce? Răspunsul e simplu, oamenii, sau răutatea din oameni. Și eu am trădat, și eu am judecat fără să cunosc, și eu am vorbit de rău, dar într-un final, conștientă de ceea ce am făcut, am încercat să mă schimb.

De multe ori râd cu lacrimi, dar sunt și zile în care plâng în hohote. Pot spune că știu atât de bine să ascund durerea încât pot plânge toată noaptea, dar ziua tot ies din casă zâmbind. Oricât de tristă aș fi, când cineva drag încearcă să îmi ridice moralul îl las să creadă că reușește. Pentru că nu te costă nimic să faci un om fericit, să oferi un zâmbet.

Sunt atât de multe persoane care se lasă păcălite de ambalaj, care îmi judecă fiecare mișcare pe care o fac, fiecare gest. Sunt sigură că nu sunt singurul om care după o zi de școală ajunge acasă, bagă capul în pernă și plânge ore în șir. Fiecare avem o întrebare pe care ne-o adresăm adesea, întrebarea mea este “DE CE EU?”. Mereu mă întreb de ce colegii mă marginalizează doar pentru că am un număr de kilograme mai mare, doar pentru că stau în banca mea citind.

În ziua de azi, dacă o fată de 16 ani nu iese în cluburi, cafenele sau alte localuri este considerată “fraieră” de către celelalte persoane de vârsta ei care sunt inconștiente și seară de seară frecventează localurile de noapte, lăsând școala pe ultimul loc. Aș vrea să știu persoanele care citesc aceste rânduri, că mai sunt și adolescenți pe lumea asta cărora le pasă și se tem de viitor. Prefer să citesc, prefer să mă uit la TV decât să fiu o victimă a cluburilor, a destrăbălării sau a

drogurilor. În unele zile sunt egoistă, mă gândesc numai la mine, nu îmi mai pasă de părerea celorlalți, dar niciodată nu îmi duc planul la bun sfârșit. Întotdeauna cedez persoanelor care îmi fac rău, oricât mi-aș dori să le ignor, NU POT!

Lumea este plină de aroganți ce se cred superiori deși intelectual nu sunt. Sincer, nu m-am obișnuit cu răutatea care există în oameni și nu cred că o voi face. Oamenii frumoși sufletește care dăruiesc fără să aștepte ceva în schimb sunt din ce în ce mai puțini din cauza celor care nu știu să aprecieze.

Cei care sunt în situația mea, cei care nu mai suportă criticile, ar trebui să știe că nu trebuie să demonstreze nimic nimănui. Important este ca ei să fie mulțumiți de ei înșiși, să fie conștienți de lipsuri și să încerce să le acopere, pentru că răutatea nu va dispărea NICIODATĂ.

Eu, narcisistul...

Salut! Sunt un elev al clasei a XI-a și încerc să vorbesc despre caracterul și principiile mele la 17 ani, în floarea vârstei. Încă nu am făcut cunoștință cu greutățile vieții. La momentul actual, viața mea se rezumă la școală și la sport. Două activități care îmi ocupă timpul. Ambele având același scop. Să îmi clădească o carieră și să îmi pună bazele unui viitor frumos.

Sportul este prima mea iubire. Pot spune că sunt într-o relație de lungă durată cu mingea de baschet. De-a lungul timpului sportul mi-a arătat cum este apogeul fericirii, dar totodată m-a aruncat și în prăpastia disperării. Sportul mi-a modelat caracterul. M-a format ca om. Mi-a conturat principiile după care mă ghidez în viață. Datorită sportului sunt ceea ce sunt astăzi!

”Cine poate fi mai drăguț cu mine, decât eu însumi?” Un citat care mă ghidează în viața de zi cu zi. Sunt narcisist, plin de mine, cu nasul pe sus. Acesta sunt eu. Experiențele prin care am trecut de-a lungul vieții (într-adevăr nu prea multe la număr, având în vedere vârsta fragedă pe care o am) m-au învățat că încrederea este cel mai de preț cadou pe care-l poți oferi cuiva. Trebuie să învățăm că încrederea noastră va fi călcată în picioare iar și iar chiar și de cele mai apropiate persoane. Este

trist într-adevăr, dar nu putem face prea multe în privința asta. Singurul lucru pe care îl putem încerca este să nu ne mai dăruim încrederea oricui.

Am gura mare. Vorbesc mult. Uneori mult și prost. Nu-mi place să fie cineva deasupra mea. Muncesc ca să fiu deasupra tuturor. Acesta sunt eu. Toată viața mea am tras ca să mă depășesc pe mine însumi. Nu mă mulțumesc cu puțin. Am un vis și voi face tot ce îmi stă în putință ca să devină realitate! O flacără dinlăuntru arde și mă motivează în momentele când sunt pe marginea prăpastiei.

Îmi place să mă laud. Să îmi etalez victoriile. Să știe toată lumea că am reușit. Nu îmi place să mă laud cu meritele altora sau să mă laud fără rost. Sunt mândru de realizările mele și consider că tot ce am realizat îmi oferă o prestanță mai specială în ochii persoanelor cu care socializez. Poate greșesc că am aceste principii, dar până la urmă contează ca tu să te simți bine în pielea ta. Și eu pot spune sincer, chiar dacă sunt foarte narcisist, că mă plac așa cum sunt.

Viața pe care o trăiesc este una frumoasă. Încerc din răputeri să nu fie una monotona. Și încerc să dau tot ce e mai bun din mine.

“Omul s-a născut liber dar pretutindeni este în lanțuri”

A fi liber este un lucru unic, este ceva minunat fără de care lumea nu ar putea trăi, ar fi toți niște marionete controlate de alții.

Multă lume nu realizează ceea ce înseamnă să fii liber, majoritatea populației se naște și moare în libertate, puțini sunt cei care în momentul în care reușesc să o dobândească se simt de parcă s-ar fi născut a doua oară. **SE SIMT LIBERI, POT FACE CE VOR**, iar emoțiile sunt de necontrolat și strigă:

Fiecare e liber,
câtă vreme nu
încalcă
libertatea
altuia.

Ce haios!

Sunt liberă,
nu-mi pasă de
ce spun
ceilalți.

”SUNT LIBER, DULCE LIBERTATE!”

Există o fraternitate între noi, suntem aceeași specie, numai că pe această lume sunt două tipuri de oameni, cei buni și cei răi - în funcție de comportamentul fiecăruia. Mulți aleg să fie captivi în propria lor lume, alții aleg să fie capturați.

Libertatea este țelul suprem și puțini știu să o pună în valoare și să nu o piardă, chiar pentru totdeauna. Putem spune că fiecare dintre noi, când ne naștem, avem de ales între libertate și captivitate, asta depinde de noi!

Viața e dură iar noi trebuie să ne adaptăm schimbărilor, chiar dacă pare ciudat.

Din ce în ce mai multă lume cade pradă pericolului din ziua de azi, la vârste cât mai fragede. De mici,

copiii învață să fie mai mult răi decât buni și asta a fost dovedit conform unor analize a faptelor lor din lumea întreagă, fapte care la vârsta lor nu sunt normale. Acei oameni își vor pierde libertatea, poate puțini vor realiza că au greșit și vor încerca să se schimbe.

Persoanele cu gânduri bune nu o vor duce rău niciodată, deoarece dacă faci rău primești rău, faci bine primești bine; acei oameni se vor putea bucura de libertate până vor muri, vor trăi fericiți datorită faptelor lor pașnice.

Dar până la urmă “Cine suntem noi?”, “Ce rost avem în această lume, planetă, galaxie?”

Este inimaginabil, este o întrebare fără răspuns. Pentru început privește-te pe tine, uită-te la cei din jur doar dacă te cunoști pe tine însuși.

Fiecare dintre noi poate face ceva nemaipomenit în viață, asta e părerea mea, Dumnezeu ne-a creat pentru lucruri mărețe, **TOTUL E SĂ VREI! SĂ IUBEȘTI ȘI SĂ FII IUBIT!**

Nițescu Cristian, clasa a X-a F

Generațiile care nu se recunosc

Epoca contemporană începe din 1918, iar de la începutul acesteia s-au succedat trei generații, și anume generația Primului Război Mondial, generația celui de-al Doilea Război Mondial și generația anilor 70. Generații care au făcut ceva, care au schimbat lumea de trei ori, pe o sută de ani, așa de mult, de comprimat, că nu se mai recunosc între ele.

Femeile s-au dus la muncă în locul bărbaților plecați pe front și treptat mentalitatea s-a schimbat. Războiul a dezvoltat știința și lumea a câștigat confort. Cine mai are timp astăzi în lumea noastră euro-americană?

Au fost făcute revolte sociale, s-a produs emanciparea femeilor, s-au fabricat mai mulți pantaloni decât fuste, s-au inventat teneșii și treningurile. Egalitate socială și nediscriminare erau motto-urile epocii.

Generalizarea societății de consum. Avem mai mulți bani ca niciodată, dar îi cheltuim și ni se pune la dispoziție o industrie în acest sens. Oamenii au învățat ce înseamnă weekend-ul, deoarece înainte se muncea și sâmbăta și duminica, muncind practic fără oprire. A apărut de altfel și expresia "bani de buzunar", iar oamenii cheltuiesc în ziua de astăzi mai mult decât au

nevoie, lucru ce se poate observa cu ușurință în viața de zi cu zi.

Acum nu se mai poate face discriminare în funcție de rasă, culoare, sex, handicap etc. Cu toate acestea însă, tot mai există alte forme de discriminare cum ar fi cea socială, în privința religiei ș.a. Pe măsură ce înaintăm în timp se gândesc alte legi împotriva altor forme de discriminare.

Moștenirea culturală, globalizarea informațională, adică acum majoritatea oamenilor au un calculator acasă și acces la internet, au învățat să tasteze cu toate degetele, au apărut rețelele de socializare online, învățăm să fim toleranți, să păstrăm ce-au făcut ai noștri bunici și străbunici... Esteticul nu mai contează, ci doar funcționalul - și avem tot mai multe nevoi.

Pe scurt, moștenirea secolului XXI constă în generalizarea societății de consum, egalitate de șanse, diversitate, democrație.

Europa contemporană și deviza "Unitate în diversitate". Există două categorii de oameni: cei care vor să fie ceva și cei care vor să facă ceva. Aderarea României la Uniunea Europeană a avut loc la 1 ianuarie 2007. După aderare România a trecut de la

statutul de observator activ la cel de membru cu drepturi depline. România a devenit a șaptea țară din UE după numărul de locuitori. Țara desemnează 35 de deputați pentru Parlamentul European, dar numărul acestora va scădea printr-o reorganizare a locurilor din Parlament stipulată în Tratatul de la Nisa. Limba română a devenit una dintre limbile oficiale ale Uniunii (a șaptea după numărul de vorbitori, în concurență strânsă cu olandeza), urmând ca oricare cetățean al UE să se poată adresa instituțiilor în această limbă. Denumirea de „Uniune Europeană”, în limba română, a primit statut oficial.

Pe data de 9 mai 1950 Robert Schuman propunea punerea în comun a producțiilor de bază și instituirea unei noi înalte societăți care să unească producțiile de bază. S-a creat G.E.C.O. (Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului). "A face Europa înseamnă a crea pacea".

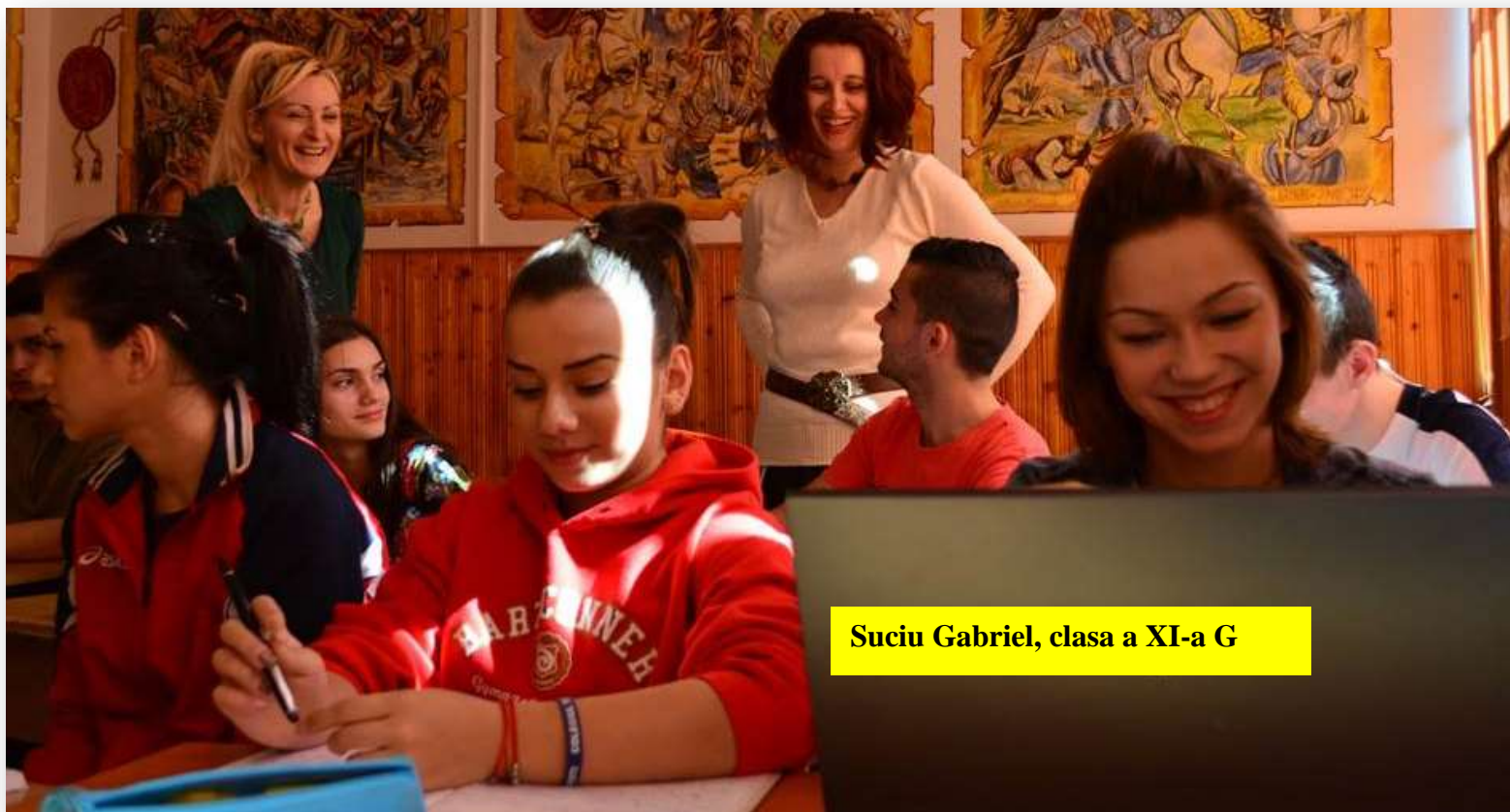
Globalizarea sau americanizarea. Americanii au invadat lumea întregă prin ambiția și pricepera lor de a construi în primul rând un model eficient de guvernare și acela este fără doar și poate, democrația - un ideal de conducere. De asemenea, nu trebuie să uităm că Statele Unite și-au câștigat dreptul de a fi și

de a rămâne prima putere mondială a lumii prin ajutorul financiar pe care l-au acordat europenilor, în timpul și imediat după finalizarea celui de-al Doilea Război Mondial.

Deplasarea oamenilor și a mărfurilor este astăzi mult mai rapidă și mai eficientă, este posibil liberul schimb, s-a produs unificarea piețelor, iar concentrarea întreprinderilor s-a accelerat.

În cele din urmă, mișcarea de globalizare, văzută în esența ei, este o alternativă viabilă pentru progresul umanității. Ideea de globalizare, răspândită în ziua de azi la tot pasul, va schima încă o dată lumea. Poate nu călătorești, dar poți comunica cu oricine de oriunde, lumea este prea mică datorită internetului.

Deosebirile atât de alăturate în timp ne fac să nu putem recunoaște că trăim în aceeași epocă – contemporană cu cei care au făcut ultimele mari războaie în Europa, sau cu cei care au eliminat discriminările din societatea noastră. Aparținem unei generații în care avem de toate, poate prea mult. Dacă am putea avea timp să reflectăm că avem totul datorită celor trei generații contemporane cu noi... Și iată-ne în fața istoriei. Ce vom face noi?

Suciu Gabriel, clasa a XI-a G

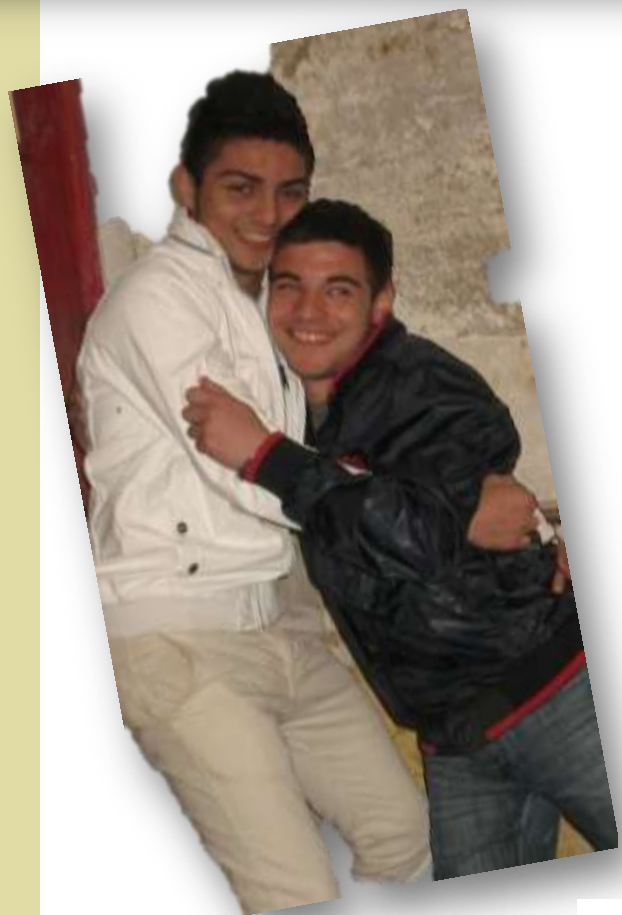
Im sorry

DACĂ-MI CER SCUZE SUNT IERTAT?

Există momente în viața noastră care ne pun toate calitățile și punctele tari la încercare. Indiferent de pregătirea pe care credem că o avem, indiferent de vârstă sau de experiența de viață, indiferent de numărul de prieteni sau de bani, odată și-odată tot o să ne lovim de un moment X al vieții noastre.

Nu știu să explic de ce, dar acest moment X la mine s-a întâmplat la începutul clasei a-X-a. Am avut și mai am impresia că toate problemele lumii s-au abătut asupra mea, am impresia că totul e atât de negru încât mă uit în jurul meu și nu mai văd nimic. Nu mai găsesc nici o motivație pentru a mă scula din pat și a face ceva, a merge la școală, la antrenament. Starea aceasta nu durează foarte mult timp, pentru că din rezerva de lucruri bune care se află în mine scot câteva și le folosesc pentru a depăși starea. Numai că până trece, reușesc să fac câteva lucruri de care apoi nu sunt mândru. Sunt genul de om care regretă foarte tare lucrurile făcute, mai ales dacă sunt rele.

Și mă simt și mai rău atunci când îmi răsună în urechi vorbele mamei: “Îmi pare rău că trece timpul și

tu nu le arăți celor din jurul tău câte lucruri bune poți sa faci” . "Îmi pare rău că suferi, dar tu nu vrei să schimbi asta", "Îmi pare rău când te aud spunând că vrei să fii șef, nu lider", "Îmi pare rău că tinerii nu mai sunt ce au fost, că nu se mai bucură de orice lucru mărunț, că lăcomia și răutatea le-au luat mințile. Îmi pare rău că mulți sunt motivați de nefericirea altora în loc sa fie motivați de fericirea lor. Putem trăi cu toții liniștiți, fericiți și frumos, dar majoritatea ne-am rătăcit... ne-am rătăcit ideile, gândurile, sufletele... ne-

Iar eu mă gândesc că dacă mi-am permis luxul de a greși (am răspuns cu obrăznicie și nesimțire, nici acum nu știu de ce, doamnelor profesoare de engleză și matematică), trebuie să-mi îndeplinesc și obligația de a învăța ceva de-acolo.

Nu fac rău voit, nu-mi bat joc de oameni, nu vreau să rănesc pe nimeni. Aș vrea să-mi cer iertare dar știu că faptele contează mai mult decât vorbele, așa că mi-am impus să nu se mai întâmple, să nu mai fac de două ori aceeași greșală.

Oare cum e cel mai corect să-ți ceri scuze atunci când faci o greșală față de cineva? Oare rostirea cuvântului e de-ajuns?

"Scuze!", vă zic după ce am ridicat tonul, v-am vorbit de sus, fără respect în fața întregii clase. M-ați ierta? M-ați ierta doar pentru un "scuze"? Sau poate trebuie să adaug o explicație... "Mă scuzați, eram nervos." Acum m-ați ierta? Sau este nevoie și de o "acțiune" care să repare greșeala? De acum înainte am să șterg tabla la fiecare oră. Acum m-ați ierta?

În mod sigur nu există un mod universal de a cere scuze, dar știu sigur că nu e de ajuns să rostești acest cuvânt. El nu are nici o valoare dacă nu este urmat de niște fapte (sau măcar de niște intenții) sau de ce nu... de sentimente. Vă sărut mâna, vă dăruiesc o floare și vă spun că am avut o zi foarte proastă. Oare e de ajuns? Am să fac asta la fiecare oră de engleză și

matematică.

Până la iertare însă calea e mai lungă, de aceea am să încerc să nu mai greșesc.

Îmi cer scuze doamna dirigintă, îmi cer scuze doamna profesoară de engleză și matematică!

am rătăcit pașii. Trebuie să-ți pară rău că mulți dintre voi, tinerii, nu mai știți ce înseamnă cuvintele "fericire" și "iubire", și mai ales "respect". Adu-ți aminte de ele, ia-le și închide-le în sufletul tău, crede în ele și sigur îți va fi mult mai bine. Luptă acum ca să nu-ți pară rău mai târziu!"

Mandache Bogdan, clasa a-XI-a G

Orizonturi la șaptesprezece ani

În interiorul oricărui organism, acolo unde sufletul are propria lume, acolo unde totul este de o perfecțiune imposibilă, există fapte magice, ce te ajută să te descurci în viață. Printre aceste vietăți supranaturale, există și o creatură ciudată pe nume Performanță, imposibil de descris, fiind percepută diferit de fiecare persoană. Acest spiriduș dezvoltă în fiecare spiritul de competiție și motivația pentru o evoluție remarcabilă. Dar aceasta creatură este ajutată de un câmp superb de floricele de Muncă. Gândul de a fi cel mai bun și de a scoate la iveală reușite îmi ridică adrenalina și mă motivează. Pot dovedi oamenilor că acest monstruleț al perfecțiunii din sufletul meu este mai mare și mai puternic decât al oricărei alte persoane.

Încrederea de sine este pentru mine la fel de importantă ca oxigenul și mâncarea. În adolescență, foarte mulți copii își găsesc calea în viață. Atunci li se formează percepția despre viață, despre greutățile ei și despre sacrificiile pe care trebuie să le faci. Foarte multe vise tinere ce pot aduce nu numai fericirea personală, ci și o noutate în viața reală, sunt spulberate din cauza lipsei de încredere. Cum am spus și mai sus, dacă din lumea sufletului lipsește zâna Încredere care în percepția mea este o ființă divinizată, cu aripi de un albastru cristalin, atunci acea lume se stinge, simțindu-te ca un om mort. Oricât de mult ar încerca Crăiasa Iubirii să te readucă la viață, nu poate fără Încredere. Încrederea îți dă curajul să te exprimi, să te manifesti, să te faci auzit și, cel mai important, să trăiești.

Frumusețea este o valoare importantă pentru toată lumea. Fiecare persoană se raportează în măsuri diferite la această valoare. Pentru mine, modul în care mă prezint, în care arăt, modul în care sunt percepută de cei din jurul meu contează foarte mult. Prima impresie te poate ajuta în orice moment al vieții. Asta gândesc acum, la 17 ani. Însă această valoare în viața mea nu a apărut acum, ci la vârsta fragedă, când mintea mea de copil era plină de prințese frumoase, de povești, de momente perfecte, de magie. Dorindu-mi să fiu o prințesă încă din copilărie, frumusețea a pus stăpânire pe mintea mea, și chiar dacă știu că visul acela nu se poate realiza, încerc să mă simt eu însămi o zână din povești.

În fiecare moment al vieții mele mi-am dorit libertatea și independența de tot ce mă ținea încătușată și închisă. Celula invizibilă în care părinții mei aveau

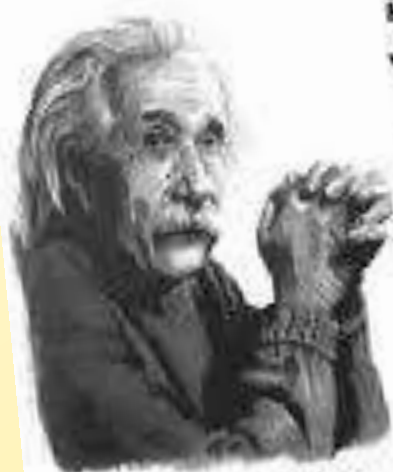

obiceiul să mă țină blocată îmi transformau dorințele în vise imposibil de realizat. Până la vârsta buletinului, acest lucru mi se părea absolut îngrozitor. Un coșmar inegalabil. Dar ce știam eu? Eram doar o copilă. Nu înțelegeam și nu voiam să accept că părinții mă iubeau și mă protejau. Însă odată cu această libertate primită am întâlnit un suflet cald, iubitor, așa cum visam de mică. El era prințul din povești la care speram cu ochii tineri și plini de puritatea copilăriei și inocența sufletului când priveam personajele magice care îmi luminau calea vârstei de aur.

Acum sunt matură. Ani buni au trecut de la întâlnirea băiatului cu “sânge albastru”, iar flacăra iubirii dintre noi nu s-a stins. Acum realizez că acea cușcă invizibilă a copilăriei m-a învățat să-mi iubesc și să-mi respect familia, făcându-mă pe mine însămi să-mi doresc și să-mi creez propriul regat, propria lume.

Boroș Alina, clasa a XI-a G

FEREASTRA DESCHISĂ SPRE ...SUFLETE

citatedpedia.info

Sunt doua feluri de a-ti trai
viata... Unul - de a crede ca
nu exista miracole. Altul -
de a crede ca totul este un
miracol.

Albert Einstein

Îmi e destul

de ușor să deschid ochii atunci când cineva are nevoie de mine. Îmi e destul de ușor să întind o mână de ajutor. Îmi e destul de ușor să ofer un umăr sau o vorbă bună cuiva care are nevoie de așa ceva mai rău ca de aer. De ce? Pentru că îmi face plăcere, pentru că mă simt al naibii de bine atunci când văd că situația cuiva se poate ameliora considerabil iar eu, da, EU, am contribuit la treaba asta. **Un pas mic pentru omenire, un pas URIAȘ pentru MINE.**

Dar când vine vorba de mine, de persoana mea, uit de toate regulile și principiile de care țineam cont până atunci. De fapt uitam, și acum îmi aduc aminte de asta cu zâmbetul pe buze. Eram naiv, eram mai mic. Sunt și acum copil, dar nu la capitolul ăsta. Nu știam să mă educ să fiu mai indiferent, nu știam să nu mai iau totul atât de personal, nu știam că nu trebuie și că nu merită să mai pun totul la suflet. Nu voiam să văd că și eu merit. Nu voiam să văd ce om bun sunt și câte calități am. Mă “obligam” să îmi văd doar defectele, să mă critic aspru... și nu, nu critică constructivă. **Îmi distrageam singur încrederea de sine.**

Dar ușor-ușor, în timp, am învățat că EU-ul este și trebuie să fie mai puternic decât TU-ul, chiar și decât VOI-ul.

Tot aici voi fi și de acum înainte, tot același ajutor și suport îl voi oferi, tot același om bun voi fi, dar atunci când o să fii absent nu va însemna că am dat bir cu fugiții, nicidecum. Atunci voi avea grijă de mine! Și mă voi întoarce înzecit mai puternic. Și mai fericit. De ce? Pentru că am învățat că cea mai mare dovadă de curaj are loc atunci când gândești despre TINE cu voce tare.

Iar TU să ai curajul întotdeauna să spui NU, și atunci când vei face asta să ai curajul să fii TU! Să te prezinți în fața lumii așa cum ești, golaș de aparențe. Să-ți lași defectele la vedere pentru că oamenii mari știu ce să facă în fața lor!

Cea mai bună zi din viața ta este aceea în care realizezi că viața asta e a ta și că lucrul ăsta nu ți-l poate lua nimeni. Fără scuze, fără regrete, fără vreo persoană pe care să te sprijini, pe care să te bazezi sau pe care să dai vina. Viața e un cadou, și cadoul ăsta e doar pentru tine, ia-l ca pe o călătorie fantastică, dar ține cont: tu și numai tu ești responsabil de calitatea acestei călătorii. Asta este ziua în care viața ta începe cu adevărat!

Ai doar o viață, așa că pune mâna și fă tot ceea ce simți, pentru că peste 100 de ani nimeni nu îți va mai aminti ce prostii ai făcut. Glumesc. Dar totuși fă ce simți, fără regrete, și riscă pentru că de pierdut, nu vei pierde niciodată, ci ori vei câștiga, ori vei avea ceva de învățat.

E viața ta, e drumul tău și numai al tău! Cei din jur, cei de care îți pasă, pot merge întotdeauna alături de tine, dar nu pot parcurge drumul ăsta pentru tine!

Nu mai lăsa timpul să treacă fără să zâmbești, fără să iubești, fără să dansezi, fără să te plimbi, fără să te concentrezi asupra lucrurilor care contează cu adevărat pentru tine, asupra oamenilor care merită, fără să îmbrățișezi și să ceri o îmbrățișare.

Te-ai gândit vreodată care sunt motivele pentru care spui că viața e urâtă, grea, și că oamenii sunt răi? Te-ai gândit vreodată că poate nu îi vezi pe oamenii

care merită pentru că te preocupi prea mult de cei care nu merită? Te-ai gândit vreodată că nu auzi toate vorbele bune pe care cei din jur le-au de spus despre tine pentru că ești prea concentrat pe critici? Te-ai gândit vreodată că poate ești o persoană mult mai frumoasă, specială, minunată și inteligentă decât credeai că ești? Ferește-te de oamenii care îți micșorează șansele de reușită încă din start. Oamenii mici fac asta, însă oamenii mari te fac să te simți și tu mare!

Repetă după mine: „Aleg să trăiesc după alegerile mele, nu după șansele altora. Aleg să fac schimbări, nu să caut scuze, să motivez, nu să fiu manipulat. Aleg să fiu folositor, nu să fiu folosit, aleg să mă autodepășesc nu să te întrec. Aleg să ascult vocea din interiorul meu, nu opiniile haotice ale celorlalți”.

MANDACHE BOGDAN, clasa a-XI-a G

Fereastră deschisă. Valorile la care mă raportez

Începând o viață scurtă de om, am conștientizat repede că voi avea o viață frumoasă alături de familie și mai apoi lângă cei dragi. Și în copilărie, dar și acum și sigur și mai departe, am fost iubit și susținut de părinți în toate proiectele pe care le-am început și cu ajutorul lor am reușit să le duc la bun sfârșit.

Crescând și **descoperind prietenia**, am învățat repede să mă atașez de cei dragi și să îi respect. Totodată, am învățat să îmi aleg prietenii și să mă feresc de oamenii răi pe care viața mi i-a scos mereu în cale. Am învățat să îi ocolesc și să îi recunosc încă din prima clipă de când îi întâlnesc. În timp, odată cu începerea școlii, am descoperit persoane minunate; crescând și ajungând în ciclul gimnazial, am descoperit o ființă minunată căreia și în ziua de azi mă bucur să îi spun cu tot sufletul prieten. Aceasta persoană deosebită m-a ajutat încă din prima zi, învățându-mă să termin un joc la care mă chinuiam de mult.

PERSEVERENȚA. Dorindu-mi tot timpul să devin mai bun în ceea ce fac, am învățat să îmi aleg

Atunci când nu aveam chef să învăț sau pur și simplu nu voiam să fac asta, el mă încuraja să fiu mai bun și să trec peste greutăți. Mereu m-a ajutat atunci când am avut probleme și niciodată nu ne-am certat, prietenia noastră depășind chiar și momente grele peste care nimeni nu credea că o să trecem. Tot el mi-a deschis calea spre sportul pe care îl practic astăzi, baschetul, invitându-mă să îl însoțesc la antrenament, unde am descoperit oameni minunați, ca antrenorul pe care și acum îl respect pentru dragostea și bunătatea pe care ne-o transmite de fiecare dată.

modelele potrivite în viață. Așa am făcut și la baschet, unde am devenit mai bun prin dorința de a-l depăși pe

unul din colegii de echipă care era cel mai bun. Muncind și chinându-mă să fiu primul, mi-am descoperit o nouă calitate și îmi dau seama că este o valoare importantă pe scara celor la care mă raportează.

Punctualitatea, seriozitatea și respectul m-au ajutat să mă integrez repede în echipă și în scurt timp să devin chiar și căpitan pentru o perioadă de doi ani - în care am lipsit doar la un antrenament din cauza unei probleme grave. Doream ca mereu să ajung primul, arătând că nu vreau să fiu pe planul al doilea și că încerc să rămân cel mai bun.

Câștigând încrederea antrenorilor clubului care m-au trimis în cantonamente de pregătire, în

diferite programe ale lotului național, am reușit să mă impun, ajungând chiar în faza finală de selecție a Programului **PERFORM BASCHET**.

Văzând că un prieten de-al meu, Andrei, a renunțat atunci când a avut greutăți, am realizat că n-am făcut o greșală devenind o persoană care își pune viața în pericol în fiecare zi; stau și mă gândesc acum că și eu puteam să ajung la fel ca el dacă mă lăsam influențat, sau că îl puteam menține și pe el alături de mine dacă eram mai mare și trecut prin viață, ca să știu cum să îl ajut și cum să îl învăț să treacă cu bine peste acea situație.

Deși sunt un adolescent și sunt de abia la începutul vieții, și de acum înainte sper că voi descoperi în viața mea persoane importante cărora să le pot împărtăși experiențele, trăirile și ideile mele pentru a-i ajuta, așa cum și eu am învățat de la cei mai în vârstă, de la bunici și de la colegi sau oameni mai învățați pe care mereu i-am stimat și i-am respectat. În continuare sper să recunosc oamenii buni și să nu mă las păcălit de diferite ispite care îmi apar în cale și nădăjduiesc că în viitor voi reuși să mă feresc de oamenii care vor să facă rău și să mă abată din drum.

Gheorghe Valentin, clasa a XI-a G

Tatuat pe suflet

Totul a pornit de la un eveniment neplăcut. În urma unei accidentări destul de grave a trebuit să fac pauză o săptămână, timp în care să am mare grijă de spatele meu care nu era într-o formă tocmai bună. A fost ca o mini-vacanță. Însă nu una tocmai așteptată. Prima săptămână a fost totul plictisitor. Am pierdut timpul citind ore în șir articole despre probleme asemănătoare cu cele pe care le aveam eu la spate. După o săptămână a trebuit să fac iar o vizită medicului, care mi-a dat o veste de-a dreptul proastă. Timp de trei luni trebuia să iau pauză de la activitatea sportivă și urma încă o săptămână fără să merg la școală.

Având o prietenă care s-a accidentat și făcea recuperare cu un psiho-terapeut căruia îi povestise de mine, am ajuns să merg cu ea în același loc pentru recuperare. După prima ședință, acest om m-a făcut să cred că există într-adevăr har dumnezeiesc. Acest om este magic. Un om brunet, cu ochii de-o culoare deosebită, cu un suflet cald, brațe primitoare și niște sfaturi ce te făceau să gândești adevăratul scop al vieții. După terminarea tratamentului, am mers într-o cameră alăturată unde mi-a pus niște întrebări simple privind-mă fix în ochi. Îmi citea sufletul. Doar privind-mă știa tot ceea ce simt. Îmi știa durerea. Îmi știa fericirea. Îmi știa slăbiciunile. Știa tot! Am stat câteva ore bune povestind. Încerca să mă ajute. Nu voia să mă lase să sufăr. Voia să mă învețe să fiu puternică.

După doar două zile de recuperare și tratament am putut intra din nou pe teren. După primul antrenament am mers să îmi poată pune coloana la loc ca să nu am dureri noaptea. Însă o întâmplare neplăcută a avut loc. M-am lovit din nou la spate. L-am sunat pe Iulian (acesta era numele terapeutului) plângând cu lacrimi de crocodil din cauza durerii.

Mi-a spus atunci niște cuvinte care m-au impresionat. Mi-au rămas tatuat pe suflet! Abia avea loc să vorbească din cauza sunetelor pe care le scoteam

din pricina lacrimilor care mi se scurgeau dens pe obrajii mei roșii, dar printre lacrimile mele mi-a șoptit **”Copile, nu contează de câte ori cazi, ci cât de repede te ridici!”**.

Cuvintele lui m-au calmat pentru câteva secunde, dar după încheierea apelului am continuat să plâng până când am ajuns la el acasă. Drumul părea infinit. Stațiile deveneau din ce în ce mai lungi. Semafoarele parcă nu mai voiau să-și schimbe culoarea. Cu greu mă țineam de bara rece a autobuzului, iar în mâna liberă aveam un șervețel umezit de lacrimile ce mi se scurgeau până în dreptul buzelor care tremurau. Într-un final am ajuns în stația unde trebuia să cobor și cu pași cât se poate de rapizi mă îndreptam către scara blocului în care locuia Iulian.

În mai puțin de cinci minute durerea mea dispăruse, iar spatele meu era ca nou. M-a învățat în ziua aceea că viața este dură, dar noi trebuie să trecem peste orice hop care ne iese în față. De atunci sufletul meu pot spune că este tatuat de cuvinte care îmi ridică moralul oricând este nevoie. Este plin de vorbe calde.

Vorbe care mă fac mai puternică. Vorbe care mă vor îndruma de acum înainte în viață.

În ziua aceea am învățat multe lucruri. Oamenii nu trebuie judecați, ci ajutați să ajungă pe drumul cel bun. Doar Dumnezeu este în măsură să ne judece. Însă

noi, ca oameni, avem puterea de a ne ajuta unul pe celălalt. De asemenea, am învățat să înțeleg fiecare om. Oricine are 1% dreptate, indiferent de situație, dar dacă omul respectiv nu este pe drumul cel bun, tot ce avem de făcut este să îi explicăm frumos care este calea corectă în viață. Dacă decide să ne urmeze sfaturile va observa greșelile pe care le-ar fi putut face. Oricine are dreptul să fie OM, însă nu toți reușesc asta.

După acele zile am continuat să vorbesc zilnic cu Iulian. Merg acolo aproape în fiecare zi pentru recuperare fizică, dar și sufletească. Învăț mereu lucruri noi. Toate aceste întâmplări mi-au dat de gândit și m-au făcut să-mi schimb părerea despre viață. Ea trebuie trăită la intensitate maximă, dar cu grijă. Trebuie să ne descoperim pe noi înșine, să ne înțelegem propria gândire, să ne urmăm sufletul fără regrete și mai presus de toate trebuie să îi ajutăm pe cei din jurul nostru.

Sper că am reușit să pot transmite ceva, iar voi, cititorii acestui articol, să închideți ochii, să vă astupați urechile și să vă urmați sufletul astfel încât voi și cei din jur să puteți trăi o viață lipsită de durere, suferință, false aparențe, incertitudine sau pesimism. Mi-aș dori să vă puteți deschide sufletul către oricine, pentru că în viață nu există rău sau bine, totul se întâmplă cu un scop.

Roșoga Andra, clasa a XI-a G

Viața de familie. Mărturisiri

Stau și mă întreb uneori dacă viața mea este un test. Oare trec acest test cu brio? Oamenii care mă critică care nu mă lasă în pace habar nu au ce trecut am avut, peste câte lucruri urâte a trebuit să trec... Ei nu știu nimic.

Șansele ca eu să nu mă nasc au fost foarte mari. Când mama și tata au aflat că vor avea un copil, condițiile în care locuiau nu erau tocmai potrivite pentru un bebeluș. Ei nu au fost susținuți nici de familia mamei, nici de familia tatălui meu. În ciuda comentariilor despre un posibil avort, mama nu s-a gândit nicio clipă la acest lucru oribil. Eram primul ei copil și a luptat pentru viața mea. Nouă luni de zile a fost în al nouălea cer, dar când a venit timpul nașterii, doctorii, fără să îi ceară părerea mamei mele, au vrut să mă omoare deoarece mama pierdea prea mult sânge. Dar mama nu a vrut să audă de așa ceva, a semnat asumându-și riscul să moară ea și să mă nasc eu. Cu ajutorul lui Dumnezeu suntem bine amândouă.

Părinții mei au fost alungați de toată lumea. Pentru că nu au fost primiți de nicio familie, s-au mutat în frig la o bătrânică într-o cameră. Așa a început povestea familiei mele. Nu am avut viața de copil bogat, viața perfectă. Dar am avut iubirea părinților și asta mi-a fost de ajuns încât să cresc frumos, ca un copil educat,

care să fie conștient că viața nu ne oferă numai lucruri bune. Au fost momente în care mama nu a avut ce să mănânce pentru că făcea o farfurie de mâncare și mi-o dădea mie. Eu știu ce înseamnă binele și știu foarte bine mai ales ce înseamnă răul.

Chiar dacă eram săracă, și nu îmi este rușine de cuvântul acesta, îmi doream enorm un frățior. Și Dumnezeu mi-a ascultat ruga și mi-a dăruit cel mai mare cadou din viața mea și cel mai frumos. Nu știu câte surori mai mari mă înțeleg acum, nu știu câte fete simt ce simt eu pentru fratele meu, dar dacă cineva i-ar face ceva, aș fi în stare de orice pentru el. Viața a fost atât de grea; el fiind bebeluș avea nevoie de hrană, noi nu aveam de unde să facem rost de lapte pentru el, tata avea un salariu din care plătea datoriile pe care mama le făcea în luna respectivă. Dar au fost oameni buni, oameni care ne-au ajutat și am trecut peste orice obstacol. Îmi aduc și acum aminte cum râdeau copiii la școală de mine spunându-mi: “Cu hainele astea ai venit și ieri!”; “Casa ta mai are puțin și cade pe tine!”; “Eu am calculator!” și multe alte cuvinte rele pe care nu le voi uita niciodată... Tatăl meu muncea foarte mult și meritele i-au fost apreciate, așadar ne-am mutat în București. Cinci ani de zile am avut tot ce mi-am dorit, și în continuare pot spune că părinții mei se chinuiesc să ne ofere totul.

Nu mai râdeți, nu mai judecați fără să cunoașteți, pentru că nu știți prin câte lucruri a trebuit să treacă cineva ca să ajungă în stadiul în care se află acum! Înainte de a eticheta, învață să ascuți, să înțelegi și să taci!

Bălăceanu Mădălina, clasa a XI-a F

Frații gemeni- un chip al personalității

S-au născut în acelaș timp, arată la fel, dar oare sunt la fel? Aceasta este întrebarea pe care și-o pun mulți oameni când aud de gemeni.

Când eram în școala generală, cunoșteam două perechi de gemeni: una de fete și una de băieți. Băieții erau foarte ușor de diferențiat. Știam din primele cuvinte schimbate căruia din ei mă adresez. Aveau personalități diferite, se îmbrăcau diferit, faptul că aveau același chip nu avea nicio importanță.

Nu la fel stăteau lucrurile cu perechea de fete. Erau absolut identice. Sau așa păreau. Vorbeau în același

fel, se îmbrăcau la fel, erau mai mereu împreună și se crea confuzie dacă era văzută una din ele. Dădeau impresia unei singure ființe în două trupuri. După un timp, una din ele s-a plâns de faptul de a fi văzută ca o față individuală. Ele au crescut cu ideea că sunt parte a unui întreg, nu indivizi separați, și începuseră să se simtă incomplete una fără cealaltă.

Având un frate geamăn, mă simt un pic avantajat deoarece am învățat de mic ce înseamnă să împarți, ce înseamnă o legătură afectivă, și pot socializa mai ușor. Se spune despre oameni că dețin un tip de comunicare telepatică, eficientă chiar și atunci când sunt departe unul de celălalt.

Se mai spune că gemenii sunt de nedespărțit chiar și dincolo de moarte. Această ipoteză este susținută de o întâmplare cu o pereche de gemeni având accidente similare pe bicicletă. După ce primul frate a fost lovit de o mașină, la doar două ore diferență și la doar trei km distanță, cel de-al doilea frate a fost accidentat mortal în timp ce se afla tot pe bicicletă.

E uimitor când stai și te gândești că printre atâtea mii de persoane, de gânduri, de sentimente, există o ființă care arată ca tine, exact reflexia ta în oglindă, care simte ce simți și tu, care te ridică de la pământ cu o singură privire și nu te lasă la greu.

Dumitrache Mihai, clasa a XI-a G

Schumy și Dino

Schumy a apărut printr-o întâmplare, când l-am văzut într-un magazin de animale și un prieten mi-a propus să îl cumpăr deoarece era singurel. Asta s-a întâmplat în prima zi din iunie, când este “Ziua copchilului” și erau la ofertă broscuțele țestoase.

Când l-am cumpărat habar n-aveam despre broscuțe țestoase, dar noroc cu “Goagle” că știe multe. Am găsit un forum și am intrat într-o comunitate a deținătorilor și crescătorilor de broscuțe, unde am învățat pe zi ce trece câte ceva despre aceste animale minunate. În această comunitate am aflat ce specie este, o vârstă aproximativă și la ce dimensiuni va ajunge la maturitate.

Schumy este un pui de “*Trachemys scripta elegans*”, pe românește țestoasă cu tâmpile roșii, are vârsta de șase luni și poate atinge o venerabilă vârstă de 30 de ani. Momentan nu știu dacă este băiat sau fată din cauza vârstei mici, semnele distinctive ale sexelor apar de la vârsta de un an. De la un an masculilor le cresc ghearele de la piciorușele din

fată, coada devine scurtă și groasă și au capul ascuțit, iar femelele au coada lungă și gheruțele scurte.

Numele lui a fost foarte ușor de ales, deoarece cum îl scoteam afară din apă fugea mâncând pământul, și cum eu sunt și fan "Formula 1", primul nume care mi-a venit în minte a fost cel al Schumacher-ului său:

La început când voiam să îl hrănesc mă refuza și a ținut-o așa cam trei-patru zile, timp în care eu mă panicasem că nu mănca deloc; m-am calmat când am auzit că în timpul acomodării ar putea să nu mănânce timp de o săptămână,

chiar două. Și din zi în zi mănca din ce în ce mai mult! M-am gândit că îi este urât să stea singur și cum pe forum erau foarte multe anunțuri despre donații și vânzări de țestoase, în decurs de două luni a mai apărut o țestoasă în căsuța mea modestă.

În urma discuțiilor cu un băiat am căzut de acord să îl adopt pe Rex, pe care l-am redenumit Dino.

Dino este un mascul în vârstă de un an și două luni de "Trachemys

scripta", adică țestoasă cu tâmpale galbene. S-au înțeles din prima clipă când s-au văzut, ceea ce mă și așteptam.

El este foarte diferit de Schumy care este mai timid și mai retras - cred că din cauza vârstei și a instinctului, căci în natură au mulți prădători - , Dino caută compania mea și este mereu curios, fapt ce se vede și în poza de mai sus. Este tot timpul în căutare de mâncare și atunci când îl hrănesc nu este mofturos ca Schumy și mănâncă totul - uneori și degetele mele.

Cea mai mare sperietură am tras-o atunci când am venit acasă și nu îl găseam pe Schumy. Era o zi de vară și bazinul lor era pe balcon. Dino stătea singur și se uita disperat la mine, parcă zicându-mi că ceva nu este în regulă, și imediat mi-am dat seama că Schumy nu era de găsit. Să iasă din balcon nu putea, deci era sigur în balcon, am ridicat covorul și nu era, am mutat masa și nu era, singurul loc în care putea fi era locul de care îmi era cel mai frică, după plăcile de faianță și sacii de ciment.

Dar totul s-a terminat cu bine în două ore, timp în care s-a mutat tot balconul și s-a pus la loc. Dar peste două

zile a repetat figura, de data aceasta în cameră, când s-a băgat după mobilă și a stat acolo cel puțin o oră.

Țestoasele de apă, spre deosebire de cele de uscat, care sunt vegetariene toată viața, sunt la început carnivore, dar este recomandat să fie hrănite ocazional și cu vegetale pentru a se obișnui cu stilul de viață omnivor. Acestea au nevoie - dacă nu este soare - de două becuri. Unul normal de 60 sau 70 W și un bec special care emite raze UVB care ajută la o dezvoltare armonioasă a carapacei și pentru a nu dezvolta malformații la membre.

Brosuțele țestoase, după părerea mea, sunt niște animale de companie grozave și haioase, dar nu le-aș recomanda persoanelor care nu au mult timp liber și o pasiune pentru animale.

Dilema libertății la adolescenți

Deseori, adolescenții mult mai libertate decât de părinți. În cazurilor, percepută de adolescenți prin ieșirile nocturne, petrecerile mult prea dese în raport cu vârsta și timpul petrecut în fața computerului. Astfel, adolescenții consideră timpul acordat studiului o pedeapsă pe care aceștia sunt nevoiți să o îndeplinească doar la insistențele părinților.

necesită multă cea oferită majoritatea libertatea este

În ciuda tentațiilor și a membrilor anturajelor care ne conturează personalitatea într-un mod bun sau mai puțin bun, în drumul nostru spre maturitate, fiecare persoană trebuie să-și cunoască propriile limite, diferențiind totodată binele de rău. Aspectul primordial în luarea unei decizii este reprezentat de consecințe care pot avea urmări pe termen lung, reușind în acest mod să schimbe viața adolescentului.

Un exemplu concret ar putea fi reprezentat de libertatea pe care eu o dețin și de care aș putea abuza oricând, fără a fi constrânsă de autoritatea părinților mei. Această situație este datorată distanței dintre mine și părinți, care în prezent nu sunt lângă mine, dar care la momentul oportun mi-au oferit cele mai bune sfaturi și m-au îndrumat să aleg ce este bine pentru mine.

Independența de care dispun îmi oferă oportunitatea de a alege în fața părinților mei, a minți sau a spune adevărul. Totuși, conștiința mă împinge de fiecare dată a alege a doua opțiune, considerând sfatul lor un factor important în lucrarea celei mai bune decizii.

O dată intervenită, maturitatea mi-a oferit ocazia de a privi lucrurile într-un mod diferit, în care viitorul este mult mai important decât plăcerea de moment.

De-a lungul vieții am avut ocazia de a întâlni, pe de-o parte, persoane ai căror părinți nu le-au oferit independența necesară liberei dezvoltări a personalității, iar la polul opus, persoane care dispuneau de libertate, profitând din plin de aceasta.

Consider că aceste două situații sunt reprezentări ale extremelor, cea mai bună alegere fiind conturată de o situație de mijloc.

Indiferent de libertatea de care dispui, este necesară limitarea și conștientizarea propriilor scopuri.

Paveliu Laura, clasa a XI-a F

Anotimpuri pe gips carton

Peisajele în culori diverse sunt surse inepuizabile de inspirație pentru pictori și încântare pentru privitori.

Atelierele de pictură în aer liber au fost

destinate tuturor elevilor doritori să se exprime în domeniul acestei arte, indiferent de vârstă sau specialitate, oferind participanților posibilitatea de a învăța lucruri noi, de a se bucura de momente de creație în natură inspirați la atelierul de pictură de muzica lui Vivaldi pentru că în muzică, instrumentele joacă rolul culorilor folosite de pictor.

Elevii selecționați cu cele mai bune desene participă la cea de a doua etapă "primavară-vară".

Premierea va avea loc la sfârșitul celui de al doilea semestru.

Suportul desenelor este realizat din placă Nida Standard albă cu miez de gips și fețe de carton speciale, ce se recomandă a fi folosită în spații cu maxim 60% umiditate. Această placă, deși a fost utilizată în aer liber și nu a fost amorsată, și-a menținut proprietățile inițiale constituind un

foarte bun suport pentru desenele realizate de către elevi cu vopsea lavabilă de la Adeplast. Vopseaua a fost gata pregătită în diferite nuanțe specifice fiecărui anotimp.

La atelierul de pictură au participat 25 de elevi din clasele: IX F, X B, XI C, XI E, XI G, XI D, XII C, XII D.

Atelierul de pictură a fost coordonat de doamna profesor Zlătoianu Ioana, cu sprijinul maestrului instructor Abeaboeru Petrică și a suportului tehnic din partea Siniat România prin persoana domnului inginer Florin Mancaș.

Concursul se desfășoară în două etape. În cadrul primei etape "toamnă-iarnă" participă toți elevii care s-au înscris la concurs. Copiii au prezentat până acum toamna ca un colț de natură văzut prin diferite temperamente.

Până la urmă arta nu e un scop, ci doar un mijloc de a sta de vorbă cu oamenii.

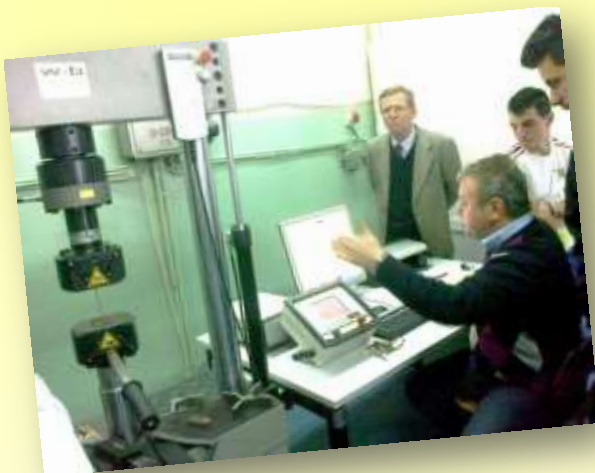
Profesor Zlătoianu Ioana

PROFESIONIȘTI PENTRU VIITOR

În perioada ianuarie – iulie 2014, Colegiul Tehnic „Anghel Saligny” derulează proiectul **„PROFESIONIȘTI PENTRU VIITOR”** în parteneriat cu alte două instituții de învățământ preuniversitar tehnic (Colegiul Tehnic Mecanic „Grivița”, sector 1, București și Colegiul Tehnic „Carol I”, sector 6, București). Proiectul este inclus în Calendarul Activităților Educative al Inspectoratului Școlar al Municipiului București.

Proiectul are ca scop dezvoltarea personală și profesională a elevilor claselor a X-a, **calificarea**

„Sudor”, școala profesională, prin desfășurarea unor activități variate și complexe, cu un preponderent caracter aplicativ, prin promovarea dialogului, colaborării și competiției între elevi.

Obiectivele specifice proiectului sunt:

- să implice elevii în propria formare;
- să îmbunătățească capacitatea de documentare, să dezvolte capacitățile de acțiune în grup, să întărească sentimentul de responsabilitate și să dezvolte creativitatea;
- să stimuleze comunicarea, colaborarea și competiția între elevii din grupul țintă;
- să pregătească elevii pentru participarea la activități de formare profesională;
- să disemineze rezultatele proiectului prin publicarea unor articole în revistele celor trei instituții implicate, prin informarea privind activitățile desfășurate la aviziere și pe site-urile școlilor.

Prima activitate, numită „Privind spre viitor”, s-a desfășurat la **Facultatea de Ingineria și Managementul Sistemelor Tehnologice**, Catedra

Materialelor și Sudare, din cadrul Universității Politehnica, București. La activitate au participat inspectorii de specialitate de la ISMB, profesori și elevi din cinci colegii tehnice bucureștene.

Cadre didactice de specialitate au efectuat aplicații practice demonstrative în cele patru laboratoare de „Sudare”, dotate la nivel internațional: „Laboratorul de examinare nedistructivă/defectoscopie”, „Laboratorul se sudare – ESAB”, „Laboratorul de cercetare – încercări distructive ale materialelor”.

Domna profesor dr.ing. Ionela Voiculescu ne-a însoțit pe toată durata vizitei, care a durat mai bine de trei ore, și ne-a răspuns la toate întrebările, cu profesionalism și delicatețe.

La finalul activității, doamna profesoară a ținut o prelegere cu privire la rolul și locul sudării în tehnologia sudării. Am aflat încă odată că domeniile de aplicabilitate ale sudării sunt extrem de diverse și că tehnologia utilizată este cu adevărat modernă.

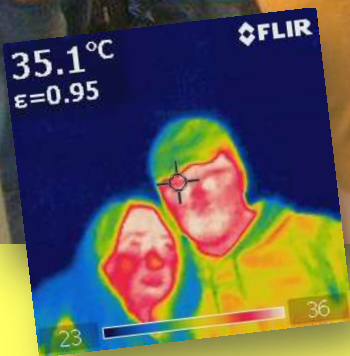
Și elevii noștri au efectuat câteva aplicații practice: sudarea în puncte, sudarea MAG, examinarea optico-vizuală a asamblărilor sudate.

Elevii au primit mape cu materiale informative despre dotarea tehnică a laboratoarelor vizitate, precum și materiale de prezentare a Departamentului „Tehnologia Materialelor și Sudare”: descrierea specializării „Ingineria sudării”, competențele absolvenților, exemple de activități desfășurate cu studenții. Materialele primite sunt perfecte pentru a completa portofoliul elevului!

Am plecat de la **Facultatea de Ingineria și Managementul Sistemelor Tehnologice** mult mai informați în domeniul Sudării și cu dorința de a reveni cât mai curând!

Profesor ing. Manuela Ianina Bușe

STUDENT PENTRU O ZI

Elevii claselor a XI-a A și a XI-a B au efectuat o vizită la Facultatea de Inginerie a Instalațiilor, Universitatea Tehnică de Construcții, activitate ce s-a desfășurat în cadrul parteneriatului dintre Colegiul Tehnic „Anghel Saligny” și Universitatea Tehnică de Construcții, București.

Obiectivele activității au fost:

- Creșterea motivației elevilor pentru a alege o carieră în domeniul ingineriei;
- Îmbunătățirea colaborării dintre mediului școlar și cel academic;
- Informarea elevilor privind infrastructura Facultății de Inginerie a Instalațiilor;
- Dezvoltarea profesională a elevilor prin participarea la activități aplicative, specifice laboratoarelor.

Au fost vizitate săli de curs, laboratoare, amfiteatre. Elevii noștri au participat la activități practice de laborator, au purtat discuții cu profesori ai Facultății de Inginerie a Instalațiilor, dar și cu studenți implicați în proiecte de cercetare.

Vizita a fost organizată de doctor inginer Tiberiu Catalina, director departament cercetare UTCB și inginer profesor Manuela Ianina Bușe, Colegiul Tehnic „Anghel Saligny”.

Elevii au manifestat un interes deosebit pentru informațiile referitoare la structura facultății, specializări, modalitatea de admitere, oportunități de

știu pentru care voi opta. Ar fi foarte interesant dacă am mai face astfel de vizite și la alte facultăți! Viața de student este una destul de interesantă; asta nu o spun

angajare, durata studiilor, baza materială a facultății.

Dovadă a faptului că această activitate a fost una în egală măsură educativă și interesantă stau gândurile unora dintre elevii noștri, așternute pe hârtie:

„ Împreună cu elevi din clasa mea, cu cei de la a XI-a B și cu doamna profesoară Manuela Bușe am vizitat Facultatea de Inginerie a Instalațiilor. Am fost întâmpinați de mai mulți profesori universitari care ne-au vorbit despre oportunitățile oferite de această facultate studenților. Apoi am realizat „farfurii” într-un program special de desenare, am vizitat laboratorul de instalații în care am măsurat chiar noi viteza aerului care trece printr-o conductă, am vizitat un laborator cu diverse corpuri de iluminat, ne-am fotografiat cu termograful și am aflat care este temperatura diverselor puncte ale feței noastre.

Din perspectiva mea, această vizită a fost una frumoasă și interesantă, din care am învățat ceva și m-a convins să vreau să urmez o facultate, însă încă nu

doar eu, ci și cei doi studenți care ne-au vorbit despre activitățile și proiectele în care sunt implicați.”

Ana Maria Iacoban, clasa a XI-a B

„Când am ajuns la Facultatea de Inginerie a Instalațiilor, ne-a primit domnul doctor inginer Tiberiu Catalina, care ne-a însoțit pe toată durata vizitei. Cele mai interesante laboratoare consider că sunt cel de AUTOCAD, în care am lucrat și noi, încercând să realizăm o piesă în 3D, și cel de termodinamică. Din discuțiile cu cadrele didactice, am înțeles că această facultate are un renume internațional. Ne-am întâlnit și cu doi studenți, unul din anul III și celălalt din anul IV, care lucrau la un proiect de cercetare, cu care urmau să participe la un concurs național. Cu ajutorul unui aparat care măsoară căldura internă, ne-am făcut fotografii haioase și ne-am amuzat văzându-ne în acestea.

În concluzie, a fost o vizită foarte plăcută și instructivă pentru noi!”

Adrian Ștefan Gavrilă, clasa a XI-a B

Îndrumător: profesor inginer, Manuela Ianina Bușe

ZIDARUL PRICEPUT

Holcim România a organizat în săptămâna "Să știi mai multe, să fii mai bun" concursul **Zidarul priceput** în cadrul Colegiul Tehnic Anghel Saligny București.

Ca parte integrantă a modului nostru de viață, zidăria și tencuiala implică materiale variate, deci și locuri de muncă pentru diverse niveluri de competențe profesionale.

Concursul pe teme de „zidărie” se bazează pe dezvoltarea abilităților practice și formarea deprinderilor pentru lucrul în echipă, elemente esențiale pentru marea performanță. În acest context, sunt indispensabile exigențe înalte de calificare profesională și standarde educaționale solide, astfel încât absolvenții de liceu, calificările „Tehnician în construcții și lucrări publice” și „Tehnician desenator pentru construcții și instalații”, să poată

răspunde cererii reale de pe piața muncii din România și din Europa.

Elevii au fost instruiți în atelierul școală să respecte normele de protecția muncii, să execute diferite tipuri de zidării, să prepare conform rețetei Tenco, material pus la dispoziție de firma Holcim și să-l pună în operă. Concursul s-a desfășurat între două clase a X a cu profil de construcții și a constat într-o probă practică și

una teoretică. Abilitățile practice și teoretice ale elevilor au fost premiate de către Holcim România în săptămâna "Să știi mai multe, să fii mai bun!" .

Profesori implicați: Zlătoianu Ioana, Iordan Mirela, Abeaboieru Petrică.

Număr de elevi și număr de cadre didactice implicate: 20 elevi și 3 cadre didactice.

Obiectivele proiectului au fost realizate prin derularea unor activități variate și complexe, cu un preponderent caracter aplicativ, prin promovarea dialogului, colaborării și a competiției între elevi:

Activitatea nr. 1. Atelierul de zidărie;

Activitatea nr. 2. Standul elevilor;

Activitatea nr. 3. Noutăți în domeniul cimentului – întâlnire cu reprezentanții firmei de profil Holcim;

Activitatea nr. 4. „Zidarul priceput” – Concurs pe teme de zidărie și tencuială

Parteneri implicați : Holcim România

Diseminarea activităților proiectului a fost realizată astfel:

- Coordonatorii proiectului au actualizat avizierul școlii cu informații privind activitățile derulate;
- Profesorii au realizat articole, care vor fi publicate în revista școlii, fotografii, CD-uri și filme de prezentare a activităților derulate;
- Coordonatorii proiectului au organizat activități metodice, workshop-uri în care au prezentat colegilor rezultatele obținute prin derularea proiectului.

Profesor Zlătoianu Ioana

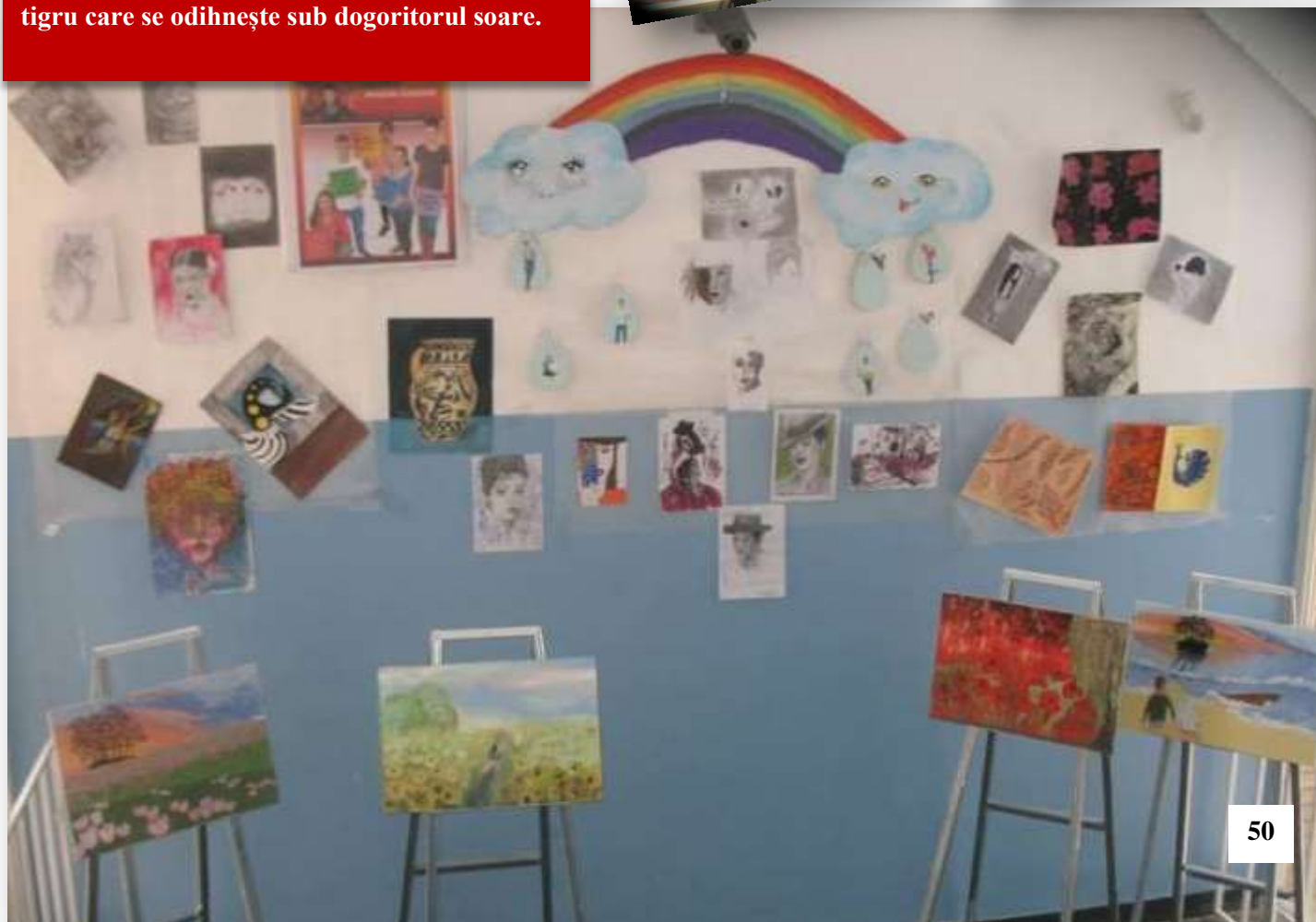
Colorez lumea așa cum visez

În cadrul proiectului „Ploaie de vise”, în luna februarie 2013, s-a desfășurat activitatea Magia culorii. Cu această ocazie elevii foarte talentați au pictat sau au desenat, în cadrul atelierului de pictură coordonat de profesoarele Ioana Zlătoianu și Marinela Ștefan.

Tema a fost cuprinzătoare; noi, cei din „Anghel Saligny”, ne-am gândit la motto-ul „Colorez lumea, așa cum visez”. Cele mai reprezentative lucrări ale elevilor implicați au fost expuse pe holul școlii într-o expoziție, coordonată de doamna profesoară Lascăr Roxana. Acestui eveniment i-am dedicat și un poster în care-i regăsim pe cei care s-au implicat în proiect.

Fiecare a nuanțat cu lavabilă pe gips carton o culoare și a dat viață unui peisaj sau unei idei.

Bacriță Mădălina, talentata elevă a liceului nostru, a optat pentru culorile vii galben și verde, dând naștere unui peisaj superb reprezentând un câmp de floarea-soarelui. De asemenea obține un peisaj de toamnă în nuanțe de portocaliu și nu renunță la galben pentru un tigru care se odihnește sub dogoritorul soare.

Balcă Alexandra de la clasa a XI-a G, alegând culoarea preferată roșu, a reușit să atragă atenția pictând un câmp de maci incandescent.

Verdele a fost ales de Ștefănescu Florentina, elevă la clasa a XI-a D, care a pictat un peisaj optimist de munte. De la aceeași clasă, Trică George optează pentru albastrul marin și înfățișează un frumos apus privit de adolescenții îndrăgostiți.

Realizând o antiteză vară-iarnă pe ghips carton, Ilie Adrian de la clasa a IX-a B ne-a surprins cu desenele sale puțin abstracte în acuarelă și ulei.

În alt context au schițat gândurile lor adolescente Balcă Alexandra, Bacriță Mădălina, Boroș Alina, Coja Andreea și Cancea Adina, folosindu-se de creion, cărbune și pete de culoare.

MAGIA CULORII

Expoziție de pictură și desene.

Colegiul Tehnic „Anghel Saligny”

Colorez lumea așa cum visez

Proiect Plouă de vise

Bacriță Mădălina, XI D
Balcă Alexandra, XI G
Boroș Alina, XI D
Coja Andreea, XI G
Cancea Adina, XI G
Dumitru Alina, IX B
Ilie Adrian, IX B
Ștefănescu Florentina, XI D
Trică George, XI D

Când plânge draga Românie

România, țara noastră, sufocată de istoria eroilor care au luptat pentru meleagul românesc, se află permanent într-o dezbatere în mass-media românească la nivel de politicieni și intelectuali care sunt implicați în politică mai mult sau mai puțin, și putem schița o descriere a acesteia din puncte de vedere diferite care aparțin oamenilor din clase sociale.

Se revine mereu la istoria românilor și a țării noastre. România și populația își are origini traco-dacice și nu neapărat romane, cum am învățat prin școli. Așadar, romanii au ocupat teritoriul Daciei în proporție de numai un sfert din suprafața țării până când un urmaș de-al

lui Decebal, la circa 160 de ani de la venirea romanilor, a reușit să stârpească neamul roman de pe pământul unde trăiau dacii.

Că nu se face istorie în școală, că se face prea puțin, că e politizată, că nu sunt actualizate manualele, că e prea contemporană - sunt opinii diverse și spiritele sunt neliniștite.

Aflăm că era mai bine pe timpul comunismului sau că era parțial bine, că e greu înțelesă democrația, că e confundată cu libertatea.

În prezent, în țara noastră se întâmplă multe nedreptăți, îndurate de noi, oamenii de rând. Fraudatori de miliarde stau fără a fi pedepsiți și penitenciarele sunt pline de cei care au furat de sărăcie.

Justiția, creația care a fost concepută pentru a apăra drepturile noastre, rămâne o instituție manipulată care ne atacă pe noi, cei care încercăm să primim niște explicații clare, și indiferent de consecințe, să nu plasăm bunurile țării într-un mod fraudulos.

Se schimbă guvernanții, se schimbă și directorii, toți îi aduc pe ai lor în funcții ca pe vremea fanarioșilor, istoria se repetă. Și continuă seria jecmănelilor și recuperărilor de lichidități investite, pe seama amărâtului popor ce nu mai iese din tranziția de peste 20 de ani.

„Tagma jefuitorilor” ne învață pe noi că legile sunt făcute să fie încălcate.

Țăranii noștri nu au internet, nu au tehnologie, ară manual și datorită lor putem spune că reprezentăm încă o parte din Dacia și încă mai putem striga: „Dacii liberi - vrem sa fim liberi, Dacii liberi n-avem nevoie de lideri”.

„Nu plânge maică Românie

Că am să mor neîmpărtășit

Un glonț pornit spre pieptul tău

Cu pieptul meu eu l-am oprit.

Nu plânge maică Românie

E timpul nostru să luptăm

Și din pământul ce ne arde

Nici o fărâmă să nu dăm...” ,

(Versuri găsite în ranița unui soldat mort găsit în 1918 în Subcarpații de Curbură)

Eu îmi iubesc țara datorită neamului nostru drept și viteaz. Îmi iubesc țara pentru tradițiile și frații noștri români. Respect această țară pentru eroii ce au luptat pentru urmașii lor.

Ador, iubesc și mă mândresc cu bogățiile, frumusețile și minunățiile de domeniul fantastic care se aștern pe această patrie. Trebuie să luptăm pentru moștenirile primite ca neam, cu prețul vieții, și să înfruntăm trădătorii ce ne îngroapă de vii, târându-ne printre betoane și făcându-ne sclavi pentru hârtii.

Conducătorii români, prin răutatea lor, ne întăresc pe noi fizic, mental și în credință, prin simplitatea și încrederea lor că noi nu vom putea muta munți sau că noi nu avem putere asupra lor, căci ei se cred stăpâni pe teritoriul nostru ...

Nu putem să îi asociem decât cu niște barbari, tirani care și-au propus să aibă super imunitate în statul nostru, deci mai-marii lor i-au trimis în deșert dându-le gânduri deșarte și slavă deșartă, pentru că oricum își vor plăti și ei ca și noi păcatele nesocotite.

Noi oamenii de rând, cei care ducem un război surd, vom lupta împotriva lor și împotriva vrăjmașului care ne lucrează în permanență.

Iubirea pentru această țară va rămâne eternă și necondiționată indiferent de trai sau muncă. Tristețea aduce bucurii și întărire sufletească.

Asta ne face să ne considerăm români, să luptăm. Să protejăm suveranitatea țării, să împiedicăm străinii să ne occidentalizeze, dar și pe conducătorii români ce ne-ndreapt

Găjgău Issam, clasa a XII-a C

Mândria de a fi român

Plimbându-mă pe stradă, deseori aud oameni care se plâng că sunt români. De ce? Avem o țară minunată, o țară bogată, cu peisaje pitorești, cu o istorie înfloritoare unde fiecare letopiseț are o mare semnificație pentru prezent. Avem o țară unde și relieful este bine dezvoltat, de la câmpii, podișuri, dealuri până la altitudini de 2544 m, avem și mare, dar și deltă. Cum poți să fii dezamăgit de locul în care te-ai născut? Țara unde fiecare om are drepturi, o țară liberă.

Sunt o fire curioasă de fel, așa că m-am hotărât să întreb o persoană apropiată mie, al cărei nume nu îl pot dezvălui, de ce nu este mândră că este născută în România. Am primit însă un răspuns care mi-a dat de gândit. Mi-a spus că îi place această țară, însă nu îi poate oferi tot ceea ce are ea nevoie. Ea vrea un viitor în lumea teatrului, ceea ce nu poate realiza aici, așa că și-a plănuțit să își înceapă facultatea în afara țării unde s-a născut și și-a petrecut toată copilăria. Oare are dreptate? Oare această țară bogată chiar nu ne poate ajuta în totalitate? Cred că răspunsul, din păcate, este "da". Însă asta nu ne împiedică să fim mândri că suntem români. Chiar dacă multe persoane pleacă din țară pentru a studia sau pentru a munci, ei au realizat multe în afară și au dus numele țării pe culmile gloriei, peste hotare.

Numeroși sportivi au făcut ca imnul nostru să fie cântat pe toate continentele, participând la campionate internaționale. Oameni din toate țările lumii au auzit de România noastră datorită marilor sportivi cum ar fi: Gheorghe Hagi, Nadia Comăneci, Ghiță Mureșan și faimosul portar Helmut Dukadam. Pe lângă marile talente sportive putem aminti și renumiți poeți, scriitori: Mihai Eminescu,

Ion Creangă, Vasile Alecsandri, Marin Preda - care sunt valorile noastre, sau Eliade și Cioran care sunt și valori europene. Sunt nume de care orice străin a auzit chiar dacă nu știe mare lucru despre România. Asociază numele țării cu Dracula sau Ceaușescu. Sunt nume care ar trebui să ne facă să fim mândri că suntem români. Sunt oameni care au dus numele țării noastre pe culmile gloriei. Oameni care au fost mândri de țara unde s-au născut. Noi de ce nu putem fi ca ei? Într-adevăr oamenii s-au schimbat, dar mândria și respectul față de țara natală nu trebuie să dispară niciodată.

Oare de ce există oameni triști aici? Din cauza lipsurilor? Din cauză că nu trăim într-o țară perfectă? Oare există ”țara perfectă”? Ar fi imposibil să nu existe defecte. Și țările, ca și oamenii, au defectele lor, dar cum pe oameni nu îi deranjează, țările de ce trebuie judecate din cauza lipsurilor? Poate este doar vina celor care conduc. Sunt atât de multe semne de întrebare care totuși nu au un răspuns concret.

După părerea mea, nimic nu trebuie să ne împiedice să fim mândri de România. O țară nu foarte mare, dar plină de minunății: Palatul lui Dracula, Piața Sfatului (Sibiu), Vulcanii Noroioși, Cetatea Râșnov, Peștera Muierii, multe alte peșteri, muzee, palate, case memoriale și peisaje care rămân pictate în sufletele celor care le privesc, fără îndoială. Spre uimirea mea, am cunoscut străini care sunt mai mândri de țara noastră decât suntem noi. Sunt oameni de peste hotare care ne cunosc mai bine istoria țării, ceea

ce este jenant. Însă cu toate acestea trebuie să mergem mai departe cu capul sus, indiferent de locul în care ne aflăm, să dovedim mândria pe care o avem față de țara în care trăim.

Mi-aș dori să pot avea o influență pozitivă față de cei care citesc aceste rânduri și sper că v-am dat suficiente argumente pentru ca orice român să fie mândru că poartă acest nume.

Roșoga Andra, clasa a XI-a G

Schimb de experiență cu elevi francezi la "Anghel Saligny".

România și Franța- față în față

DESPRE PROIECT ȘI ACTIVITĂȚI

În luna martie-aprilie a acestui an, mai precis între 23 martie și 5 aprilie 2014, în cadrul proiectului internațional „Leonardo”, Școala de Ucenici CFA BTP, renumită în orașul Blois, din Franța, a trimis în România o echipă de șase elevi francezi împreună cu profesorul lor coordonator pentru a face un schimb interesant de experiență cu elevii români de la Colegiul Tehnic "Anghel Saligny", din București.

Activitățile planificate în detaliu de prof. ing. Ioana Zlătoianu, care urmau să implice cadrele didactice din liceul nostru, s-au desfășurat admirabil. Catedra de construcții a avut multe activități, fiind implicați toți colegii, în special domnul maestru instructor Abeaboeru Petrică.

Elevii francezi urmează o școală de ucenici cu profil de construcții și de aceea, pe parcursul celor două săptămâni, cât s-au aflat în mijlocul nostru, i-am implicat în activități specifice domeniului la atelierul de gips carton, unde au realizat machete și au construit pereți despărțitori din gips carton, au învățat despre rezistența betonului în cadrul laboratorului de betoane din cadrul UTCB, au executat zidărie din BCA, au exersat aplicarea tencuielii umede și au preparat pentru prima dată gletul în atelierul de zidărie și tencuieli din școala noastră.

Materialele pentru atelierul de zidărie și tencuieli au fost asigurate de firma Holcim România, ce ne-a facilitat și o vizită la fabrica de ciment de la Câmpulung-Muscel alături de elevii din școala noastră și patru cadre didactice.

În cadrul atelierului de gips carton materialele și uneltele ne-au fost puse la dispoziție de firma „Siniat România”, firmă ce are cu școala noastră un parteneriat de 10 ani și care ne-a invitat la o vizită în fabrica de plăci de gips carton din București.

Deoarece elevii francezi au demonstrat interes pentru utilizarea diverselor materiale de construcții, au participat la o demonstrație concretă de executare și montare a ușilor din lemn în cadrul „Fabricii de uși” și au montat parchet laminat într-o sală de clasă. Elevii francezi și-au încheiat programul mâinilor îndemânate finisând suprafețele gletuite cu vopsea lavabilă crem asigurată de firma „Adeplast”.

Pe parcursul tuturor activităților practice, culturale și sportive, elevii francezi au fost însoțiți de cadre didactice din școala noastră, dar și de elevii români. Toți au demonstrat multă seriozitate, implicare în cadrul atelierelor practice și și-au manifestat curiozitatea atât față de noile tehnologii cât și față de modul de trai al românilor.

Echipa franceză a fost condusă de profesorul Eugen Dobrescu, român stabilit de 20 de ani în Franța, o persoană extrem de inteligentă și foarte deschisă, un om extrem de amabil, în a cărui privire se poate citi tot timpul o stare de bucurie.

România văzută de tineri francezi

De formație istorică, am cules impresiile acestor tineri implicați în proiect, care veneau prima dată în România, alături de profesorul lor de matematică, care, român fiind, și-a făcut cu prisosință datoria față de țară, reușind pentru cei 6 elevi francezi să schimbe imaginea pe care o aveau despre România, cum erau văzuți românii acasă la ei. Destul de ușor am reușit să-i fac să vorbească deschis și să scrie pentru revista școlii.

Iată în cele ce urmează, câteva din impresiile acestor tineri cu vârste între 17-27 de ani:

Elevul Hulbet Steven, un bun și pasionat cunoscător al istoriei universale și un „înțelept” al grupului, care știa să caracterizeze epocile istorice cu ușurință, ne-a declarat următoarele:

"Găsesc călătoria mea în România ca fiind foarte interesantă; aici am putut vedea clădiri impresionante, în special clădirile publice, pentru că celelalte locuințe și blocuri le consider a fi foarte simple. Cred că, din nefericire, nu au fost respectate regulile de urbanism pentru că numeroase clădiri, considerate monumente istorice, au fațadele încărcate de aparate de aer condiționat sau lângă acestea au fost construite imediat alte clădiri cu o arhitectură complet modernă. Am mai putut remarca, din păcate, și alte câteva

defecte în construirea unor clădiri sau în existența numeroșilor stâlpi de electricitate încărcăți cu cabluri electrice.

În schimb, am avut parte de o foarte bună primire din partea direcțiunii colegiului și a profesorilor care predau aici."

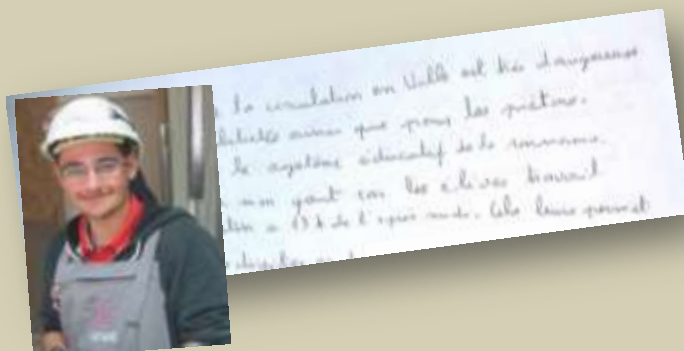
Adrien Guyon, un alt tânăr francez cu o privire inteligentă, un bun meseriaș, dornic să afle "Bucureștiul este un oraș frumos și foarte primitiv, deși există mulți oameni săraci care reușesc, totuși, să se descurce cu mijloacele oferite de statul român. Am văzut că, din nefericire, șoferii sunt puțin nebuni și nu respectă nicio regulă de circulație, ei merg foarte repede. În schimb, mâncarea de aici este foarte bună, ca de exemplu: micii, palinca, berea, sarmalele, etc.

Din punctul meu de vedere, consider că în România există totuși o lipsă a unei pregătiri profesionale în domeniul construcțiilor."

une ville, mais il y a beaucoup de problèmes de circulation et de pollution. Les Français mangent bien, mais les Français mangent mal. Les Français mangent mal, c'est une ville accueillante. Par conséquent, nous sommes comme des fous, il ne respect rien et circule vite. Le français est très bon.

Paul Castello – un alt tânăr francez, calm, foarte serios și extrem de atent la explicațiile date, în general, de către profesor – spune:

"Consider că circulația din București este foarte periculoasă, atât pentru automobilisti, cât și pentru pietoni.

Cred că sistemul educativ din România este foarte bun, deoarece elevii învață de dimineață de la ora 8.00, până la prânz la ora 13.00 și, apoi, au timp și pentru diferite activități sportive. Însă, din păcate, cred că în România nu există mai multe centre de formare pentru meseriile manuale, așa cum sunt ele, de exemplu, în Franța.

Am constatat că elevii români sunt foarte drăguți cu noi, francezii, sunt impresonați de noi, deși sunt, din păcate, destul de agitați și de zgomotoși.

Mi-au plăcut monumentele pe care le-am văzut și consider că ele au ceva din arhitectura franceză. Îmi place, de asemenea, mâncarea românească, cu supa servită ca prim fel, îmi plac micii, mămăliga și sunt impresionat de românii care înțeleg și folosesc limba franceză."

Marius Albrespy, un simpatic tânăr de doar 17 ani, foarte politicos și interesat de tot ceea ce este nou, spune: "România este o țară foarte frumoasă, cu monumente și biserici cu o arhitectură deosebită. Străzile și multe clădiri sunt în stare proastă; șoferii, după părerea mea, circulă prea repede, iar elevii Colegiului "Anghel Saligny" sunt drăguți, dar

destul de agitați, câteodată.

Cursurile de aici sunt mult mai interesante decât cele din Franța, iar mâncărurile tradiționale sunt excelente și foarte rafinate. Cât despre clădiri, în calitate de meseriaș, pot spune că nu sunt realizate după aceleași reguli ca și în Franța."

La Mothe Mickaël - un alt tânăr francez și sportiv, în același timp, jucător de hochei pe gheață, cu o condiție fizică de apreciat și foarte plăcut:

"Orașul este foarte frumos, sunt multe lucruri de vizitat în București. Din păcate, oamenii nu sunt destul de amabili unii față de alții, ei circulă foarte repede cu mașinile prin capitală.

Există după părerea mea multe lucruri care ar trebui refăcute încă. La școală am fost bine primiți de către profesori și elevi, aceștia din urmă fiind foarte interesați să ne cunoască și să afle și modul nostru de viață. Din

păcate, ceea ce nu mi-a plăcut a fost faptul că am constatat că atunci când profesorul vorbește la oră, elevii nu-l ascultă întotdeauna, sau se joacă pe telefon sau între ei; din acest punct de vedere profesorii nu sunt atât de exigenți ca în Franța, de exemplu.

Mâncarea este foarte bună aici. Se mănâncă cu mult ulei și se consumă

atât iarna, cât și vara, supă ca primul fel de mâncare. Elevii români ascultă multă muzică franceză și încearcă să vorbească în franceză cu noi, iar noi îi ajutăm să facă acest lucru.

Față de Franța, aici în România elevii merg pe șantier ca să descopere meseria, în timp ce în Franța, elevii merg la școală pentru a o studia și a o învăța. În Franța se fac două săptămâni cursuri și alte două se face practică într-o întreprindere pentru a putea pune în valoare ceea ce s-a învățat la școală. România este o țară săracă, dar oamenii de aici reușesc să trăiască decent, ei nu-și bat joc de mâncare sau de diferite alte obiecte. De exemplu, în Franța mâncarea este aruncată la gunoi ca și alte obiecte care poate ar mai putea fi încă folosite. În București oamenii le place să petreacă mult, ei se trezesc foarte devreme și se culcă foarte târziu, iar în Franța ei se trezesc foarte târziu, chiar dacă ies mult și-și petrec timpul în afara casei. Viața în Franța este mult mai scumpă decât în România.

După părerea mea, România vrea să semene cu America. "

Barrier Corentin - un tânăr drăguț și mai tăcut, în general, - ne-a declarat și el următoarele:

"Viața în București este grea deoarece este scumpă. Oamenii au totuși surâsul pe buze și profită de tot ceea ce le oferă aceasta; ei sunt gazde bune în acest oraș imens care este tot timpul în mișcare, zi și noapte.

Mâncarea este excelentă aici. Școala este pe stilul american, elevii au cursuri doar de dimineață, iar după-amiază se pot ocupa și de un anumit sport pe care-l îndrăgesc. Am avut ocazia să învățăm un dans foarte simpatic numit Pinguinul; apoi, am văzut că în toate restaurantele din București se poate fuma, în timp ce în Franța acest lucru este interzis; în plus, aproape toate magazinele de aici sunt deschise non-stop, față de Franța, unde acest lucru nu există."

Iată ce a spus **profesorul Dobrescu**:

" Ne-am bucurat de o primire călduroasă și foarte prietenoasă. Toată lumea a fost disponibilă și drăguță pentru a ne crea un cadru adecvat de desfășurare a activităților legate de specificul meseriilor pentru care se pregătesc elevii francezi. Au existat schimburi de idei și experiență, benefice de ambele părți. Am avut un program diversificat pentru a trece în revistă cât mai multe meserii din domeniul construcțiilor. Am făcut vizite interesante și am constatat cât de respectuoși sunt elevii români față de elevii francezi."

Impresii despre grupul elevilor francezi

Cât despre ai noștri elevi, au reușit să comunice mai mult în engleză, ce-i drept, sau așteptau să li se traducă de către puținii profesori care știau franceză. La întâlnirea de sfârșit i-am provocat la dialog, față în față. Erau complexați de faptul că sunt români și încercau acele glume balcanice cum se fac pe la noi, că dacă nu le ai în buzunar nu dă bine pentru imaginea ta.

Au înțeles că aveau șansa să schimbe imaginea României dialogând atunci și chiar cel care era mai balcanic pe moment a condus cumva discuțiile. Am înțeles ceea ce știam din cărți, că singuri ne facem un deserviciu, plângându-ne întruna că nu merităm, că doar ne criticăm singuri, uităm părțile bune și nu facem nimic să remediem lucrurile.

Am înțeles că nu știu să-mi laud poporul, dar am reușit pe moment să-i determin pe elevi să vorbească singuri frumos despre România. Când vor veni anul viitor, voi ști ce am de făcut, pentru că am învățat de la ei să-mi laud țara. Știau fiecare regiune din Franța și ce avea ea tradițional, bun și istoricul ei. Și le-a plăcut pitorescul satelor noastre, chiar dacă a fost puțin ce-au apucat să vadă. Că Bucureștiul e

mare, dar departe de-a fi ce avem mai frumos de arătat în țară. Centrul istoric rămas în miniatură, restul din București e doar în nuanțe de cenușiu comunist.

Și într-adevăr erau calmi, zâmbitori, circulau pe scara profesorilor, foloseau WC-ul profesorilor, pe ușa căruia nu era nici un semn departajator, vorbeau liber, învățau cu plăcere româna, pentru a ne vorbi pe limba noastră și arătau respect. Apărau Europa împotriva americanizării și erau deschis să învețe de la noi. Au îndrăgit-o pe doamna profesor de franceză Gabi Dan-Hariton, care putea să-i înțeleagă ca acasă. Cu drag le-am fi profesori acestor elevi. Inserez câteva gânduri ale elevilor români și ale profesorilor implicați în această acțiune:

Cristina Sencovici, prof. de construcții:

Întâlnirea cu grupul elevilor francezi a fost în ziua de 1 apr. 2014, când trebuia să-i însoțim la Muzeul Militar Național. Fiind „ziua păcălelilor”, am găsit muzeul închis... însă, în „țara tuturor posibilităților”, rugămintele ne-au fost ascultate de un suflet milos (în persoana d-nei Anca Ionescu) și ne-a primit să vizităm măcar exponatele din curtea instituției – tunuri, tancuri, avioane și altele. Multe la număr.

În felul acesta, având mai puține de vizitat, am putut să discutăm mai mult, mai ales cu profesorul lor, dl. Eugen Dobrescu. Iar colega Mari Ștefan a putut să constituie niște materiale

Mulțumire în stil francez

pentru un film al acestei activități, interviuri, crochiuri pentru articole în revista școlii.

Curiozități erau de ambele părți, dar elevii francezi, fiind deja de câteva zile în preajma școlii, își făcuseră o idee despre noi, despre școală, despre România. Eu, în schimb, aveam multe întrebări: De unde au venit? Cum e școala la ei? Cum e organizat sistemul lor de învățământ, pentru aceste școli de meserii? Dacă și pentru ei sunt cerințe egale cu liceele teoretice? Care au fost fondurile pe baza cărora au reușit să ajungă la București? Și multe alte întrebări, de o concretețe poate deranjantă. Mi-au răspuns cu răbdare și detalii la toate acestea și încă la întrebări pe care nu le formulasem. Au povestit cu multă naturaleză și bucurie despre munca lor în construcții și despre lucrările de restaurare la care iau parte – adevărul e, că a fi participant la restaurarea castelelor de pe Valea Loarei nu poate fi decât o muncă onorantă. Iar această muncă poate fi făcută doar de către oameni atenți față de lucrare, responsabili de acțiunile lor și conștienți de valoarea a ce fac acolo. Iar acești oameni foarte tineri, unul dintre ei încă minor, erau în stare să înțeleagă toate acestea. Ba, mai mult, să ne povestească cu atâta căldură încât ne-au transmis și nouă din dăruirea lor.

Dincolo de aceste povești despre munca lor, ne-au povestit despre țara lor. La fel, cu mare drag. Despre cum este împărțită în regiuni, reprezentate de câte un simbol, fie culinar, fie arhitectonic, întrebându-ne dacă și la noi e la fel. În timp ce căutau pe hartă regiunile și încercau să nu confunde simbolurile, mă uitam la ei și vedeam, dincolo de acești tineri, o țară puternică! O țară care e atât de puternică încât, conștientă fiind de valorile pe care le are de păstrat pentru posteritate, își organizează sistemul de învățământ astfel încât să nu-i piardă pe cei care nu au putut termina școala, ci să-i ajute să se facă utili pentru acea țară. O țară care, deși foarte puternică, nu-și permite să-și lase niciun cetățean fără să facă ceva bun pentru ea. O țară, care poate de aceea e foarte puternică, pentru că reușește să inoculeze în sufletul oricărui cetățean al său, acea dragoste de țară care poate deveni contagioasă, chiar într-o simplă discuție despre șantierele sale.

Astfel, am înțeles de la acești tineri ce înseamnă țara lor: e acea țară care are soluție pentru orice cetățean al său, localnic sau emigrant, alb sau negru, catolic sau ortodox, ajutându-l să-și găsească un loc sub soarele Franței.

Prof.ing. Iana Zlatianu

Astăzi, totul trebuie să meargă repede, în aceste timpuri care nu au timp, încercă să fii om!

Să ne implicăm mai mult în astfel de acțiuni alături de elevi, să încercăm să cultivăm nu numai mintea copiilor, ci și sufletul lor. Mi-a făcut o deosebită plăcere să particip alături de elevi și colegi la această acțiune.

Prof.ing Adriana Vasile:

A trăi înseamnă a fi recunoscător pentru lumină și iubire, pentru căldură și gingășia care există în oameni. De aceea, am fost foarte bucuroasă să pot participa și eu la acest proiect derulat în școala noastră. Voi fi mereu alături de cei ce au nevoie de ajutorul meu.

Prof. de economie Dumitru Carmen:

Am însoțit delegația de elevi francezi la Muzeul Pompierilor și la Institutul Francez. Am fost plăcut surprinsă de interesul manifestat de aceștia față de istoria românilor; bucuria de a descoperi legături între popoarele român și francez.

Calmi, dornici de cât mai multe informații, ascultau cu mare atenție prezentarea ghidului și comparau istoria

Activități desfășurate în atelierul școlii

popoarelor romane cu ceea ce știau din țara lor natală.

O foarte mare plăcere din partea lor am observat-o în biblioteca Institutului francez, unde, înconjurați numai de cărți, CD-uri, pliante, ziare în limba franceză, s-au școlit ca acasă.

Aparatul de fotografiat le va păstra multe amintiri frumoase din această zi.

Moreanu Alexandru, clasa a XI-a E , olimpic în aria tehnologii:

Francezii au părut foarte interesați de București, de toate tradițiile românilor. Activitățile în care au fost implicați li s-au părut foarte interesante.

Neștiind foarte bine franceză, totuși ne-am înțeles. La sfârșit ne-au spus că vor să revină în România și să viziteze alte locuri.

Din acest proiect, în cadrul atelierelor de lucru am învățat că unii fac prost ceea ce noi nu știam că putem să facem bine. Binele cere mai multă voință decât răul. Cei plini de dorințe și de ură nu pot face nimic pentru ceilalți. De aceea, am fost încântat să particip alături de alți colegi și de elevii francezi la mai toate activitățile, contribuind și eu la prestigiul școlii noastre.

Sion Adrian, clasa a XI-a E, olimpic în aria tehnologii:

Deși vorbeau altă limbă, erau tot oameni educați, respectuoși, plini de umor. Ne-am înțeles foarte bine cu ei. Au învățat de la noi și noi la rândul nostru am învățat de la ei și îi mai așteptăm și cu alte ocazii.

Ștefanescu Florentina, clasa a XI-a D:

Dacă ai ceva să dăruiești trebuie să-l fi cumpărat sau confecționat tu însuși... Am încercat cu multă implicare și poate cu mai puțină pricepere să ajut și eu atelierelor de lucru în care am fost implicată.

Constantin Daniel Mihai, clasa a X-a F, sportiv olimpic

Părerea mea despre francezi este una bună, având în vedere că îi cunosc doar de două săptămâni. La prima vedere sunt niște tipi foarte ok, cea mai mare problemă a lor este faptul că sunt neserioși. Au impresia că sunt cei mai buni, sunt mereu cu capul pe sus. Nu știu ce părere au ei despre noi, dar știu că noi ne-am purtat frumos cu ei, le-am oferit și i-am ajutat cu tot ce am putut... Și noi avem de învățat de la ei, dar și ei au foarte multe de învățat de la noi.

Prof. de franceză, Gabriela Dan-Hariton În loc de concluzie

Vă mulțumesc mult pentru dorința voastră de a cunoaște puțin limba română, ținând cont că aceasta nu este o limbă străină de circulație internațională, precum este limba franceză.

În ceea ce mă privește, ca fost profesor al vostru, pentru aceste două minunate săptămâni petrecute împreună aici, la București, pot deschis să afirm faptul că ați progresat în mod vizibil, de la o zi la alta. Și acest lucru va rămâne de neuitat atât pentru mine, cât și pentru toți colegii mei din Colegiul Tehnic "Anghel Saligny", dar poate că și pentru voi, de asemeni, sper.

Sunteți toți specialiști foarte buni, fiecare în domeniul său, și ați făcut dovada că nu numai acolo sunteți buni, ci și la cultură generală. Bravo, bravo, bravo!

Sper ca pe perioada șederii voastre la București să vă fi plăcut câteva lucruri de la noi, ca de exemplu: mâncărurile tradiționale precum micii, țuica- specifică românilor sau palinca, dacă este vorba despre o țuică mai tare, apoi, mămăliga sau sarmalele.

Sperăm că v-ați făcut deja o idee bună despre români, fete, băieți pe care i-ați întâlnit, cu siguranță, prin drumurile voastre prin București și care au fost foarte încântați să vă cunoască, să vă vorbească sau să vă primească cu toată dragostea.

Și nu în ultimul rând, vreau să mulțumesc, pe de-o parte, directorului meu, d-nei Maria Rădoi, pentru această posibilitate de a lucra și de a participa la acest schimb cultural româno-francez și, pe de altă parte, profesorului vostru, domnului Eugen Dobrescu, pentru buna sa dispoziție și extraordinara sa capacitate de a fi un foarte bun traducător, precum și pentru ușurința de care dă dovadă în a ordona lucrurile, astfel încât atmosfera creată să fie una liniștitoare, plină de viață și bucurie.

Mulțumesc și mult noroc în viitor !

**Traducere, prof. franceză Gabi Dan-Hariton
Coordonator articol, prof. istorie Mari Ștefan**

Amintirile copilăriei de Sărbători

Cu toții am fost copii și cu toții așteptam nelipsitele sărbători care ne umpleau sufletul de duioșie și căldură sufletească. În fiecare an ne cumițeam brusc când se apropiau Moș Nicolae și Moș Crăciun pentru a primi cadouri și dulciuri în loc de o nuielușă lungă și subțire.

De la începutul lunii decembrie deja se simțea spiritul Crăciunului, când peste tot erau montate becuțe și decorațiuni care mai de care mai speciale și frumoase. În fiecare an vecinii se întreceau în ornamente și mai ales mamele în prăjiturele delicioase. Frigul îți pătrundea prin hăinuțele groase și îți înroșea fața care abia dacă se mai vedea de fularul tricotat de bunici.

Se apropia ziua în care toată lumea își lustruia ghetetele cu grijă pentru a veni Moș Nicolae cu daruri. Țin minte și acum când stăteam ore în șir să îmi pregătesc toate perechile de ghetuțe pentru a primi cât mai multe dulciuri.

Mereu îmi doream să stau treaz să îl cunosc și eu pe Moșul și să vorbesc cu el, dar nu puteam rezista. Buimac de somn, mă îndreptam ca teleghidat spre hol. Mă trezeam însă instantaneu, împiedicându-mă de o mare de cizmulite, pantofi, ghetuțe, care erau pline cu dulciuri; ce-i drept, mai era strecurată și câte o nuielușă.

Dacă ar fi ca Moș Nicolae chiar să ne aducă proverbialele nuielușe, menite să amendeze luptele noastre nu prea frumoase, cred că multă lume s-ar trezi cu cizmele pline. Oamenii buni 100% nu s-au inventat încă, un Moș Nicolae, cu nuiielele lui, nu face decât să ne atragă atenția, o dată pe an, că e cazul să ne revizuiem comportamentul, să încercăm să lăsăm mai mult loc de bine în viețile noastre. Să ne presărăm drumul spre mâine cu lucruri frumoase, cu fapte bune, să-i bucurăm pe cei din jurul nostru având convingerea că nimic nu poate egala zâmbetul de pe chipul celui altădată ajutat.

Numai așa
nuielele lui
Moș
Nicolae vor
rămâne
agățate în
copacii-
mamă iar
în
încălțările
noastre,
reale rau
metaforice,
se vor
înghesui
dulcuri și
trufandale.

A venit
în sfârșit
noaptea în
care Moș
Crăciun

trebuia să pătrundă în casele noastre pline de căldură și duioșie, noaptea care te atrage chiar de la intrarea în bloc din cauza mirosului de prăjituri și bunătăți făcute de mamele noastre. Stăteam în fața ghetuțelor în fund, așteptând ca moșul să apară, dar ochii mi se închideau încet și misterul copilăriei era că de fiecare dată adormeam în anumite locuri și mă trezeam în pătuț învelit. Dimineața, sora mea, născută mai devreme, venea țopăind de fericire că a venit moșul. Buimac de somn, alergam entuziasmat. Deși descopeream niște dulciuri banale, păreau cele mai bune și cele mai speciale. Degrabă dădeam iama în ele. La grădiniță, ne întreceam în laude.

Câteva ore mai târziu, eram afară cu prietenii mei și ne jucam, iar când dintr-o dată un fulg cristalin se topea pe ochii mei micuți, mă uitam în sus și vedeam cum începea să ningă din ce în ce mai tare. Toți stăteam și ne

uitam cum fulgii, care semănau cu niște furnici albe care cad din nori, se lipesc de hăinuțele noastre. Eram așa de entuziasmați că a început să ningă încât uitam să mai mergem acasă să ne uităm la desenele noastre preferate.

Din păcate începea să se întunece și trebuia să plecăm spre căsuțele noastre. Acasă ne așteptau caloriferele călduroase de care ne lipeam piciorușele și mânuțele înghețate.

A doua zi, mă ridicam repede din pat și când mă uitam pe geam vedeam un covor sclipitor de zăpadă. Echipat, cu prietenii fugeam la săniuș. Țin minte și acum cum veneam cu năsul roșu de parcă eram un ren al lui Moș Crăciun și cu șosetuțele ude.

Astfel de clipe sunt de neuitat și le voi retrăi de fiecare dată când se aprind becuțele ce colorează sărbătorile iernii, deoarece au fost cele mai plăcute momente din viața mea.

Dacă rănești vei fi rănit

Ai certitudinea că totul va merge în continuare la fel cum a fost? Singur intri în depresii pentru că o sa-ți fie foarte dor de mine, o să tânjești să ma vezi și o să înnebunești. O să te fac așa de repede să ai o slăbiciune pentru mine încât o să simți nevoia să mori împușcat.

Când va veni momentul, o să observi că nu o să ai gloanțe și o să fii nevoit să te sinucizi cu un simplu cuțit. O să începi mai întâi să-ți tai degetele de la mâna stângă, apoi ușor câte o fâșie de piele de pe corp, și o să ajungi la plăcerea aia nebună dintre extaz și agonie. Va fi tare incitant!

Tentația de a vedea cu ochii mei o sinucidere este incredibil de mare pentru mine. Să stau să te privesc făcând toate astea, fumând

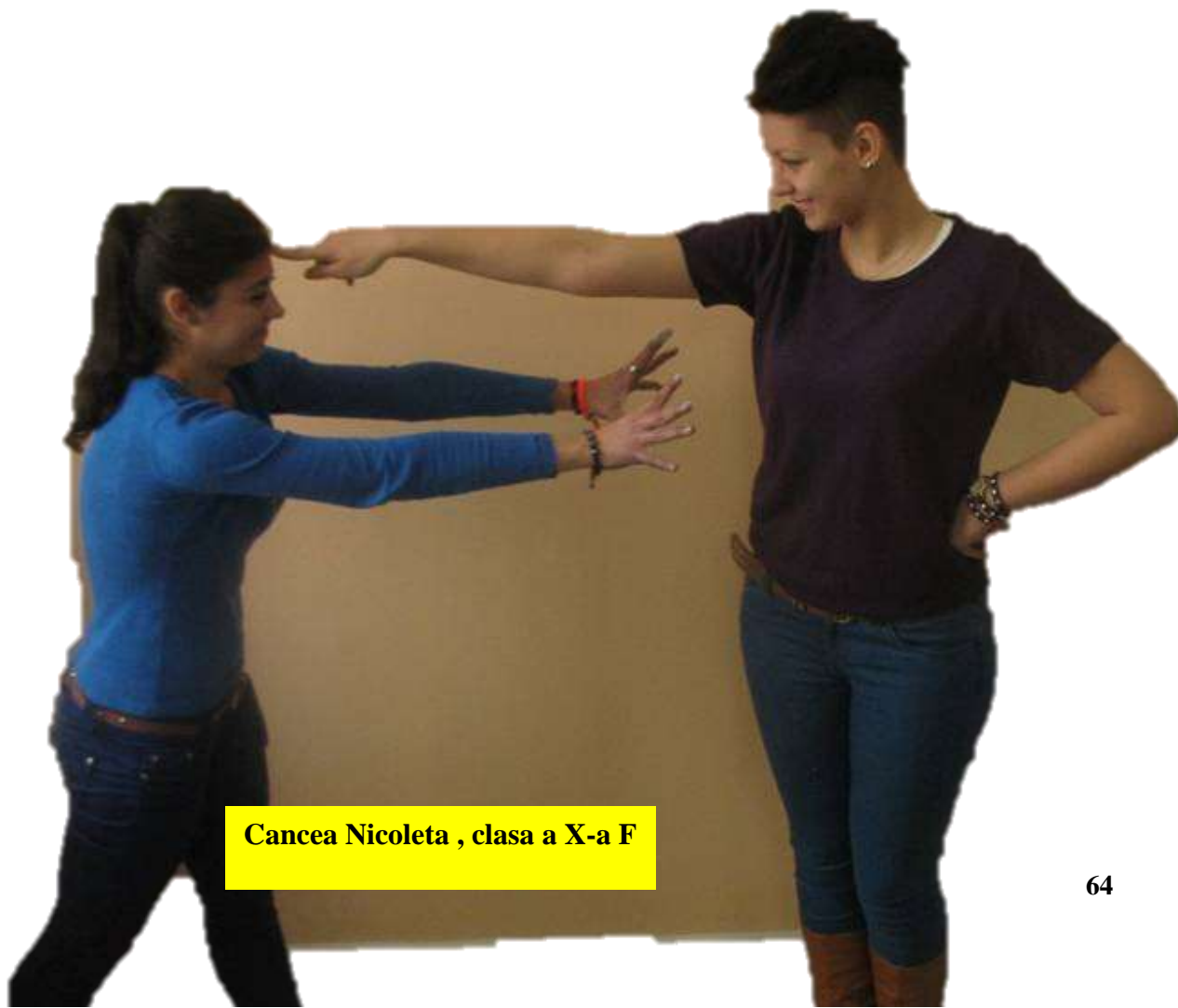
o țigară și intrând în sevraj pentru simplul fapt că mă alimentez cu acea idee de suferință pe care o trăiești, și o să te incite și mai mult atunci când mă vei privi în ochi și vei observa plăcerea cu care mă uit la tine...

Acel moment traumatizant îmi oferă mai mult decât o plăcere. Lejeritatea privirilor aruncate asupra lui mă făceau să mă duc cu gândul la extaz. Nebunia de pe chipul meu se putea citi ușor. O asemenea onoare mă încântă! Parcă nu mă mai săturam!

Dar deodată totul s-a oprit. S-a terminat. Am savurat fiecare moment din acea clipă. A fost momentul care m-a hrănit. Suferința îți alimentează nebunia și hrănește rănilor făcute în timp.

Nu... nu eram eu, refuz să cred că am dus la capăt un gând așa de crud.

Mă echilibrez.

Cancea Nicoleta , clasa a X-a F

Când visele devin realitate

Există ceva ce nu am curajul să fac cunoscut oamenilor din jurul meu. Îmi place să desenez haine. Când aveam opt ani am avut un vis. Se făcea ca eram matură, stăteam pe scaun într-un birou mare și semnam hârtii. Apoi am scos dintr-un sertar un dosar albastru. Pe prima pagină scria mare cu o culoare de un roșu aprins „Clothes over boys”. În colțul din dreapta jos mi se regăsea numele însoțit de ștampila firmei și semnătura mea. Da! Era real! Aveam propria mea linie vestimentară.

M-am trezit din somnul adânc cu un zâmbet plin de viață. Am fugit în sufragerie, unde mama făcea curățenie. Am sărit în brațele ei și i-am povestit despre minunatele imagini din visul meu. Atunci mama m-a mângâiat pe cap, mi-a zâmbit cald și mi-a spus : „Dacă ai încredere în tine și puterea să treci peste greutățile vieții, atunci visul tău va deveni realitate”.

Însă drumul vieții mi-a schimbat prioritățile. Sau cel puțin așa credeam. Devenită dansatoare de performanță, am uitat de visul meu din copilărie, credeam că mi-am găsit calea. Știam că voi avea o viață frumoasă în domeniul acesta. Aveam toate șansele din lume să fiu fericită și să trec prin viață ușor. Asta până acum într-o noapte, când acel vis de la opt ani a reapărut. M-am trezit derutată și speriată. Acest lucru nu se putea întâmpla. Aveam deja o carieră, nu puteam renunța!

Am plecat la liceu cu acest lucru în minte. Am fost rugată de doamna dirigintă să îmi pun gândurile pe hârtie. Atunci am scris tot ce îmi alerga prin minte ca într-un maraton. Citindu-mi lucrarea, doamna mi-a zâmbit frumos cu ochii înlăcrimați, un zâmbet care îmi aducea aminte de cel al mamei. M-a privit în ochi spunându-mi: „Dacă ai încredere în tine, visul tău va deveni realitate!”

Boroș Alina, clasa a XI-a G

My dreams comes true.

Un sunet, o mie de sentimente!

**Cum ar fi ca pentru o zi
totul să amuțească?**

Nu îmi pot imagina nici măcar o clipă, dar o zi?! După părerea mea, o zi lipsită de muzică, de piesele mele preferate, de versurile ce îmi ating inima, e o zi pierdută. Mereu singurul prieten în care am avut încredere și care a știut să-mi aline stările rele prin care am trecut a fost muzica. E uimitor să vezi cum câteva sunete îți pot mângâia sufletul și îl pot izola de lucrurile ce îl rănesc.

am mai bun pe teren, umilindu-mi adversarul psihic! O melodie e o poveste, un sentiment de iubire, o fericire, un vis împlinit, un sărut furat.

Orice artist vrea să exprime ceva prin muzica lui. Nu sunt doar niște cuvinte desenate pe o foaie, sunt gânduri, emoții; într-o lume insensibilă unde nu mai știm să spunem ceea ce simțim, muzica încă ramâne locul sfânt în care iubirea rămâne neschimbată.

Mereu am simțit că e ca o haină pentru mine, îmi îmbracă sufletul atunci când e dezvelit, îl alină și îl motivează.

Sunt sportiv de performanță, înainte de orice meci îmi iau „drogul”, puterea, ambiția, forța, din piesele mele, din artiștii ce mă influențează și mă fac să dau ce

Am un tatuaj. Am ales cheia sol, pentru că e simbolul muzicii. Am ales s-o am cu mine oriunde m-aș afla, să o simt mereu lângă mine. Sunt una din adepții ei. Tatuajul e pe partea stângă, pe partea inimii, am decis locul acela pentru că mereu voi fi îndrăgostită și mereu va fi cel mai aproape de sufletul meu.

Sunt adolescentă, deci sunt cu capul în nori și îndrăgostită mai tot timpul. Trec foarte ușor dintr-o stare în alta, de la un zâmbet la o lacrimă e doar un pas. Visez cu ochii deschiși în orice moment. Caut fericirea la orice colț de lume. Trec prin dezamăgiri și prin momente când simt că toată lumea e la picioarele mele și toți fac ce îmi doresc eu. Atunci când îmi pun căștile în urechi și apăs pe „play” intru în lumea mea. Aici nu are loc nimeni. Nu știe nimeni cum arată. E ca o planșă albă, pură, pe care am pictat cu sânge și lacrimi amintirile mele, trăirile și fricile mele. Am pus suflet, durere, amintiri,

liniște, culori vii, zâmbete. Toate fac parte din mine și mă descriu așa cum sunt și voi rămâne, indiferent cât de tare m-aș maturiza, indiferent de câte lucruri mi se vor mai întâmpla și câte lacrimi voi mai șterge.

Știu că nu o să mă schimb și o să-mi păstrez același suflet chiar dacă paginile calendarului cad ca frunzele târzii în toamnă.

Pentru mine muzica reprezintă viața. Este sursa mea de hrană psihică zilnică. Am avut multe probleme în trecut, am avut perioade când simțeam că sunt o umbră, un lucru lipsit de sens și importanță, nu îmi găseam rolul în nimic din ceea ce făceam, era ca o luptă continuă, dar doar în mintea mea; cu toate acestea am avut și perioade când simțeam că ating un colț de rai, când eram atât de plină de viață încât și ochii îmi străluceau de fericire, aveam sufletul ușor și mă bucuram de cele mai neînsemnate lucruri. Mereu am știut că lucrurile simple aduc cel mai sincer zâmbet, sunt pline de sens, iar unii oameni știu să se bucure cel mai bine și de puținul pe care îl au. Am trecut ușor peste toate astea doar cu căștile în urechi. Pot spune că e prima mea dragoste. Și știu că o voi iubi mereu. Uneori sunt geloasă că trebuie să o împart cu atâta lume, care poate nu știe să o aprecieze la cote maxime ca mine.

Coja Andreea, clasa a XI-a G

Doar ...adolescent!

Cine sunt eu? Sunt doar un ca toți adolescenții, un om cu care se simte rușinat de anumite fapte care nu-i fac cinste. Un om cu greșeli omenești, cu frământări interioare și tot felul de temeri. Sunt un om cu stări sufletești extreme, plin de pasiune, care trece în câteva secunde de la agonie la extaz. Unii dintre cunoscuții mei mă cataloghează ca fiind „fișos” și plin de ifose. Asta pentru că ei confundă personalitatea cu fișele.

Poate sunt puțin narcisist... pentru că dacă eu nu mă consider cel mai frumos, cel mai inteligent, cel mai creativ... cum pot oare alte persoane să vadă în mine ceva ce eu nu văd? De ce m-aș considera cel mai urât, cel mai prost, cel mai îngust om la minte... De ce? Nu are sens pentru mine. Chiar dacă poate majoritatea oamenilor consideră că nu sunt cel mai frumos, cel mai inteligent, cel mai creativ, eu așa mă văd și puțin contează părerea lor.

De felul meu sunt o persoană foarte veselă, pozitivă și energetică. Am însă momente în care las emoțiile să mă controleze, sunt dominat de slăbiciuni, spun lucruri negândite, pe care mai târziu le regret.

Părinții mei îmi spun mereu cum ar trebui și cum n-ar trebui să fiu. Din propriile greșeli am învățat însă să plătesc pentru prostia și slăbiciunile mele, dar am simțit și gustul amar al regretelor. Mama îmi spune tot timpul să îmi păstrez personalitatea, să nu cad pradă efectului de turmă. Nu îmi plac oamenii care privesc de sus, nu îmi plac zgârciții, profitorii, intriganții, detest ura de rasă și discriminările de orice fel. Respect pe cine mă respectă.

Mă simt foarte bine în pielea mea. Abia aștept să împlinesc 18 ani, să devin independent în totalitate. Nu că acum nu aș fi, fac mai mereu ce mă taie capul, știu ce vreau, gândesc singur pentru

adolescent defecte și calități. Un om mine. Nu mă consider un adolescent rebel, căci adolescentul rebel nu e deloc sigur că ceea ce face este bine. Acesta este motivul pentru care el, rebelul, se luptă atâta cu părinții. Aceștia trebuie să înțeleagă însă că acel copil ascultător de ieri nu a dispărut peste noapte, este doar ascuns acolo, înăuntrul lui adolescentin, amuțit de teama de a pierde bătălia împotriva copilului care era până mai ieri. Părinții mei își fac griji pentru viitorul meu, pentru ceea ce voi face după ce voi deveni major.

Nu cred că știu ce voiam să mă fac când aveam să fiu mare... sau poate am știut cândva, dar am uitat. E atât de greu să-mi găsesc direcția, nu știu ce caut și nici ce vreau. Văd cum trec zilele, eu nu mai sunt la fel, iar cei pe care îi iubesc se schimbă în continuu. Mă întreb și sunt întrebat care e scopul meu? Mă uit cu fascinație dar în același timp cu deznădejde în jurul meu și văd pasiuni pentru diverse lucruri: fotbal, dans, muzică, artă, karate. Văd prieteni atât de pătrunși de ceea ce fac, încât unii și-ar da viața pentru pasiunea lor. Nu se plictisesc și nu renunță. Și apoi mă uit la mine...

Nu știu care e pasiunea mea adevărată. La început mă las cuprins de entuziasm și dau ce am mai bun, dar apoi mă plictisesc și renunț. Regret, dar mă îndrept spre altceva. Fiecare ar trebui să aibă o misiune în viață, dar simt că pentru mine nu există ceva mai mult decât o adiere de vânt. Fac alegeri bune sau rele, dar mereu mă bazez pe sentimente. A fost bine până acum, dar nu mi-am acceptat greșelile ca fiind greșeli și nu am învățat din ele. Asta pentru că sunt doar un adolescent... iubit, urât, dezaprobat, acceptat, respins, înțeles, neînțeles, admirat, judecat... sunt doar un adolescent care are nevoie de pace interioară, care are nevoie să-și găsească drumul, care are nevoie de echilibru, de locul lui sub soare, de steaua lui pe cer, de vise...

MANDACHE BOGDAN, Clasa -a XI-a G

Cine sunt eu

Cine sunt eu? Sincer, am ajuns la concluzia că uneori nici eu nu știu. Sunt o fată de șaptesprezece ani, șatenă cu ochii verzi, timidă și retrasă. Nu îmi place să mă bag în lucruri care nu mă privesc și când am un conflict cu cineva, prefer să îl tratez cu indiferență, nu mă cobor la un nivel atât de josnic încât să mă iau la harță cu cineva. Chiar dacă am multe de spus, îmi place să vorbesc doar atunci când trebuie și când e momentul. Oamenii timizi, așa ca mine, observă totul în jurul lor, dar pe ei nu-i observă nimeni.

Eu sunt acea persoană care se consumă din orice, care pune totul la suflet, care se atașează repede de cineva, acea persoană care izbucnește în lacrimi de supărare sau nervi, pentru că țin prea multe în mine și nu am curajul să le spun cu voce tare. Sunt retrasă, îmi place să îmi petrec timpul citind, ascultând muzică și uitându-mă la filme.

Nu îmi petrec mult timp cu prietenii, îmi place să stau mai mult singură. Îmi place să zâmbesc, să binedispun oamenii, să-i ascult și să încerc să la dau sfaturi. Nu îmi place să mă plâng sau să spun când mă doare ceva, nu vreau să creadă lumea că mă vait, dar asta nu înseamnă că am o viață perfectă. Gândesc multe lucruri, dar prefer să nu spun mai

nimic. Sunt sensibilă, mă afectează lucrurile rele și reproșurile pe care unele persoane mi le adresează cu răutate. Nu sunt sigură pe mine și nu am mai deloc încredere în mine.

Cu toate astea, în fiecare zi încerc să fiu mai optimistă, să zâmbesc mai des, să încerc să am încredere în mine și să fiu mai comunicativă. Într-o zi o să mă schimb, o să mă trezesc dimineața încrezătoare în mine, fericită și mândră de mine, dar nu azi, probabil nici mâine, dar știu că într-o zi mă voi schimba în bine.

Adriana Chitu, clasa a XI-a F

Introspecții – prima dragoste

Ați simțit vreodată că sufletul vă este gol? Că viața nu are rost fără o anumită persoană? Că tot universul se învârtește în jurul unei singure ființe? Apariția fluturașilor în stomac de fiecare dată când privirile vi se întâlneau? Când dintr-o simplă strângere în brațe ritmul inimii devenea alert? Atunci când buzele calde și moi vă atingeau obraji, aceștia se înroșeau instant? Toate aceste senzații nu au ocolit pe nimeni. Fiecare om a fost adolescent, iar senzațiile acestea apar, în general, în preajma adolescenței.

Se spune că prima dragoste nu se uită niciodată. Nu am crezut asta. Pentru mine totul era trecător, însă într-o zi am realizat că nu este așa. Având o zi liberă, am ales să mă relaxez. Am stat liniștită în pat și privind pereții colorați, imagini din trecut parcă se reflectau pe aceștia. Mi-am amintit astfel fiecare clipă petrecută alături de el. Cum ne-am cunoscut întâmplător, cum de la o întrebare nevinovată

am ajuns să vorbim, iar apoi să ne îndrăgostim. Nu o să uit ziua în care lipsa unui pix a făcut ca privirile noastre să se întâlnească. Cum ochii limpezi m-au făcut să mă pierd și să ezit în a îi da un pix. Mă pierdusem. Acea privire mă fermecase. Expresia feței mele se schimbă total. Un zâmbet îmi lumina întregul chip. Fiecare privire pe care i-o aruncam pe ascuns, momentul când și el voia să mă privească și de teamă îmi întorceam rapid privirea. Fiecare zâmbet care răsărea pe fața mea atunci când îmi apărea în cale, privirea rușinoasă care se îndrepta spre pământ atunci când purtam o discuție și mă privea, totul era minunat.

Am început să vorbim din ce în ce mai mult, puteam să aștept ore în șir privind telefonul, doar știind că voi primi un mesaj de la el. Până și drumul prin ploaie devenea ceva minunat doar știind că strada plină de apă se va intersecta cu strada pe care mergea și el. Miliardele de fluturași apăreau în stomacul meu atunci când palma lui caldă o cuprindea pe a mea, bătăile inimii deveneau din ce în ce mai rapide ale atunci când simțeam cum acea caldură îmi încălzea mâna udată de ploaia rece. Împărțeam aceeași umbrelă, dar cu toate că ploaia tot ne uda, continuam să mergem de mână cu zâmbetul pe buze.

Timpul petrecut împreună mă făcea să realizez că eram din ce în ce mai îndrăgostită pe zi ce trecea. Fiecare îmbrățișare, fiecare pupic, fiecare mesaj drăguț mă făceau să cred că sunt pe altă lume. O lume în care totul era roz. Nu exista tristețe. Nu o cunoscusem încă. Părea că eram făcuți unul pentru celălalt. Am împărțit împreună și bune, dar și rele.

Plimbările romantice pe aleile înguste ale parcurilor în timp ce soarele apunea, meciurile de la diferite sporturi urmărite ținându-ne de mână, filmele privite cu capul pe umărul lui, îmi lipsesc. Iarna friguroasă, îngerașii din zăpadă, bătaile cu bulgări nu-mi plăceau deloc. Vara era petrecută la țară, la mare, la munte, dar împreună. Însă, din păcate, nu există curcubeu fără ploaie. Au apărut certuri, supărări și totul s-a sfârșit dintr-o prostie. Toate acele clipe imprimate în gândul meu au fost acoperite de o umbră neagră care le

eclipsează. Întotdeauna este nevoie de o singură greșală ca un om să uite tot binele făcut înainte. Toți suntem oameni. Toți greșim. Este firesc.

Am petrecut atât de mult timp împreună; atâtea amintiri, momente frumoase, bucuria revederii, lacrimile de tristețe sau fericire împărțite, îmbrățișările puternice și călduroase, sunt lucruri care nu pot fi uitate. Aș da timpul înapoi să mă pot privi în trecut, să-mi revăd zâmbetul larg ce-mi lumina chipul, însă nu pot. Am realizat cum într-o zi plictisitoare mi-am explorat interiorul și am descoperit că într-adevăr prima dragoste nu se uită niciodată. Cum doar simplul "bună" rostit când ne întâlneam întâmplător îmi făcea sufletul să radieze fericire. Sentimentul pe

care îl am atunci când mă îmbrățișează este de nedescris. Îmi amintește de fiecare moment de fericire. Mi-aș dori să mai pot trăi astfel de momente, însă toți oamenii sunt diferiți și nimeni nu va mai fi ca el. Este unic și așa va rămâne pentru mine. Consider că acea perioadă a vieții m-a ajutat să mă maturizez și să privesc viața din altă perspectivă. Este persoana care m-a învățat ce înseamnă să fii îndrăgostit, iar pentru asta nu îl voi uita indiferent de ce va urma în viitorul meu.

Roșoga Andra, clasa a XI-a G

Vacanța vine, agitația începe!!!

Agitația deja a început, elevii își fac griji sau nu de note, medii și alte chestii...

Grija corigențelor parcă umbrește fericirea care are să vină odată cu vacanța mult așteptată, elevii, din ce în ce mai mulți, sunt îngrijorați, agitați, supărați, fac calcule pentru a trece cu bine și peste acest an.

Dar sunt și cazuri fericite, aceia care nu au grija că nu vor trece sau că vor rămâne corigenți, cei elevi care așteaptă relaxați sfârșitul anului școlar.

Pentru cei din clasele a-XII-a urmează o perioadă destul de grea; simulările au trecut, dar bac-ul urmează să vină, este foarte mult de învățat, apar multe griji, dar să sperăm că rezultatul examenului de maturitate nu le va afecta frumoasa vacanță.

Pentru cei din clasele mai mari urmează un amalgam de stări și sentimente, fericirea sfârșitului clasei a-XII-a, stresul și grijele, emoția din ziua examenului, suspansul cu care toți așteaptă să vadă rezultatul muncii lor. Ce pot spune... Le urăm tuturor elevilor din clasele terminale mult spor la învățat, mult succes, o vacanță frumoasă și rezultate cât mai bune la BAC!

Bun, dar noi,ăștia mai mici, mai avem de așteptat până la BAC și până atunci ne pregătim să trecem cu bine peste fiecare an școlar, ne vom bucura din plin de vacanță, în timp ce alții vor sta prin școli să dea corigențele. Probabil că și ei vor avea o

vacanță frumoasă, dar puțin mai scurtă, să sperăm că asta nu îi va împiedica să aibă o vacanță plină de momente și clipe superbe.

Bobocii au trecut cu bine peste încercarea vieții, s-au adaptat, au statut de adolescenți, sunt liniștiți pentru prima lor vacanță de liceeni. Se vor distra la maxim pentru a recupera stresul acumulat în anul care s-a scurs și vacanța ce n-au prea avut-o, ocupați cu examenele naționale, cu repartizarea la licee și grijile pentru schimbare.

Profesorii respiră aerul de vacanță, își fac planuri binemeritate și își doresc o vacanță cât mai lungă, departe de noi. Într-o zi, sunt convinsă li se va face dor de noi și ne vor vedea doar cu ochi buni. Dar nu în ziua corigențelor...

Cu toții vom petrece vacanța cum știm noi mai bine, unde ne vom dori și cum ne vom dori, poate unii vor alege marea, unii muntele, unii casa bunicilor, iar alții pot prefera să rămână acasă cu părinții, dar cu siguranță toți se vor distra de minune.

Pleşuvu Denisa, clasa a XI-a F

DE LA ANTRENAMENT LA PERFORMANȚĂ

Olimpiada Națională a Sportului Școlar

Anghel Saligny din București a mai obținut o victorie, cea mai importantă. Locul întâi și medalia de aur.

Am început ca niște campioane. Asta a fost ceea ce ne-a făcut să ținem capul sus până la final. Faza pe sector nu a avut loc. Nicio altă echipă nu s-a înscris. Am promovat direct la faza pe municipiu. Munca în echipă ne-a adus până în finală. Am jucat contra altor colege de la clubul unde ne desfășurăm activitatea, de la Colegiul Național "Cantemir Vodă", dar asta nu ne-a emoționat. Prin venele noastre curgea același sânge de învingătoare. Faza pe municipiu a fost câștigată de noi. Bucuria se citea în ochii noștri. Zâmbetele largi, cu gura până la urechi, săriturile înalte, ritmul alert al inimii și țipetele de bucurie erau doar câteva lucruri care arătau fericirea și mândria din interiorul nostru. Am primit cupa și un cec în valoare de 1000 de euro. Mai era un singur pas până la faza națională. Pentru unii oameni era un simplu pas spre un turneu național, dar pentru noi era un pas imens.

Faza națională a olimpiadei naționale a sportului școlar urma să se desfășoare la

Ploiești în perioada 16-19 mai. Am plecat cu trenul. Drumul nu a fost deloc obositor, având în vedere drumurile lungi cu care eram noi obișnuite. A durat doar 35 de minute, iar asta ne-a uimit într-un fel, era cât pe-acți să nu ne dăm jos din tren, dar ne-am dezmeticit și am coborât. Am mers la colegiul respectiv cu taxiurile. Liceul se numește Colegiul Național "Ion Luca Caragiale". Este un liceu foarte mare. Are o arhitectură deosebită, la subsol este cantina, la parter și primul etaj se află săli de clasă, iar etajul al doilea și al treilea sunt rezervate elevilor din provincie, acolo fiind căminul. În acel liceu au studiat nume mari din literatura română, Nichita Stănescu sau Ion Luca Caragiale, dar și un mare actor, Toma Caragiu.

Cazarea nu a fost una tocmai bună, iar mâncarea nu a fost deloc pe gustul nostru. Preferam să mâncăm în oraș. Înaintea de prima cină, a avut loc o festivitate de deschidere unde au fost prezentate echipele participante:

Botoșani, Craiova, Sibiu, Oradea, Alba Iulia, Galați, Ploiești și noi. Împreună cu elevi de la un liceu de artă, a fost prezentat un moment de actorie, cu muzică și dans. A fost ceva mai deosebit în comparație cu alte festivități de deschidere.

Am început primele meciuri, cele din grupă. Mulțumită domnului profesor Dinu Marinel, am avut o grupă foarte ușoară. Urma să întâlnim echipele din Ploiești, Craiova și Botoșani. Prima zi nu a fost deloc complicată. Primul meci, cu echipa din Botoșani, nu a început tocmai bine, însă până la sfârșit ne-am mobilizat și am câștigat. În cel de-al doilea meci am trecut fără probleme de echipa gazdă, astfel am încheiat ziua cu două victorii. A doua zi am întâlnit ultima echipă cu care jucam în grupe, echipa din Craiova, care nu ne-a pus probleme.

Seara am jucat semifinalele, trecusem mai departe noi, Craiova, Sibiu și Alba Iulia. Am jucat contra echipei din Sibiu. Am câștigat la o diferență considerabilă, iar asta ne-a adus și mai aproape de medalia de aur.

Venise ziua cea mare. Cu frică în suflet, însă cu zâmbetul pe buze, am luat micul dejun, iar apoi am plecat spre sala unde urma să se desfășoare finalele. Jucam contra liceului cu program sportiv din Alba Iulia. Au jucătoare bune care vor avea viitor în baschet.

Și am luptat până la ultima picătură de energie, am dat ce aveam mai bun, am fost cea

mai bună echipă de fete a unui liceu din țară. **„Anghel Saligny” din București a mai obținut o victorie, cea mai importantă. Locul întâi și medalia de aur.**

Și vrem să ne menținem.

Roșoga Andra, clasa a XI-a G

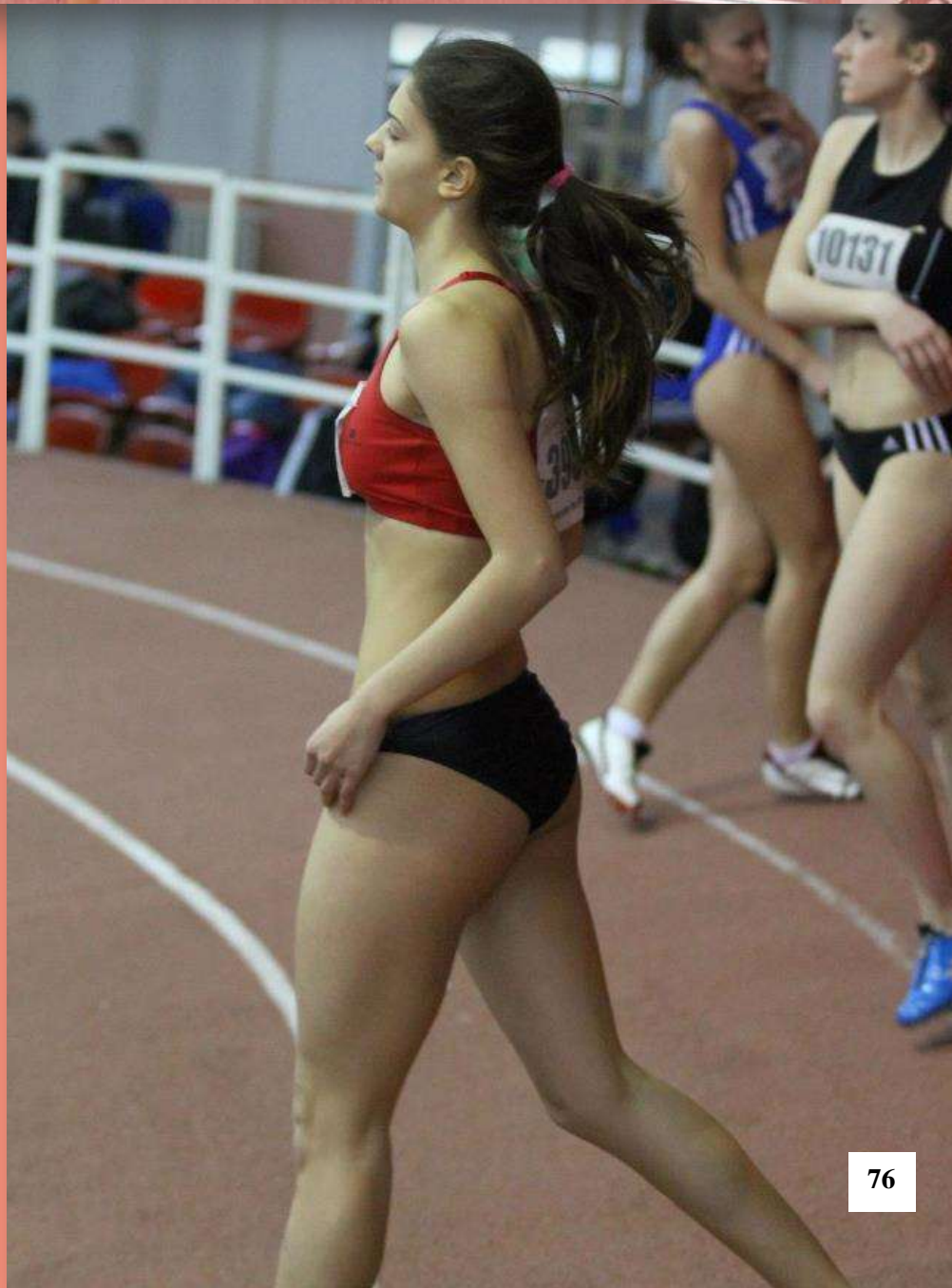
Atletism de performanță

Atletismul reprezintă baza fiecărui sport. Aparent este cel mai simplu sport, comparat cu gimnastica artistică, patinajul, voleiul, handbalul etc.

Fiind un sport individual este mult mai dificil, toate presiunile, succesele, eșecurile și emoțiile sunt resimțite de un singur sportiv. Acest lucru face atletismul complicat și mai frumos.

Cel mai dificil lucru din punctul meu de vedere este să treci peste dificultățile care îți apar în cale. Fiecare sport are secretele lui. Un campion este

o persoană capabilă să facă față unor situații complexe, are o experiență superioară celorlalți.

Din punctul meu de vedere, cea mai grea lecție pe care am învățat-o în sport a fost eșecul. Fiecare sportiv, de la un începător până la un campion olimpic, a trecut printr-un eșec. Diferența dintre un campion și un simplu sportiv este tăria de caracter și puterea de a te ridica după un eșec, încercând și mai mult să răzbați.

Să renunți la mulți prieteni și să faci sacrificii cu timpul tău este foarte greu, cu atât mai mult cu cât foarte multe persoane încearcă să te influențeze. Mulți sportivi la început de drum întâlnesc dificultăți în a se adapta acestui stil de viață.

O accidentare este una din cele mai dificile lecții, 90% din sportivi au un accident sau vor avea. Este botezul sportului și toți sportivii au o problemă - mai gravă sau mai

ușoară. Esențialul unei accidentări este să reușești să îți cunoști corpul pentru a trece peste limitele tale.

O altă lecție care te învață sportul este să poți face față emoțiilor și competiției, să te poți concentra și să dai tot ce ai mai bun într-un moment critic, să nu te pierzi copleșit de emoții.

Foarte multe experiențe și lecții învățăm, lucru ce ne arată că sportul este mult mai mult decât o activitate fizică. Munca și talentul nu reprezintă o certitudine în a fi cel mai bun, eu cred că puterea de a trece peste orice obstacol este cea mai importantă calitate a unui sportiv. Sportul îl practici pe o perioadă limitată de timp; din punctul meu de vedere, este cea mai frumoasă perioadă din viață. Este important să te bucuri de fiecare moment și să ai cât mai puține regrete. Chiar dacă pare foarte greu, întotdeauna vei fi răsplătit în funcție de cât efort și dedicație oferi.

Ana Corliceanu, clasa a XI-a F

Port cu mândrie emblema echipei în piept

Mutarea mea în București era un lucru previzibil. Pășeam cu inima deschisă către evoluție și cu o dorință imensă de a învăța lucruri noi. Aveau să fie lucruri noi despre baschet, despre oameni, despre puterea mea de adaptare și mai ales despre ceea ce îți poate aduce acest oraș mirific.

Spre suprinzerea mea, la noua echipă am avut norocul să dau peste oameni călduroși, care munceau din răpuseri, dar știau să se și distreze pe

măsură. N-am să o uit pe fata care mi-a demonstrat că mai există și persoane amabile și sincere în lume care te ajută fără nici un interes. Ea s-a oferit să mă conducă prin această metropolă

precum un ghid profesionist, iar în câteva luni a devenit o bună prietenă de suflet.

Mă consider norocoasă că fac parte din echipa Olimpia. Fetele de aici nu m-au lăsat să mă simt singură nici o clipă. Nu am doar coechipere, ci și persoane pe care mă pot baza în orice situație. Sunt prietene adevărate, care au crescut în echipa asta de când antrenorul "le lega șireturile", știu să fie unite, sunt o echipă în adevăratul sens al cuvântului. Împreună rezolvă orice problemă și victorios merg mai departe. Surprinzător, ele se străduiesc să ne integreze în echipă și pe noi, cele noi.

Începutul sună promițător. Are să fie un viitor frumos. Datorită faptului că muncim din greu, visăm și la un rezultat pe măsură la sfârșitul campionatului. Toate simțim fiori reci la cântarea imnului în meciurile finale, fiecare dintre noi iubește teama din privirea adversarului așteptând cea mai mică greșeală.

Deși suntem aparent la fel, fiecare componentă a echipei are povestea, emoțiile și temerile ei, dar cu toate acestea, atunci când călcăm pragul sălii uităm tot, ne desprindem de problemele personale și ne dedicăm cu totul antrenamentului și lucrului care ne unește, care ne educă și care nu ne învață să fim numai colege și să știm să lucrăm împreună, ci și să fim surori și prietene adevărate.

Port cu mândrie emblema echipei în piept. Cred că transferul meu aici a fost o alegere bună de care sunt mândră atât eu, cât și părinții mei. Chiar dacă sunt departe de familia mea, echipa îmi este mereu alături nelăsându-mă să mă simt singură sau tristă.

Pentru viitorul meu doresc să mă antrenez, să câștig, să cresc în valoare și să fiu campioană alături de noua familie, asigurându-mi un viitor stabil pe locurile fruntașe ale podiumului.

Danalache Ramona, clasa a XI-a G

Gimnastica e viața mea

Totul a început la vârsta de cinci ani și jumătate, când cea mai bună prietenă mi-a spus să merg cu ea la sala de gimnastică artistică. Era o sală destul de mică, cu mulți copii și antrenori. La început am luat totul ca pe o joacă, însă pe parcurs mi-am dat seama că gimnastica într-adevăr este ceva serios.

Îmi aduc aminte primul concurs, eram foarte emoționată și entuziasmată. Atunci am avut prima mea ratare, la bârnă s-a întâmplat. Îmi dăduseră lacrimile; auzeam în jurul meu multe încurajări de la părinți și antrenori, și până la urmă exercițiul a fost dus până la sfârșit cu bine.

În ziua aceea câștigasem primele mele medalii. Eram foarte fericită. După acel concurs am început să progrez tot mai mult, deja începusem să prind și experiență în concursuri, să câștig cât mai multe medalii și cupe. Câțiva ani mai târziu doamna antrenoare mi-a spus că sunt propusă pentru lotul național de la Onești,

nu știam pe atunci ce înseamnă, câte sacrificii vor fi, nu mă gândeam că o stau ceva ani departe de părinți. Am ales această provocare la vârsta de unsprezece ani. Pe

drum eu tot îmi spuneam că vreau să ajung ca Nadia Comăneci; știam din spusele mamei că Nadia s-a născut la Onești și visam că pot ajunge și eu ca ea dacă muncesc și sunt ambițioasă. M-am integrat foarte repede în noul colectiv. Deja antrenamentele erau mult mai grele. Începuseră să apară mult mai multe concursuri naționale, dar și internaționale.

După ceva timp a umat și primul meu zbor cu avionul, a fost ceva minunat, am zburat până în Franța la Arque la Pas du Calais. La acel concurs am câștigat trei medalii: locul întâi (aur) la bârnă, locul al doilea (argint) la sol și locul al treilea (bronz) la individual compus.

Imediat cum m-am întors acasă au apărut și accidentările: la cotul stâng am avut fractură iar această accidentare m-a ținut pe tușă două luni. Începusem să pierd din din pregătire, mai ales că eram pe lista celor care participau la Campionatul European. Dar timpul nu e de ajuns pentru a învăța noi elemente când ai cincisprezece concursuri pe an. Și exista riscul de a

apărea tot mai multe accidentări.

La paisprezece ani am fost selectată pentru Lotul Olimpic de Seniori de la Izvorani. Am avut onoarea să mă antreneze doamna Mariana Bitang și domnul Octavian Bellu, eram foarte mandră să lucrez cu aceste personalități ale sportului românesc. Într-o zi când mă pregăteam să merg la bârnă pentru a-i arăta doamnei Bitang un exercițiu (la dânsa trebuia să fie totul perfect), atât mi-a trebuit, să fac o dezechilibrare, că am și auzit-o: "Gheorghe, ești adormită, ieși afară din sală!"; nu am

vrut să ies, am stat la bârnă până m-a lăsat să fac din nou. În fine! Deja concursurile erau mult mai grele, sportivii începeau să vină cu elemente cât mai spectaculoase, dar și foarte periculoase. În anul 2011 am avut primul concurs foarte important FOTE (Festivalul Olimpic al Tineretului European), a fost o experiență de neuitat, unde am luat locul al doilea cu echipa și locul al patrulea la bârnă.

Din păcate, acest concurs a fost ultimul în gimnastica artistică. Am suferit un accident destul de grav la genunchiul stâng (a trebuit să mă operez), nu am mai putut continua și așa am fost nevoită să renunț. Dar după șase luni nu am mai putut sta și m-am apucat de gimnastică aerobică. A fost destul de ușor să învăț elementele, fiind cunoscute și din gimnastica artistică.

La Constanța am avut primul concurs în gimnastică aerobică; am avut emoții, dar am putut să mi le controlez. Experiența își spunea cuvântul. Nu am reușit să urc pe podium, dar încet- încet am început să progrez cât mai mult. Am avut și urcușuri și coborâșuri. În prezent activez la lotul național de gimnastică aerobică și sunt în pregătire pentru concursurile de anul viitor care sunt foarte importante.

Gimnastica e un sport frumos dar și foarte greu, dovada fiind amintirea celui 10 de la Motreal. Ai nevoie de toată ambiția ca să ajungi unde îți propui, de sprijinul familiei, prietenilor și al antrenorilor și de încrederea că vei ajunge pe cea mai înaltă t

Gheorghe Georgiana. clasa a-XI-aF

Fenomenul “România Dansează”

Mă numesc Diana, am 19 ani și... iubesc dansul!

Am practicat dansul sportiv de performanță 10 ani, timp în care am câștigat numeroase premii, cupe și medalii. Cel mai important titlu a fost cel de vicecampionă la secțiunea Latino, în 2009, unde am obținut locul al treilea.

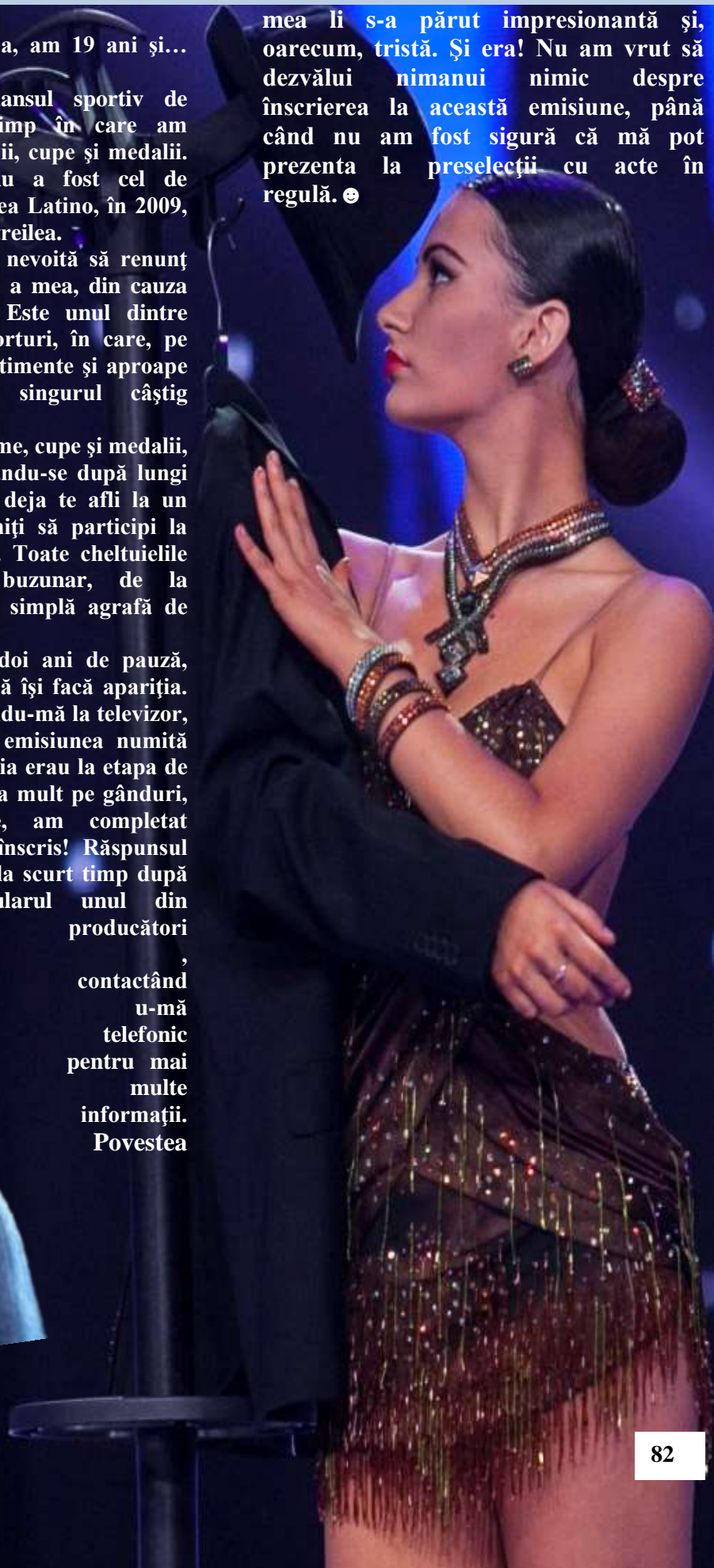
Ulterior, am fost nevoită să renunț la cea mai mare pasiune a mea, din cauza problemelor financiare. Este unul dintre cele mai costisitoare sporturi, în care, pe lângă bani, investești sentimente și aproape tot timpul tău, iar singurul câștig este...experiența.

Premiile constau în diplome, cupe și medalii, cele semnificative câștigându-se după lungi ani de experiență, când deja te afli la un anumit nivel și îți permiți să participi la competiții internaționale. Toate cheltuielile le suportă propriul buzunar, de la antrenamente până la o simplă agrafă de păr, ținută, coafură etc.

Dupa o perioadă de doi ani de pauză, dorul de dans începuse să își facă apariția. Până într-o zi când, uitându-mă la televizor, am văzut o reclamă la emisiunea numită “România dansează”. Abia erau la etapa de înscrieri. Nu am stat prea mult pe gânduri, am căutat pe google, am completat formularul, și... m-am înscris! Răspunsul nu a întârziat să apară, la scurt timp după ce am trimis formularul unul din producători

,
contactând
u-mă
telefonic
pentru mai
multe
informații.
Povestea

mea li s-a părut impresionantă și, oarecum, tristă. Și era! Nu am vrut să dezvălui nimanui nimic despre înscrierea la această emisiune, până când nu am fost sigură că mă pot prezenta la preselecții cu acte în regulă. ☺

După două zile de așteptări “tensionate”, am primit confirmarea de participare, când în sfârșit le-am putut spune tuturor despre acest lucru. Desigur, toți m-au încurajat și au fost alături de mine, știind cât de mult îmi doream să dansez din nou. Eu și acum îl consider un lucru nebunesc, știindu-mă o persoană timidă, și totuși având curajul de a mă înscrie la o emisiune televizată, unde urma să mă vadă și să-mi cunoască povestea toată țara!

După prima etapă, eliminatorie zic eu, a început efortul fizic, la care bineînțeles, am întâmpinat oarece probleme. Condiția fizică nu mai era cea de dinainte, elasticitatea de asemenea, iar până mi-am intrat în ritm, a durat ceva. Începusem cu toate astea

să conturez o coregrafie, care urma să aibă un impact imens asupra juriului.

Finisarea coregrafiei nu a durat foarte mult, mai mult au durat repetițiile, pentru că, fiind o persoană perfecționistă, îmi doream ca totul să fie fără greșală.

Dupa acomodarea cu mișcarea și efortul fizic, a apărut problema sunetului, nepricepându-mă să fac colaje de melodii. În acel moment, mi-a sărit în ajutor un vechi prieten și coleg cu care cândva împărțeam sala de dans și care se pricepea excelent la acest capitol. M-am chinuit să îi explic exact ce vreau, stăteam nopți întregi la telefon și îl puneam să modifice melodia la milisecundă, până când se oprea exact pe bătaia potrivită. Într-un final, totul era pregătit: melodia era gata, coregrafia trebuia doar executată pe scenă, iar eu, nerăbdătoare.

Când am ajuns la audiții, am avut o surpriză, eu așteptându-mă să fie audiții cu juriul emisiunii, dar, totul consta în înregistrarea momentului în prezența unor producători, care se aflau acolo pentru a putea confirma datele trimise prin formularul trimis anterior.

După lungi și parcă incomensurabile ore de așteptări, mi-a venit rândul. Am început să tremur, și emoțiile m-au cuprins. Am intrat în sală, mi-am luat inima în dinți și mi-am executat numărul cu mândrie. Răspunsul lor a fost ambiguu: “Îți mulțumim!”.

Deja în mintea mea se formau fel și fel de scenarii, care mai de care mai pesimist. Ajunsă acasă, nu îmi mai rămăsese decât să aștept. După câteva zile, în sfârșit a venit și telefonul mult așteptat. Reușisem! Din nou, reușisem! Trecusem mai departe, la preselecțiile cu juriul, cele televizate!

Am fost atât de fericită, încât în mintea mea luau formă diferite planuri, ce să dansez, cu ce să mă îmbrac, ce muzică să folosesc. Tot elanul mi-a fost tăiat când am aflat că trebuia să mă prezint exact ca la

primele audiții, cu același număr și exact aceeași înfățișare. Dar în urma discuțiilor cu producătorii, am înțeles că de fapt, acum urma “proba de foc”. Juriul era decidentul major de acum înainte....

Producătorii m-au ajutat, adăugându-i momentului meu un intro inspirat din filmul *The Artist*, în care simulam îmbrățișarea unui bărbat, fiind jumătate îmbrăcată cu un sacou așezat pe un umerăș. După îndelungi repetiții a venit ziua audițiilor. Aveam emoții, mari! Inima îmi bătea tare și parcă nu îmi venea să cred ce se întâmpla. Ajunsă pe scenă, nu mi-a rămas decât să mă închin și să dau tot ce e mai bun. Momentul a fost cel mai de succes, juriul a fost extaziat, publicul la fel. Primisem trei stelute aurii, deci eram pe lista scurtă pentru semifinală. După difuzarea emisiunii, facebook-ul a explodat, telefoanele sunau în disperare, a fost un sentiment unic în viață.

În ziua în care mi-am sărbătorit majoratul, cel care mi-a adus tortul a fost CRBL, o surpriză imensă, mi-a adus tortul însoțit de vestea cea mare, și anume că

trecusem în semifinală! Nici nu a trecut bine petrecerea, că deja începusem să creez coregrafii și colaje de melodii.

Totul însă a luat o întorsătură neplănută așa fel încât să am mai mult dans decăt show. Am încropit o coregrafie, care ulterior a fost schimbată de către coregrafa baletului emisiunii, înlocuindu-mi mulți pași cu prize. A urmat o perioadă extrem de obositoare, cu drumuri la platou, la sala de antrenament, la atelierul de croitorie. Tema era Marilyn Monroe de data aceasta, și trebuia să intru foarte bine în pielea personajului: de la înfățișare până la atitudine, mimică, gesturi etc.

În ziua semifinalei, la prima oră mă aflam la platou pentru machiaj, interviu, costume, etc. Urmam eu, din nou, aveam emoții. Băieții din balet care m-au ajutat cu coregrafia mă încurajau și mă susțineau. Momentul a ieșit perfect, mai bine ca niciodată, însă juriul a fost dezamăgit. Se așteptau la mai mult dans și la mai puțin show. M-au blamat pentru interpretarea versurilor melodiei, ca și playback. De data aceasta am primit o

singură steluță aurie și două roșii. Speranțele deja îmi muriseră și abia așteptam să se termine totul ca să ajung acasă. Desigur, nu am fost aleasă pentru finală. Mai aveam o singură speranță, votul publicului care urma să fie anunțat a doua zi la știri. Se pare că nici publicul nu a fost foarte impresionat de data aceasta de numărul meu.

Am avut un noroc teribil însă, când cântăreața Andreea Bălan a vizionat emisiunea și m-a remarcat. M-a contactat de îndată dorind să dansez în trupa ei. Am acceptat fără să mai stau pe gânduri și fără să îmi mai pese de eșecul din semifinală.

Astăzi, la un an de la terminarea emisiunii, dansez pentru Andreea Bălan la toate concertele ei în țară și doresc ca aceasta să fie una din carierele mele.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru șansa oferită!

Mitran Diana, clasa a-XII-a-E

FĂRĂ DE PREȚ

Cine sunt eu, cine ești tu? Cine a suferit și cine a iubit ca mine?

Totul este imprevizibil, tu, eu, pământul, iubirea. Toate lucrurile sunt trecătoare, eu, tu, noi, dragostea...

Unde a început și când s-a sfârșit totul?!

Oare putem trece peste lucrurile care ne sfâșie ca un ger năprasnic așa repede? Putem ierta ca și cum ar fi fost totul un coșmar?

Sper să nu greșesc cuvântul și rândul prea îngust, să mă lungesc peste șiruri, să uit de mine printre ștraifuri și cuvinte pătate de lacrimi.

Uitați-vă la mine, uitați-mă cum plâng, cum sufăr, un biet om, un suflet chinuit, am crezut că sunt bogat, m-am simțit cel mai avut. Inima plină de iubire mi-a fost ...

Oare de ce plâng de fapt?

Tu, condei prea dulce, ce-mi lași durerea scrisă, adu-n aceste rânduri

tristețea ce mi-o port, arunc-o aici precum un șteap și fă-o prea uitată, să nu se-ntoarcă nici când dorm, să nu prefacă visul în chin, în întristare.

Pe un meleag pustiu vreau să mă duc, unde trăirea-i dulce fără de păcat, pe acel meleag necunoscut, aș vrea să mor!

Unii uită, alții nu uită niciodată, alții plâng de tristețe, de mânie, iar eu scriu. Vreau să îngrop durerea.

Nimic nu se compară cu melancolia amintirii că ai fost cândva un om fericit, nimic mai amar decât gustul fericirii ce te îmbată în plăcere!

Vreau să dispară durerea, pentru câteva momente, să dispară oricând, chiar dacă știu că în viață, ineluctabil va apărea!

Nu există pe acest pământ durere mai mare decât să vrei să fii fericit cu cel mai mic preț și să nu reușești cu niciun preț!

Balcă Alexandra, clasa a XI-a G

Magia culorii

Orice om are o culoare cu care iubește, suferă și trăiește.

Viața noastră este o paletă de culori, asemenea unui pictor ce combină acuarele și face artă. Precum acesta, și noi avem responsabilitatea de a face la fel cu propria viață; unii simt căldura galbenă a soarelui și fac iubire din culoare și culoare din iubire. Alții doar se murdăresc și devin o amestecătură de culori.

Ai observat că atunci când ești trist viața ta e gri, apoi nu știi ce să faci și e albă, neagră devenind în momentul în care răutatea te-a înăbușit?

De ce nu încercăm să dăm deoparte nonculorile cu nonsens, de ce nu lăsăm veselia ce renaște din culoarea primăverii să ne trezească din agonie?! Hai să descoperim bucuria, să dăm mâna și să ne atingem sufletul pentru un viitor promițător!

Ia o pensulă și pictează-ți sentimentele. Stai puțin pe gânduri și reflectează asupra culorilor tale. Privește-te în oglindă din alt unghi de această dată, închide pleoapele și privește-ți interiorul, dincolo de aparențe, doar suprafața spirituală.

Ai privit? Ești la fel de fascinat de ceea ce vezi, sau îți dorești să te acoperi iar cu aparențe colorate?

Balcă Alexandra, clasa a XI-a G

Afară din trup

Oare cine privește în exteriorul cadrului, cine se desprinde de interior și aparențe ? Oare ce meserie are fiecare, ce ascunde fiecare zâmbet și ce viață chinuită poate exista în povestea vieții omului? Eu m-am născut din iubire, și nu vreau să mor în păcat. Pe chipul meu vreau să traiescă zâmbetul și chiar dacă sufletul se întoarece în ceruri, vreau ca inima mea să rămână pentru o eternitate pe pământ. Nu vreau ca eul meu să fie vreodată speriat de viață, dar dacă va fi să trăiască în teamă, să nu aibă frică să iubească.

Nu sunt un om orb, văd foarte multe, simt tot ce se petrece cu această viață amară, dar pentru simplul fapt că văd atât de multe, sunt în pericol să nu observ lucrurile mărunte.

Ce e un detaliu? Ce ne face mai mici, ce ne minimizează trăirea? Minciuna verosimilă "viața" mă face tot mai rău, nu vreau să trăiesc în păcat, am fost perfect creat ca să trăiesc în iubire, cu siguranță am iubit viața, idealul vieții cu toată existența mea.

Metroul este gol, de abia pot să simt o căldură sufletească intensă.

Într-un colț o veselie de om își ascunde rănilile. Nu-l cunosc. Cine e acel om? Mă lasă să-l descopăr, câtă putere de descoperire interioară, de dezgolare sufletească zace în el... îl cheamă Dan. Nu mai are de mult serviciu, trăiește din poezii, se hrănește cu proză și versuri. Copiii au plecat, iar soția îi citește poezia vieții. Ea ar dori să le vândă, el face asta doar din pasiune.

Iubirea și fericirea le trăiește prin Dumnezeu, niciodată nu ar vedea viața prin

bani. Își întreabă mereu soția "La ce îmi folosesc aceste hârtii uzate?"

Iese din metrou și coboară la Dristor, alerg după el, trec precum fantasmatele grăbite printre sufletele derutante.

Dan se îndepărtează, vreau să-l prind de mână, dispere.

Ajung acasă iar soția îmi șoptește:

-Bine ai venit!

Mi-am depășit existența de om și am ieșit din propriul corp. Mi-am privit esența.

Oare ce-ți poate aduce mai multă fericire decât trăirea în propria lume?!

Copilul

Într-un colț al zidului rece din stradă se vede un copil. Mă apropiu de el și îi văd vânătăile ce îi răneau fiecare parte a feței când rostește orice cuvânt. Cu o privire îngândurată a unei perechi de ochi goi și fără a schița vreun zâmbet, îi aud un murmur slab al buzelor vineții. Mă întrebă cum mă cheamă. Îi răspund. Cu inima îndoită îl privesc, îmi spune că îi e frică și că va fi iar bătut.

O veche cunoștință mă vede, vine la mine și îmi spune că nu e decât un alt miliardar de vise ce-și vrea locul prin lumea bună și crede că cerșind milă va face ceva și să nu-i acord încredere. Plec. Cu pași înceți și nesiguri și cu gândul la ce văzusem, îmi rămâne imaginea întipărită-n minte.

După câteva ceasuri aud țipetele lui când e lovit fără milă și teamă de a fi luată la răspundere de oricine ar vedea scena respectivă - o mamă fără niciun simț matern.

Încerc să-l caut pe cel care m-a întors din drum și încerc să-i spun că e mult mai simplu să judeci decât să încerci să cunoști și să vezi adevărul.

A doua zi, dis-de-dimineată, în același loc și aceeași oră, caut pruncul ce observ că nu mai este unde cu o zi în urmă mi-am aruncat privirea-n jur și am văzut acea tristă imagine a săracului copil.

Este trist cum unii oameni preferă să atace cu orice fel de păreri și vorbe reci fără ca măcar să fi încercat să înțeleagă durerea unui om sau fericirea lui. Este dreptul fiecăruia să-și exprime punctele de vedere, însă nu fără argumente.

Stuparu Andreea, clasa a XI-a G

UN OCHI PESTE ISTORIE

Critic otrava lumii
ce a fost atunci
și ce este acum;
E firesc să fie așa...

Muncim toți - determinare
Ca să putem scăpa din aceasta strânsoare
încercând să descifrezi
ceea ce nu îți imaginezi.

DILEME

Cine e el?
Cine e ea?
Un nu sau un da?

Cine e bun?
Cine e rău?
Diavolul sau Dumnezeu?

Cine e rob?
Cine e împărat?
Cel bogat sau cel sărac?

Cancea Nicoleta, clasa a IX a G

Mi-aș dori...

Mi-aș dori să fiu ochi
să văd tot și totul să mă privească,
să-mi străpungă soarta crudă,
irisul - cu ale ei colțuri ascuțite
și din crăpăturile unde o cascadă de fluturi să plîngă.

Să plîngă cu culori vii,
să-mi umple sufletul cel mort de lumină,
să-mi valseze visele și emoțiile
și gândul coregraf să le fie.
Muzica să răsună din irisul meu spart
împrăștiind parfum lalelelor
și culoare miilor de fluturi
ce și-au sacrificat aripile fragile
picîndu-mi lumea în violet și roz, verde și albastru.

Ochi aș fi vrut să fiu,
să văd și să aud tot,
să respir viața
și să mă hrănesc cu muzică.

Dar pentru că sunt stea
voi privi pe alții cum se bucură
de existența mea.

Coja Andreea, clasa a XI-a G

Fantezie

De aici de pe pământ am strâns,
Zâmbete la amintiri și-am plâns.
Am spus că soarele aduce ploii,
Când tu și eu n-am mai fost doi!

Sunt umbre goale care vin
Din scurta noapte cu venin
Destine ce nu se-ntâlnesc,
Tot la tine mă gândesc...

Apropiam ochiul de ea,
Și-n sufletul cel gol striga,
Trupul dezgolit firesc,
Tot la ea eu mă gândesc!

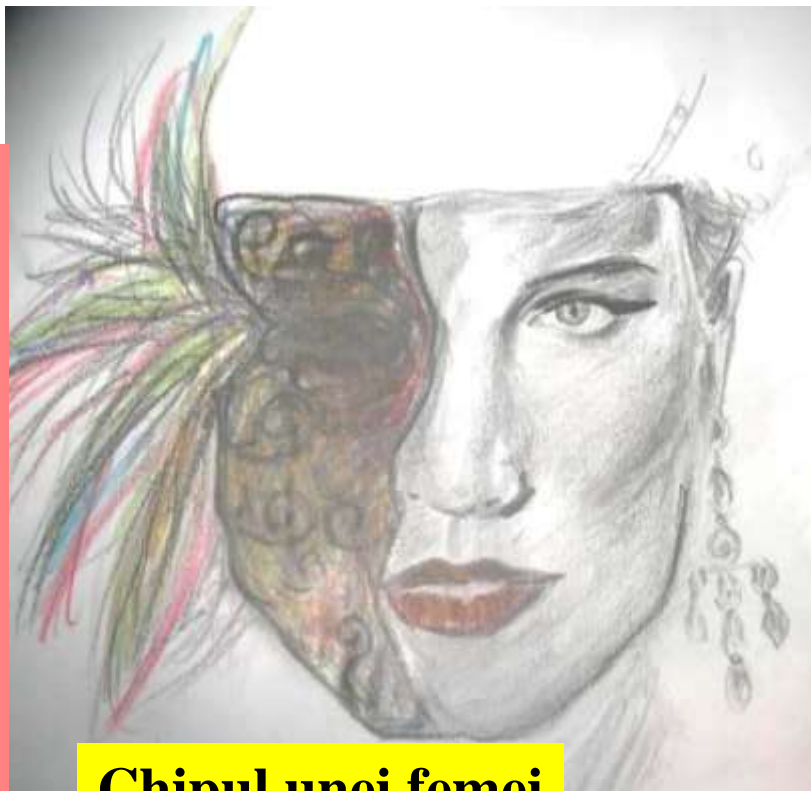
Timpul cel fără de infinit
Într-ale socoteli ce mint
Cu gust amar de catifea,
De mult nu mai mă mângâia.

Începe viața și sfârșește a mea
Când lumea sfinților zâmbea
Tot misticul și forțele lumești
La ea te fac să te gândești.

Luna trece iar pe ape,
Adunând stingheră fapte.
Tot cea fost a fost, uitat!
Oare ea... a existat?

Zădărnice

Of, ce sărăcie spirituală zace-n mine ca-ntr-un hoit...
un pământ sec de ploaia de iubire luminează
un copac fără flori cu frunze uscate.
Parcă n-aș mai vrea să îndur.
Mi-a rămas doar dorul ce-mi hrănește disperarea.
Să-mi fi încăput mie viața în buzunare,
să o arunc pe tejghele prăfuite
împreună cu toată averea,
cu bancnote și mărunțiș.
Mărunți ca viața.

Chipul unei femei

Ești o femeie.
Ești un bloc fără ferestre.
Ți-ai pus masca și crezi că ai păcălit pe cineva.
Ții tot timpul această mască inabordabilă, cu fericire de neatins?!

Dă-ți aparențele jos, știm că ești tristă și rănită, nu te mai ascunde...
Da, poate vei fi iar rănită,
dar poate mai există un suflet ce te-a iubit,
ce vrea să te vadă fericită și ar face orice să te ajute.
Arată-te suflet cald,
arată-te inimă puternică,
dar aruncă masca în fața celor care te iubesc cu adevărat.
Fii iar un izvor nesecat de fericire!

Text: Balcă Alexandra, clasa a XI-a G

Desen: Bacriță Mădălina, clasa a XI-a D

SUMAR

- 01** Suntem adolescenți-Cancea Geanina, clasa a X-a F
- 02** Liceul – instituție de învățământ sau haos? – Boroș Alina, clasa a-XI-a G
- 04** De ieri și de azi – Gică Andrei, clasa a-XI-a G
- 05** Protest – Cancea Nicoleta, clasa a-X-aF
- 06** Memorabile ore de curs- Balcă Alexandra, clasa a XI-a G
- 08** Bacul – Orban Silviu, clasa a-XI-aG
- 10** Ultimul clopoțel – Cernătescu Constantina, clasa a-XII-aC
- 11** La revedere, liceu! – Stan Ștefania, clasa a-XII-a C
- 12** O întâmplare fericită – prof. Păun Gabriela
- 14** Cel mai frumos cadou – Moreanu Alexandru, clasa a-XI-aE
- 16** Pentru ca și ceilalți să fie fericiți – Burciacă Cristian, clasa a-X-aE
- 18** Calculatorul – prieten și adversar – Costescu Cătălin, clasa a-XI-aF
- 20** Explorări interioare- Suciu Gabriel, clasa a XI-a G
- 22** Adolescența – Bălăceanu Mădălina, clasa a XI-a F
- 23** Eu narcisistul! – Codreanu Robert , clasa a XI-a G
- 24** Omul s-a născut liber-Nițescu Cristian, clasa a X-a F
- 26** Generațiile care nu se recunosc - Suciu Gabriel, clasa a XI- a G
- 28** Dacă-mi cer scuze sunt iertat? – Mandache Bogdan, clasa a-XI- a G
- 30** Orizonturi la șaptesprezece ani – Boroș Alina, clasa a-XI-a G
- 32** Fereastră deschisă spre suflete – Mandache Bogdan, clasa a-XI-a G
- 34** Fereastră deschisă – valorile la care mă raportează – Gheorghe Valentin, clasa a-XI-a G
- 36** Tatuat pe suflet – Roșoga Andra, clasa a-XI-a G
- 38** Viața de familie.Mărturisiri – Bălăceanu Mădălina, clasa a XI- a F
- 39** Frații gemeni – un chip al personalității – Dumitrache Ionuț, clasa a-XI-a G
- 40** Schumy și Dino – Ignat Liviu, clasa a-XI-a G
- 42** Dilema libertății la adolescenți – Paveliu Laura, clasa a-XI-a F
- 43** Anotimpuri pe ghips carton- prof. ing. Zlătoianu Ioana
- 44** Profesioniști pentru viitor – prof. ing. Bușe Manuela
- 46** Student pentru o zi – Ana Maria Iacoban& Adrian Gavrilă, clasa a-XI-a B
- 48** Zidarul priceput- prof. ing. Zlătoianu Ioana
- 50** Colorez lumea așa cum visez- prof. Ștefan Marinela
- 52** Când plânge maica Românie – Gajgău Issam, clasa a-XII-aC
- 54** Mândria de a fi român – Roșoga Andra, clasa a-XI-aG
- 56** Schimb de experiență cu elevi francezi la "Anghel Saligny", coord. prof. Mari Ștefan
- 62** Amintirile copilăriei –Petrahe Victor, clasa a XI-a G
- 64** Dacă rănești vei fi rănit – Cancea Nicoleta, clasa a-X-aF
- 65** Când visele devin realitate – Boroș Alina, clasa a-XI-aG
- 66** Un sunet, o mie de sentimente – Coja Andreea, clasa a-XI-aG
- 68** Doar... adolescent! – Mandache Bogdan, clasa a XI-a G
- 69** Cine sunt eu- Chițu Adriana, clasa a XI-a F
- 70** Introspecții- prima dragoste- Roșoga Andra, clasa a XI- a G
- 72** Vacanta vine, agitația începe!- Pleșuvu Denisa – clasa a XI-a F

De la antrenament la performanță

- 74** Olimpiada Națională a Sportului Școlar – Roșoga Andra, clasa a-XI-a G
- 76** Atletism de performanță: cea mai grea lecție, eșecul – Corliceanu Ana, clasa a-XI-a F
- 78** Port cu mândrie emblemă echipei în piept – Danalache Ramona, clasa a-XI-a F
- 79** Gimnastica e viața mea – Gheorghe Georgiana, clasa a XI-a F
- 82** Fenomenul „România Dansează”- Mitran Diana, clasa a-XII-a E

Cenaclu literar

- 87** Fără de preț – Balcă Alexandra, clasa a-XI-aG
- 88** Magia culorii – Balcă Alexandra, clasa a-XI-aG
- 89** Afară din trup – Balcă Alexandra, clasa a XI- a G
- 90** Copilul - Stuparu Andreea, clasa a XI-a G
- 91** Un ochi peste istorie; Dileme – Cancea Nicoleta& Cancea Georgeta, clasa a-X-a F
- 92** Mi-aș dori – Coja Andreea, clasa a-XI-a G
- 93** Fantezie; Zădărnicie; Chipul unei femei – Balcă Alexandra, clasa a-XI-a G

Colectiv de redacție:

Prof. Stanciu ioana

Prof. Ștefan Marinela

Elevii:

Balcă Alexandra, clasa a XI-a G

Bălăceanu Mădălina, clasa a XI-a F

Boroș Alina, clasa a XI-a G

Coja Andreea, clasa a XI-a G

Corliceanu Ana, clasa a XI-a F

Gheorghe Valentin, clasa a XI-a G

Roșoga Andra, clasa a XI-a G

Secretar de redacție:

Prof. Stanciu Ioana

Grafica:

Prof. Ștefan Marinela

Adresa redacției:

B-dul Grigorescu, nr 12

Telefon :

0213402654

E-Mail: anghel_saligny@yahoo.com

Site: www.anghel-saligny.info.ro

www.liceulanghelsaligny.ro

Împreună
învățăm să
construim
lumea așa
cum o visăm

